# Prolog

Nu i-am spus tatălui meu despre bufniţa albă a bunicii. Ştiu că ar fi trebuit s-o fac.

La graniţa dintre somn şi vis, se manifestă uneori acele trăiri care nu s-au întrupat încă nici în vise şi nici în premoniţii clare, fiind mai degrabă câte puţin din fiecare. Atunci deschizi încet ochii lipiţi de somn, când senzaţia că cineva te priveşte biruieşte căldura şi toropeala care te învăluie ca o ceaţă vătuită.

Într-unul din aceste momente am văzut-o. Bufniţa stătea înfoiată pe pervazul scăldat în lumina lunii şi fiecare pană alburie se evidenţia clar în lumina rece. Nu mă deranjasem să trag jaluzelele ieftine şi nici să pun draperiile. De ce-aş fi făcut-o, de vreme ce eu şi tata nu stăteam niciodată mai mult de câteva luni într-un oraş?

Am clipit uitându-mă la pasărea cu ochi galbeni. În loc să-mi dea o senzaţie de alinare, căci asta însemna că bunica se gândeşte la mine – şi să nu mă întrebaţi de unde ştiu că morţii se gândesc la cei vii, căci am văzut destule până acum ca să fiu convinsă de acest lucru – am simţit o senzaţie acută de iritare, ca o daltă de spart gheaţa care mi se înfigea în creier.

Pasărea avea ciocul negru şi penele aveau un aspect spectral, cu nişte desene ca o pânză de păianjen, nişte umbre pe puful ei alb ca neaua. Se uită o veşnicie în ochii mei toropiţi de somn, înfoindu-se şi pufăind aşa cum făcea bunica ori de câte ori i se părea că cineva se pune cu mine.

Oh, nu, nu din nou! Pleacă!

De obicei, bufniţa apărea doar când urma să se întâmple ceva interesant sau un lucru îngrozitor. Tata nu o văzuse niciodată, sau cel puţin nu credeam s-o fi văzut, dar îşi dădea seama când mi se arăta mie şi punea mâna imediat pe pistol înainte să apuc să deschid gura şi să-i spun dacă urma să întâlnim un prieten vechi sau să dăm de belea.

În noaptea când a murit bunica, bufniţa stătuse pe pervaz, înăuntru, în timp ce ea îşi dădea sufletul, dar nu cred că asistentele sau doctorul băgaseră de seamă. Ar fi spus ceva dacă ar fi văzut-o. Iar eu, până atunci aflasem deja destul de multe lucruri ca să-mi ţin gura. Am stat lângă bunica şi am ţinut-o de mână până şi-a dat ultima suflare, apoi am aşteptat pe hol în timp ce doctorul şi asistentele stăteau aplecaţi deasupra trupului golit de spirit şi îi făceau diverse manevre, după care au scos-o cu o targa din salon. M-am retras în mine ca într-o găoace când doctorul şi asistenta socială au încercat să vorbească cu mine, şi repetam întruna că tata sigur ştia ce se întâmplase şi că era pe drum, deşi habar n-aveam unde era de fapt. Era plecat de trei luni întregi, se dusese să scape lumea de lucruri rele, în timp ce eu o priveam pe bunica stingându-se încet-încet.

Bineînţeles, tata a apărut şi el în acea dimineaţă, tras la faţă şi nebărbierit, bandajat la umăr şi cu vânătăi pe obraz. El avea toate actele, a semnat toate foile şi a răspuns la toate întrebările. Totul a ieşit bine, dar câteodată visez acea noapte şi mă întreb dacă o să fiu abandonată din nou pe vreun coridor cu neoane, care miroase a Lysol şi durere sfâşietoare.

Nu-mi place acest gând. M-am cufundat în pernă, cu ochii la bufniţa care se înfoia pe pervaz, cu fiecare pană tivită de lumina rece a lunii. Ochii mi se închiseră încet şi întunericul cald mă înghiţi cu totul. Când sună alarma de la ceas, era deja dimineaţă, iar soarele palid de iarnă pătrundea pe fereastră schiţând un pătrăţel de lumină pe covorul maron. Mă zvârcolisem şi mă dezvelisem în somn şi îmi simţeam fundul aproape îngheţat. Tata nu dăduse drumul la căldură mai tare peste noapte.

Mi-au trebuit vreo douăzeci de minute bune sub duş ca să mă dezmeticesc cât de cât. Sau să mă simt din nou om. Până să cobor scările tropăind, mă enervasem deja. Şi starea mi se accentua. Blugii mei preferaţi erau murdari şi îmi ieşise un coş cât muntele Pinatubo pe tâmplă, sub claia de păr şaten tern. Mi-am ales un tricou gri, un hanorac roşu şi o pereche de cizme milităreşti. Nu m-am machiat deloc.

De ce să-mi mai bat capul? Şi aşa n-o să rămân aici destul de mult încât să-i pese cuiva de mine.

Geanta mea de umăr căzu cu zgomot pe podea. Vasele de aseară erau încă teanc în chiuvetă. Tata stătea la masa din bucătărie, aplecat peste cutia cu gloanţe în timp ce umplea încărcătoarele. Fiecare glonţ scotea un clic când aluneca în încărcător.

— 'Neaţa, scumpo.

Am pufnit, înșfăcând sucul de portocale, deschizând cutia şi luând o gură zdravănă din băutura rece. M-am şters la gură şi am râgâit cu zgomot.

— Ca o adevărată doamnă, spuse tata fără să-şi ridice ochii albaştri şi injectaţi de pe încărcător.

Ştiam ce însemna asta.

— Ieşi în oraş diseară?

De fapt, voiam să spun: fără mine?

Clic. Clic. Aşeză încărcătorul plin deoparte şi se apucă de următorul. Gloanţele suflate cu argint scânteiau. Probabil că stătuse treaz toată noaptea să le facă şi să umple încărcătoarele.

— N-o să ajung la cină. Comandă şi tu o pizza sau ceva.

Asta însemna că de data asta pericolul era mai mare ca de obicei, şi că nu avea nevoie de mine să-i ochesc ţinta. Pesemne că făcuse rost de nişte informaţii. Fusese plecat în fiecare seară săptămâna asta. Se întorcea acasă fix la cină, mirosind a fum de ţigară şi pericol. În celelalte oraşe, de cele mai multe ori mă lua cu el; fie pentru că nu se sinchisea nimeni de o adolescentă care bea o cola într-un bar, fie deoarece mergeam în locuri unde tata era sigur că ar putea să înăbuşe orice problemă, aruncând o uitătură severă, de militar, sau o vorbă bună.

Dar de când am venit aici, nu m-a luat cu el nicăieri. Aşa că dacă aflase vreo informaţie preţioasă, o făcuse pe cont propriu.

Cum anume? Probabil prin metoda clasică. Presupun că-i place mai mult aşa.

— Aş putea să vin şi eu cu tine.

— Dru…

Nici nu trebuia să spună mai mult, căci tonul lui mă avertiza să nu insist. Medalionul de argint al mamei lucea la gâtul lui, scânteind în lumina dimineţii.

— Poate o să ai nevoie de mine. Pot să car muniţia.

Şi să te anunţ când în vreun colţ e vreo creatură invizibilă care te priveşte.

Deja începeam să mă smiorcăi, căci nu voiam să mă las cu una, cu două, dar am sesizat la timp schimbarea din vocea mea şi am râgâit din nou ca să înăbuş scâncetul. Sunetul pe care l-am scos a fost atât de puternic încât aproape că a făcut geamurile dinspre curtea din spate să se zgâlţâie. Curtea era plină de boschete crescute în voie şi de unde stăteam eu se vedea leagănul lăsat în paragină. În faţa dulapului de lângă aragaz era o cutie cu farfurii; de-abia m-am abţinut să nu-i dau un picior. Borcanul pentru fursecuri al mamei mele – cel care avea forma unei văcuţe bălţate grase, care zâmbea larg – era aşezat lângă chiuvetă, fiind primul lucru pe care-l despachetam în fiecare casă nouă. Îl pun mereu în cutia cu obiecte de baie, lângă şampon şi hârtie igienică. Borcanul e mereu ultimul obiect pe care-l împachetez şi primul pe care-l scot din bagaje. S-ar putea spune că m-am cam obişnuit să tot fac şi să despachetez bagaje. Or, să încerci să găseşti hârtia igienică după un drum de treizeci şi şase de ore cu maşina nu e prea distractiv.

— De data asta n-o să vii cu mine, Dru. Îşi ridică totuşi ochii spre mine, şi părul lui scurt şi ţepos strălucea cu reflexe blonde la lumina de neon. O să mă întorc târziu. Să nu mă aştepţi.

Eram pe punctul de a protesta, dar expresia severă de pe chipul lui şi sticla de Jim Beam de pe masă mă avertizau să tac. Fusese aproape plină cu o seară în urmă, când m-am culcat, şi acum drojdia de culoarea chihlimbarului care rămăsese pe fundul sticlei arunca luciri mai vii decât părul lui, care era blond-deschis, aproape alb, deşi barba nerasă era şatenă cu reflexe aurii.

Eu am moştenit o copie mai puţin fidelă a buclelor mamei şi una mai apropiată de original a ochilor albaştri ai tatălui meu. În rest, presupun că mă arunc în neam. Poate cu excepţia nasului, pe care bunica zicea că l-am moştenit de la ea, dar poate că nu încerca decât să mă facă să mă simt mai bine. Eu nu sunt vreo frumuseţe. Majoritatea fetelor au doar o perioadă când se lungesc deşirate, dar încep să cred că la mine o să ţină toată viaţa.

Nu mă deranjează prea mult. E mai bine să fii puternică decât frumoasă şi să nu ştii să faci nimic. Aş prefera oricând o fată simplă, cu capul pe umeri, în defavoarea unei majorete.

Aşa că m-am aplecat şi mi-am luat geanta de poştaş de jos. Cureaua genţii se frecă de mănuşile de lână fără degete. Mă mănâncă mâinile de la ele, dar ţin de cald şi, dacă strecori ceva mic sub manşetă, aproape că nu se vede deloc.

— OK.

— Ar trebui să mănânci ceva.
Clic. Alt glonţ alunecă în încărcător. Tata îşi plecă ochii din nou, ca şi cum ar fi fost cel mai important lucru din lume.
Să mănânc? Când el urma să se confrunte singur cu răul? Glumea?
Stomacul mi se întoarse pe dos.
— O să pierd autobuzul. Vrei nişte ouă?
Nu ştiu de ce m-am oferit să-i fac ouă. Îi plăceau ouăle ochiuri, dar nici eu şi nici mama nu le reuşeam. De când mă ştiu, nu reuşisem să păstrez gălbenuşul întreg, chiar şi când tata încerca să mă înveţe cum să le scot uşor cu paleta din tigaie, scuturând-o. Îmi aduc aminte de dimineţile de duminică, de mama care râdea şi-i spunea că n-o să se aleagă decât cu ouă jumări sau ouă ochiuri tari, iar tata venea în spatele ei, o cuprindea de mijloc şi-şi cufunda faţa în părul ei lung şi creţ, de culoarea castanei. Iar eu mă strâmbam mereu şi ţipam: „Ce scârbos! Terminaţi cu pupăturile!" Şi ei râdeau.
Asta era înainte. Acum o veşnicie. Când eram mică. Tata clătină uşor din cap.
— Nu, mersi, puştoaico. Ai bani?
I-am ochit portofelul pe bufet şi l-am pescuit între degete.
— Iau şi eu una de douăzeci.
— Ia două, în caz că ai nevoie.
Clic. Clic.
— Cum merge şcoala?
Bine, tată. Al naibii de bine. Două săptămâni de când sunt în oraş mi-au ajuns ca să-mi fac o grămadă de prieteni.
— Merge.
Am luat două bancnote de douăzeci din portofel, mângâind cu degetul mare folia de plastic care acoperea poza mamei, aşa cum făceam de fiecare dată. Chiar deasupra zâmbetului ei larg şi strălucitor era un punct lucios. Părul ei castaniu era la fel de creţ şi rebel ca al meu, dar ea îl ţinea strâns la spate, într-o coadă de cal lejeră, şi pe faţa în formă de inimă îi cădeau ineluşe cu şuviţe blonde. Era frumoasă. Era clar ca bună ziua când te uitai la poza ei de ce se îndrăgostise tata de ea. Aproape că-i simţeai şi parfumul.
— Doar atât?
Clic.
— Merge bine. E o prostie. Aceleaşi lucruri. Am lovit cu vârful pantofului în linoleum şi am pus portofelul la loc. Am plecat.
Clic. Tata nu-şi ridică privirea.
— OK. Te iubesc.
Era îmbrăcat cu puloverul de armată şi pantalonii sport albaştri în care lucra mereu, găuriţi în genunchi. Mă holbam la el, aşa cum stătea cu capul aplecat şi încărca arma. Puse încărcătorul deoparte şi luă altul. Aproape că simţeam fiecare glonţ cum intra la locul lui, de parcă l-aş fi pus cu mâna mea. Mi se încleştase gâtul.
— Bine. Cum zici tu. Pa.
Ai grijă să nu te omoare.
Am ieşit tropăind din bucătărie şi m-am lovit în gambă de una dintre cutiile de pe hol. Încă nu despachetasem lucrurile pentru sufragerie. De ce să-mi mai dau de lucru, de vreme ce peste câteva luni urma să le împachetez din nou?
Am trântit şi uşa de la intrare în urma mea şi mi-am tras gluga pe cap, îndesându-mi părul sub ea. Nu-mi dădusem prea mult silinţă să mă aranjez. Doar ce-mi trecusem pieptenele prin păr. Mama avea cârlionţi mari şi frumoşi, dar ai mei erau mici de tot şi părul stătea înfoiat. Umiditatea din Vestul Mijlociu nu mă ajuta deloc în acest sens. Ba dimpotrivă. Era ca o pătură umedă şi rece care mă făcea să scot aburi pe nas şi pe gură şi mă pişca de încheieturi.
Casa unde locuiam cu chirie se afla pe o stradă lungă şi dreaptă de case identice, toate dormitând în lumina apoasă a razelor de soare care reuşeau să se strecoare printre nori. Aerul avea gust de fier şi am început să tremur. Înainte să venim aici, locuisem în Florida, unde era mereu o căldură

înăbuşitoare, lipicioasă şi umedă care-ţi făcea pielea uleioasă. Nimicisem patru poltergeişti în Pensacola şi fantoma unei femei pe care chiar şi tata a putut s-o vadă într-un oraş mort, o fundătură la nord de Miami, unde o femeie ciudată, cu şerpi cu cap de aramă şi şerpi-mocasin pe care-i ţinea în terarii, i-a vândut tatălui meu argintul de care avea nevoie ca să se ocupe de alt caz. Acolo nu a trebuit să merg la şcoală. Eram atât de ocupaţi să fim în mişcare tot timpul, mutându-ne dintr-un hotel într-altul, astfel încât creatura pe urmele căreia era tata, orice ar fi fost aceasta, să nu pună mâna pe noi.

Acum eram în Dakota de Sud, unde zăpada ne urca până la genunchi. Să mori de fericire, nu alta!

Curtea noastră era singura năpădită de buruieni, unde iarba nu mai fusese tunsă de mult. Aveam şi un gard de şipci, dar vopseaua era scorojită şi crăpată şi lipseau părţi din el. Semăna cu o gură ştirbă care zâmbea. Însă veranda era ţeapănă, iar casa şi mai şi. Tata nu era de principiul să închirieze bungalow-uri dărăpănate. Spunea că nu în astfel de condiţii trebuia să crească un copil.

Am pornit la drum cu capul în jos şi mâinile înfundate în buzunar.

Atunci a fost ultima oară când l-am văzut pe tata viu.

## Capitolul 1

— Domnişoară Anderson?

Vocea doamnei Bletchley zăbovi asupra numelui meu.

Îmi sprijinisem obrazul în mână şi mă uitam pe fereastră la întinderea rece şi pustie a terenului de baseball, aşteptând să sune de ieşire. Liceul Foley nu avea încredere în soneriile clasice. În locul lor, se auzea o melodie ca de celular care răsuna în sala de clasă când era timpul să o iei la fugă ca pe bandă rulantă spre altă sală de curs.

Creionul pe care-l ţineam în mână se odihnea pe hârtia albă. Nu scrisesem nimic M-am uitat în jur încet, căci tăcerea bruscă din clasă însemna că toţi ochii erau aţintiţi asupra mea

Urăsc lucrul ăsta.

Bletchley avea faţa rotundă, părul alb, şi era plinuţă. Ceilalţi profesori credeau probabil că avea un suflet bun, că era inofensivă. Avea ochi mici, căprui-închis, care se iţeau din spatele ochelarilor cu rame metalice, şi era dată cu ruj de culoarea cornalinei care se întinsese în şănţuleţele ridurilor de la colţurile buzelor. Atunci când nu ţinea strâns în mână rigla, ca şi cum ar fi fost un baston, se trăgea mereu de poalele puloverului tricotat grosolan. N-avea decât trei pulovere pe care le schimba între ele; unul de culoarea primulei, altul albastru cu trandafiri şi un pulover galben-verzui, cu guler stil Peter Pan – pe care îl purta astăzi.

Arăta ca o nevăstuică pregătindu-se să mai înhaţe un pui de găină. Copiii îi spuneau pe la spate Câine Turbat, şi îi simţea imediat pe elevii slabi de înger.

Există două tipuri de profesori – cei slabi şi cei duri. E posibil ca cei slabi să vrea cu adevărat să te ajute, sau poate aşa au fost dresaţi să se poarte. De obicei sunt emotivi şi se tem de copii, mai ales de băieţii de liceu. Profesorii duri sunt cu totul altfel. Sunt ca nişte rechini – maşinării de mâncat, cu reglaj fin, care simt sângele din apă.

— Eram atente, domnişoară Anderson?

Tonul ei era atât de tăios, încât puteai să ascuţi un cuţit la el. Un murmur de şoapte se iscă în clasă. Bletch îşi ochise ţinta pentru următoarele treizeci de minute. Eu eram aceea.

Îmi place la nebunie să fiu fata nou-venită.

Nici n-ar fi trebuit să deschid gura. Profesorii duri sunt ca bătăuşii. Dacă nu reacţionezi, ajung destul de repede la concluzia că eşti prost şi te lasă în pace.

Tipul goth cu trăsături de asiatic din faţa mea se foi în bancă. Era înalt şi slab mort, cu o claie de păr negru ondulat în cap. I se văzu ceafa când se aplecă, iar gulerul hainei negre pe care nu o dădea niciodată jos stătea ridicat la colţuri, dar pliat la spate. Am rămas cu ochii lipiţi de ceafa lui, care se ivea de sub cârlionţii negri.

La naiba, e posibil să ţină vrăjeala.

— La Fort Sumter, am spus.
Tăcere. Bletchley miji ochii îndărătul ochelarilor ei cu rame metalice. Deschisesem gura. Acum era prea târziu, aşa că m-am aruncat cu capul înainte.
— Aţi întrebat unde s-au tras primele focuri de armă din Războiul Civil. La Fort Sumter. Din 12 până în 13 aprilie 1861.
Am rostit frazele pe un ton sec, fără inflexiuni, plictisită, şi şoaptele din clasă se transformară în râsete înfundate, genul pe care un profesor dur îl urăşte cel mai mult
Cine ar fi crezut că istoria Americii de anul al doilea de liceu poate să fie aşa de distractivă?
Bletch mă pironi din priviri o clipă. Nu ştia deocamdată ce-mi poate capul, aşa că aş fi putut să scap. Puştiul goth din faţa mea se foi din nou în bancă şi scaunul scârţâi.
Se vedea clar că profesoara hotărâse să se ia de altcineva. Îmi aruncă însă o privire care promitea că avea să se ocupe şi de mine mai târziu.
— Mulţumesc, domnişoară Anderson.
Făcu o pauză lungă, în timp ce bătea gânditoare cu rigla în catedră. I se vedeau gleznele umflate cum ieşeau din pantofii solizi cu şiret, în ciuda faptului că purta ciorapi de nailon negri şi groşi, şi o fustă lungă şi largă de blugi. Semănau cu nişte ciorapi medicinali, ca aceia care li se prescriu bolnavilor de diabet.
Bunica purta aşa ceva când o dureau gleznele. Mi se făcu pielea de găină când m-am rezemat pe spătarul tare de plastic al scaunului, neîndrăznind să mă uit din nou pe fereastră. Bletch ar putea foarte uşor să mă ia din nou în vizor. Nu-i spusesem tatălui meu despre bufniţa de la fereastră. Oare mai era acasă?
Senzaţia de disconfort pe care o simţeam în stomac se accentua. Mă uitam fix la ceafa băiatului din faţa mea. El se foi din nou, trăgându-se febril de colţurile gulerului. Nu te mişca, îmi venea să-i şoptesc. Îşi caută următoarea victimă. Dacă aş fi fost prezentă sută la sută în clasă, în loc să-mi stea gândul la tata şi să-mi fac griji pentru el, aş fi putut să fac ceva, să-i trag una peste ceafă ca să-l salvez, căci îmi păsa al naibii de puţin dacă mă ducea la directoare în birou sau în camera de detenţie sau ceva de genul. Securea căzu.
— Domnule Graves?
Ochii lui Bletch scânteiară.
Tipul din faţa mea încremeni, cu umerii încordaţi. Bletch adulmecase sânge în apă. Încercam să nu mă simt vinovată.
— Sper din tot sufletul că îţi iei notiţe! De vreme ce domnişoara Anderson a răspuns la întrebarea despre începutul războiului, poate dumneata ne-ai putea spune ceva despre cauzele Războiului Civil.
Sprâncenele i se ridicară şi lucirea hrăpăreaţă din ochii ei, ca ai unui animal de pradă, îmi aduse aminte de şerpii-mocasin din terariile de sticlă care înainte de a scoate acel sunet cumplit, ca scrâşnetul unei maşinării cu zimţi, deschideau larg ochii mari, fără pleoape. Bufniturile pe care le scoteau şerpii când se izbeau de sticla terariului îmi răsunau în cap şi simţeam miros de orez cu fasole roşie, transpiraţie şi beţişoare parfumate.
Eram departe de Florida. Îmi aminteam de patroana acelui magazinaş cu obiecte oculte care îmi dădea fiori, cu ochii ei înceţoşaţi şi masa mişcătoare care plana deasupra ei – un nor tulbure pe care oamenii obişnuiţi nu l-ar vedea, ci l-ar simţi doar ca o pală de curent rece. Mă măsurase din cap până-n picioare înainte ca tata să pocnească din degete şi să-i aducă la cunoştinţă că vorbea cu el, nu cu mine, „mersi mult, cucoană”.
Ar fi trebuit să-i spun despre bufniţă. Senzaţia bruscă de certitudine îmi dădu fiori. Degetele îmi amorţiră şi simţeam furnicături prin ele.
— Mmm. Cauzele Războiului Civil. Ăăă…
Puştiul din faţa mea începuse să se bâlbâie şi Bletch îl avea la degetul mic. Îl tot tachină până la sfârşitul orei de curs, deşi în cele din urmă băiatul dădu răspunsurile corecte – asta când îl lăsă să spună şi el ceva. Când sună de ieşire, era roşu ca racul. I se înroşise şi ceafa. Îmi părea rău de el, dar n-am permis ca acest lucru să mă ţină din treabă.
Pe coridoare era îmbulzeala obişnuită, fotbaliştii macho care umblau după pradă ca nişte rechini,

majoretele care zâmbeau tâmp, şi noi, restul, care încercam să ne strecurăm printre ceilalţi. Un contingent de drogaţi se adunaseră ciorchine în faţa unui vestiar şi sunt sigură că am văzut o pungă de hârtie maron care era trecută din mână în mână. M-am uitat în spate – nu se vedea nici un profesor. O fată de la cursul de desen mi-a ignorat semnul timid cu mâna şi a şters-o încet, cu rucsacul atârnându-i trist pe umăr.

Urăsc să fiu fata nou-venită.

În cantină era zarvă mare şi mirosea a ceară de parchet şi mâncare industrială. Aveam nişte mărunţiş pentru telefoanele publice înşirate între cantină şi Aleea Morţii care ducea spre cancelarie, aşa că am băgat fisele şi am format numărul scris în caietul cu Yoda – ultimul număr dintr-un şir de numere asemănătoare, scrise în grabă cu creionul sau cu pixul albastru. Telefonul funcţiona când ne-am mutat, era pe numele fostului chiriaş şi a fost mai simplu pentru noi să-l lăsăm aşa, doar să plătim factura pentru o perioadă. Doar nu puteam să memorez toate numerele astea afurisite. Sau cel puţin asta i-am spus tatălui meu când mi-a făcut scandal că le-am notat.

Mi-a spus să am grijă ce vorbesc şi pe urmă m-a lăsat în pace.

Armonie în familie, numele tău e Anderson!

Receptorul sună la ureche. O dată. De trei ori. De cinci ori.

Tata nu era acasă, sau lucra pe afară şi nu a răspuns. Mi-a trecut prin gând să chiulesc de la restul cursurilor, dar tata s-ar fi enervat şi mi-ar fi ţinut iar un discurs despre importanţa şcolii. Dacă îndrăzneam să-i demonstrez că şcoala nu însemna totul şi că nu învăţam în liceu cum să exorcizez o cameră sau să-i vin de hac unui zombi, atunci îmi ţinea altă prelegere despre cum ar trebui eu să mă comport ca un copil normal.

Doar pentru că el vâna creaturi fantastice nu însemna că aveam dreptul să lipsesc de la şcoală. Nici vorbă de aşa ceva! Chiar dacă fără mine el nu prea vedea mare lucru, căci „harul”, aşa cum îl numea bunica, fusese transmis doar pe linie maternă. Şi ce mai har! Nu mi-am dat seama dacă asta însemna că eşti „nebună” sau doar „ciudată”. S-ar putea spune că juriul încă mai deliberează asupra chestiunii.

Tata nu a părut niciodată trist sau nefericit că nu avea astfel de puteri. Şi nici bunica n-a promovat prea mult ceea ce numea ea „să-ţi plângi de milă” şi nu pot să mi-o imaginez altfel nici când era tata mic. Oricât de ciudat ar părea să mi-l imaginez pe tata deşirat şi adolescentin, stau drept dovadă pozele. Bunica avea o grămadă de poze.

Am pus receptorul în furcă după ce l-am lăsat să sune de cincisprezece ori şi am rămas holbându-mă la telefon în timp ce-mi rodeam pieliţa de la o unghie. Mă durea al naibii de tare şi geanta grea îmi lăsase pe încheieturile degetelor de la mâna stângă răni care făcuseră coajă. Celelalte fete nu au taţi care să ţipe la ele să strângă din dinţi când le doare, să lovească mai tare, să intre şi să-l omoare, să-l omoare odată! Celelalte fete n-au umplut niciodată termosul cu apă sfinţită şi nici n-au pasat muniţii printr-o fereastră în timp ce taţii lor încercau să ţină la distanţă nişte creaturi care mişunau ca nişte gândaci mutanţi gigantici. Aşa se întâmplase la Baton Rouge şi fusese nasol de tot. A trebuit să-l duc pe tata la spital şi să inventez o minciună când m-au întrebat de ce-i lipseşte o bucată din gambă.

Uneori era greu să-ţi dai seama unde se terminau minciunile pe care trebuia să le spui celor din lumea normală şi unde începeau bazaconiile care erau la ordinea zilei în Lumea Reală. Există atâta activitate paramilitară care răzbate din Lumea Reală, încât taurul macho care fornăie furios atinge proporţii epice.

Telefonul suna în continuare.

— Băga-mi-aş picioarele, am şoptit printre dinţi.

Oricum nu mă auzeam din cauza zarvei care răsuna dinspre cantină. Nici măcar nu mi-am recuperat fisa de cincizeci de cenţi, mi-o înghiţise aparatul.

Am rămas o clipă locului, uitându-mă la telefon, ca şi cum aparatul din faţa mea ar fi putut brusc să vină cu vreo idee bună. În şcoală mirosea a lână udă şi beton umed, a covoare de formaldehidă şi a respiraţia a două mii de copii. Ca să nu mai vorbesc de miros de picioare transpirate şi de mâncare ca de la McDonald. Miros specific de şcoală. E cam la fel peste tot în State, cu uşoare variaţii regionale în ceea ce priveşte mirosul de picioare transpirate şi restaurantele unde se servesc feluri de

mâncare din carnea animalelor lovite de maşini.

Zgomotul care venea dinspre cantină mă deranja la urechi. Mă durea capul, de parcă aş fi avut una din migrenele mamei. Mi-era foame, dar gândul de a intra în cantină şi de a mă înghesui la coadă, urmând să-mi caut apoi un loc unde să mă aşez şi unde să nu fiu nevoită să mă uit la nimeni sau să împart masa cu vreun tâmpit, mi se părea prea multă bătaie de cap.

Dacă m-aş duce acasă şi l-aş găsi pe tata, sigur mi-ar ţine Discursul lui. Dacă nu l-aş găsi, aş sta să-l aştept şi mi-aş face griji. Dacă aş rămâne la ora de geometrie şi aş rezista până la desen, aş lua-o razna, chiar dacă ora de desen era în general cea mai plăcută parte a zilei. Şi nici să nu aud de pierderea de timp numită „cultură civică". Învăţam mai multe uitându-mă după-amiaza la CNN. Asta dacă civică înseamnă „o gloată de lăudăroşi cu coafuri scumpe cărora le place să se audă vorbind".

Nici unul dintre cursurile astea nu te învăţa nimic real. Aş fi vrut mai degrabă să fiu cu tata la pândă sau să facem ce numea el „culegere de informaţii" – să mergem la magazinele cu obiecte oculte sau în baruri, locuri unde se adunau oamenii care cunoşteau Lumea Reală, cea întunecată, şi care vorbeau în şoaptă la un pahar.

Cum era de exemplu ceainăria din New York unde mergea vechiul prieten al tatălui meu, August, unde nu ştii cum să intri mai repede şi tot la fel de repede îţi doreşti şi să ieşi. Sau barul din Seattle unde proprietarului îi cresc colţi din maxilarul inferior şi are o faţă lată şi plină de negi care-l face să semene cu o arătare ce trăieşte sub poduri şi se hrăneşte cu capre. Sau clubul de noapte din Pensacola unde lumina stroboscoapelor proiectează chipuri îngrozite pe podea. Şi magazinul de ţară, de pe drumul lăturalnic de lângă Port Arthur, unde femeia care stă într-un balansoar pe verandă are tot ce-ţi trebuie într-o pungă de hârtie şi unde praful lasă dungi pe fereastră şi luceşte chiar şi noaptea. Sunt astfel de locuri pretutindeni, unde poţi să cumperi lucruri care n-ar trebui să existe sau care nu există de fapt.

Asta dacă eşti dispus să plăteşti. Uneori cu bani. De cele mai multe ori cu informaţii. Şi câteodată cu ceva mai puţin palpabil. Favoruri. Amintiri.

Chiar suflete.

Poate aş putea să descopăr singură un astfel de loc, să-i găsesc tatălui meu un loc bun unde să se informeze. Bodegile unde vin cei din Lumea Reală sunt ascunse de lumea normală, dar mie îmi sar mereu în ochi. Cred că din cauză că bunica mă punea mereu să joc Ce e pe masă? – jocul în care închideai ochii şi încercai să-ţi aminteşti tot ce pusese ea pe masă la prânz sau la cină, ce pusese în conserve sau ce cususe.

Era oricum mai bine decât să suport poverile pe care trebuiau să le îndure cei de-o vârstă cu mine. Aşa că m-am întors şi-am luat-o în direcţie opusă, spre uşile care duceau afară către terenurile de fotbal şi baseball. Aş putea s-o iau de-a curmezişul şi poate să mă strecor prin pădurice – Foley e una dintre şcolile cu campus deschis, o raritate în zilele noastre. Aveam cei douăzeci de dolari de rezervă, care-mi ajungeau să merg la o cafenea sau un restaurant unde nimeni nu m-ar deranja înainte să-mi iau o mină serioasă şi să plec ghidându-mă după intuiţie.

Frigul de afară îmi biciuia obrajii deja amorţiţi. Încă mai simţeam gust de fier în gură, ca şi cum aş fi supt o monedă. Am pornit la drum cu capul în jos, călcând peste buruienile îngheţate care-mi trosneau sub picioare. Nasul începu imediat să-mi curgă.

Ce alegere grea! Să chiulesc de la şcoală şi să-mi îngheţe fundul, sau să mă întorc înăuntru unde e cald şi unde mă plictisesc de moarte?

— Hei! Hei, tu!

M-am făcut că n-aud, ştergându-mi nasul cu manşeta bluzonului cu fermoar. În spatele meu se auzea scârţâit de paşi. Nu mi-am băgat capul între umeri – aşa te dai de gol că ai auzit când te-a strigat. Dacă era vreun profesor, trebuia să inventez un motiv pentru care eram afară la ora asta.

Am început să mă gândesc ce să-i spun, să-mi exersez muşchiul care se ocupă cu inventarea de minciuni.

Ar trebui să existe un curs pe tema asta. Cine l-ar preda? Mă întreb dacă ar mai fi nevoie ca evaluarea să se facă folosind curba lui Gauss.

— Hei! Anderson!

Vocea era prea tânără ca să fie a vreunui profesor. Şi era o voce masculină.

La naiba! Ăsta-i norocul meu. De obicei, bătăuşii nu se pun cu mine, dar nu se ştie niciodată. Mi-am înfipt călcâiul în pietriş şi m-am rotit spre el ridicând capul. Părul îmi venea în ochi, deşi era mai mult îndesat în glugă.

Era tipul goth de la cursul de istorie. Era prea înalt şi haina lungă şi neagră fâlfâi când se opri brusc. Îşi ridicase din nou gulerul şi gerul de afară îi înroşise nasul şi obrajii, care erau acum roşii ca cireaşa şi se iţeau de sub claia de păr vopsit negru. Respiră zgomotos câteva clipe şi pieptul lui îngust se văzu ridicându-se sub tricoul cu Black Sabbath. Mă cerceta printre şuviţele de păr care-i cădeau peste ochi. Avea ochii de un verde deschis, o culoare ciudată, şi şuviţele negre îl împiedicau să vadă prea bine. Peste câţiva ani, probabil că o să fie frumuşel foc, cu ochii lui verzi care contrastau cu părul negru, des şi ondulat.

Acum însă era în perioada aceea când băieţii arată caraghios, când fiecare parte a corpului parcă ar fi scoasă din alt catalog cu părţi ale corpului uman. Săracul de el!

Am aşteptat. Într-un final, şi-a recăpătat suflul.

— Vrei o ţigară?

— Nu.

Iisuse, nu!

Avea o faţă drăgălaşă, de copil, pe care probabil majoritatea băieţilor ar scuipa-o dacă ar vedea-o în oglindă. Doar nasul şi pomeţii contrastau cu aspectul general. Genul de faţă cu care se pricopsesc unii metişi dacă nu au noroc. Părea un puştan de doisprezece ani, doar că era foarte înalt. Părul era probabil o încercare să pară că avea „şaisprezece ani, pe bune”. Era încălţat cu nişte bocanci drăguţi, cu fier în bot, lungi până la genunchi, care se legau cu şireturi. Ca ţinuta să fie desăvârşită, îşi pusese un crucifix răsturnat la gât, care îi atârna de un lanţ de argint pe pieptul osos.

Am făcut un pas înapoi şi m-am uitat din nou la el. Nu. N-avea nimic care să mă ducă cu gândul la Lumea Reală. Nu credeam să aibă, dar e mai bine să verifici. Mai bine să verifici de două ori şi să respiri uşurat decât o singură dată şi să ţi-o iei peste ochi. Aşa spune tata.

Tata. Oare plecase deja? E încă lumină afară, probabil că n-a păţit nimic. Dar nu-mi plăcea senzaţia de greutate pe care o simţeam în piept.

Tipul din faţa mea se scotoci în buzunar şi scoase un pachet mototolit de Winston. Ridurile din colţurile ochilor se încreţiră. Cel puţin n-a avut ghinionul pe care-l au mulţi metişi, care par că mijesc mereu ochii, gata să se ia la bătaie cu Clint Eastwood

— Vrei? întrebă el din nou.

La naiba! Mă holbam la crucifixul de la gâtul lui. Avea oare habar ce însemna asta? Sau cât de repede ar putea lucrul ăsta să-l bage în belea în anumite locuri?

Probabil că nu. Din cauza asta Lumea Reală e aşa cum e: pentru că lumea normală crede că doar aşa se poate.

— Nu, mersi.

Aş vrea o cană de cafea şi un sendviş dublu. Vreau să mă aşez undeva şi să desenez. Vreau să găsesc un loc unde să nu pătrundă lumina soarelui şi unde să nu mă simt ca de pe altă planetă. Lasă-mă naibii în pace. Ar fi trebuit să-i spun tatălui meu despre bufniţă.

Conştiinţa mă mustră.

— Îmi pare rău pentru ce ţi-a făcut Bletchley.

El ridică din umeri, cu o mişcare rapidă, ca de pasăre. Semăna întru totul cu o pasăre, de la nasul ca un cioc care contrasta cu faţa lui de copil, cu tenul caramel, până la nervozitatea degetelor. Scoase o ţigară din pachet şi o brichetă Zippo argintie, îşi aprinse canceroasa, expulza un nor de fum pe gură şi îl apucă imediat un acces de tuse.

Iisuse! Uite cum stau eu aici cu tipul ăsta goth mişto şi-mi îngheaţă fundul. Unele zile sunt mult mai proaste ca altele. Fără glumă.

— Nu-i nimic, spuse el când reuşi să vorbească din nou. E o căţea. Aşa face tot timpul.

Mă bucur să aflu că n-am întrerupt cursul firesc al evenimentelor. Stăteam în faţa lui şi nu ştiam ce să mai spun. M-am mulţumit să ridic şi eu din umeri.

— OK, ne mai vedem.

— Ai de gând să chiuleşti? Veni lângă mine, fără să-i pese că eu o luasem la picior. Văd că ai pornit-o deja cu dreptul.

Lasă-mă în pace!

— N-am chef să-mi bat capul cu şcoala azi.

— OK. Ştiu eu un loc. Ştii să joci biliard? Trase un fum din ţigară şi reuşi de data asta să nu se mai înece. Eu sunt Graves.

Nu-mi amintesc să te fi invitat să mergi cu mine.

— Ştiu. Am coborât privirea în pământ, bătând pasul pe loc. Dru.

Şi să nu îndrăzneşti să întrebi de la ce vine.

— Dru, repetă el. Eşti nouă. Ai venit acum vreo două săptămâni, nu? Bine ai venit la Foley!

Nu faci decât să spui lucruri al naibii de evidente şi să-mi faci o întâmpinare în stil suburban. Deocamdată nu vedeam cum aş fi putut să scap de el, aşa că am scos un sunet de încuviinţare. Am traversat terenul de fotbal într-un tandem ciudat, el încercând să facă paşii mai mici din respect pentru faptul că nu aveam picioare de greiere ca el. L-am măsurat în timp ce mergeam. Concluzia era că dacă ne-am fi bătut, cred că eu aveam şanse mai mari de câştig. Nu părea prea puternic.

Şi totuşi mă plimbam prin pădure cu un tip pe care nu-l cunoşteam. M-am uitat pe furiş la mâinile lui şi am tras concluzia că era posibil ca puştiul să fie de treabă. Cel puţin puteam să-l bat dacă încerca ceva şi păduricea nu era prea mare.

Tipul încercă din nou să facă puţină conversaţie.

— De unde eşti?

De pe o planetă foarte îndepărtată. Unde coşmarurile sunt reale.

— Din Florida.

Mereu mi se punea întrebarea asta, mai devreme sau mai târziu. Uneori, mai ales când eram mai mică, minţeam. De cele mai multe ori spuneam că locuisem dintotdeauna în ultimul loc unde fusesem.

Oamenii, de fapt, nu vor să afle nimic despre tine. Vor doar să te încadrezi în tiparele lor deja formate. Te cataloghează în primele două secunde şi devin agitaţi sau se supără dacă nu corespunzi judecăţii lor pripite. În privinţa asta, lumea normală seamănă cu cea Reală – totul depinde de ceea ce oamenii cred că eşti. Află ce cred ei, nu le înşela aşteptările, şi n-o să întâmpini nici un obstacol.

— Mda, după accent, pari de undeva din Sud. E o schimbare mare pentru tine, nu? Aici o să ningă.

O spuse ca şi cum ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare că mi-a zis. Cureaua genţii îmi intra adânc în umăr. Am încercat să nu schiţez nici un gest, să nu las să se vadă că mă durea.

Ba nu am accent sudic. Semăn puţin la vorbă cu bunica, dar nimic mai mult.

— Mersi că m-ai avertizat

Nu m-am ostenit să ascund sarcasmul din vocea mea.

— N-ai pentru ce. Primul pont e gratis.

Când am ridicat ochii spre el, am observat că zâmbea sub claia de păr. Aproape că nici nu i se mai vedea faţa din cauza părului. Nasul subţire şi mândru se lupta din răsputeri totuşi să iasă la iveală. Părea că-i era foarte frig. Nici măcar n-avea mănuşi.

Preţ de-o secundă am cochetat cu ideea de a-i spune ceva. Bună. Eu sunt Dru Anderson. Tata s-a ţicnit de-a binelea după ce a murit mama şi acum merge din loc în loc să vâneze ciudăţeniile nopţii, să omoare creaturi pe care le găseşti doar în basme şi poveşti cu fantome. Îl mai ajut şi eu când pot, dar de cele mai multe ori sunt o povară, chiar dacă pot să spun unde e probabil să se afle orice creatură inumană din oraşul ăsta. Chiulesc de la şcoală pentru că n-o să mai fiu aici peste trei luni. Nimic nu contează.

Însă m-am trezit zâmbindu-i şi eu.

— Ar trebui să porţi mănuşi.

El se uită la mine, dându-şi la o parte părul din ochi cu o mişcare a capului. Acum am văzut că avea ochii verzi cu firişoare maronii şi aurii prin ei şi că erau generos tiviţi cu gene negre şi dese, ochi care-şi schimbă culoarea. Băieţii au parte mereu de cele mai mişto gene; parcă ar fi un fel de lege cosmică. Şi copiii metişi mai sunt ajutaţi în privinţa asta şi de genetică. Atunci când o să i se

mai împlinească nasul şi n-o să mai fie aşa de rotund la faţă, fetele or să se dea în vânt după el. Poate că o să i se urce chiar la cap.

— Strică imaginea, spuse el.

În urechea stângă luci ceva argintiu, un cercel probabil pe care nu puteam să-l văd prea bine.

— O să îngheţi tun.

Ajunsesem la marginea terenului de fotbal şi el trecu în faţă şi o luă la dreapta, pe o potecă prăfuită. Crengile goale ale copacilor se împleteau deasupra noastră şi mirosul sec al frunzelor căzute îmi gâdilă nasul. Grămada de cărămizi, şcoala pe care o lăsam în urmă, avea să dispară în curând din raza noastră vizuală, şi lucrul ăsta mă făcea mai fericită decât fusesem toată ziua.

Graves răsuflă cu zgomot şi-şi dădu părul pe spate, trăgând din nou din ţigară. Când expiră, fumul rămase o clipă suspendat în aer, luând forma unei pene. Am clipit ca să-mi limpezesc ochii şi imaginea se risipi.

— Ei, spuse, trebuie să rabzi la frumuseţe. Gagicile nu se dau în vânt după tipii care poartă mănuşi.

Pun pariu că gagicile nu se dau deloc în vânt după tine, aici în Stepford, în oraşul ăsta amărât.

— De unde ştii?

Am călcat peste o rădăcină şi geanta mi se izbi de şold

— Ştiu eu. Îmi aruncă o privire peste umăr, şi aproape că nici nu i se vedea rânjetul de păr. Nu mi-ai zis dacă-ţi place să joci biliard.

— Nu, nu-mi place.

Mă simţeam din nou puţin vinovată. El încerca să fie drăguţ cu mine. Există câte un specimen în fiecare şcoală. Unul care crede că are şanse mai mari cu fetele nou-venite.

— Dar azi o să te bat la fundul gol.

M-am hotărât să mai aştept până să caut locul unde se întâlneau pasionaţii de paranormal. Probabil că tata mi-ar oferi o altă versiune a Discursului dacă m-aş duce să-l caut singură. S-a întâmplat o dată în Dallas, când m-a găsit stând de vorbă cu un spiriduş, o creatură cu urechi ascuţite şi ochi bulbucaţi, şi făcându-ne cinste unul altuia cu pahare cu cola. Atunci aproape că şi-a ieşit din fire…

— Bine. Nici măcar nu părea să se simtă jignit Dacă poţi, Dru.

M-am gândit dacă să-i spun că tata mă învăţase să joc biliard când rămăsesem fără bani, dar m-am hotărât să nu-i zic. Poate că dacă-l făceam să se simtă stânjenit, mă lăsa în pace.

## Capitolul 2

Am ajuns acasă puţin după ora cinci, cu autobuzul care m-a zdruncinat tot drumul din centru până acasă. Graves voise să mai rămân să mai jucăm biliard, dar localul – un club de biliard pentru toate vârstele, cu tonomat şi terenuri interioare de tenis şi baschet – era prea zgomotos şi plin de mirosuri ciudate şi gemea de puşti care ar fi trebuit să fie şi ei la şcoală. Aşa că am şters-o cât am putut de repede şi am fost nevoită să ghicesc autobuzul care să mă ducă acasă. Sunt obişnuită să mă descurc cu transportul în comun în aproape orice parte din America, şi aici chiar era un sistem bine organizat.

Camioneta tatălui meu nu mai era în faţa casei, dar lăsase lumina aprinsă în bucătărie şi un bilet lângă care era o bancnotă de cincizeci de dolari.

Nu mă aştepta. Comandă o pizza. Întâi temele şi pe urmă televizorul, puştoaico, şi fă-ţi exerciţiile kata. Te iubesc. Tata.

Alţi taţi erau în carne şi oase la cină, al meu îmi lăsase o bancnotă de cincizeci de dolari şi un bilet în care-mi amintea să-mi fac nişte afurisite de exerciţii kata.

Oricum mi-era frig, aşa că mi-am aruncat geanta în bucătărie şi m-am năpustit în garaj. Uşa mare cu balamalele rupte zăngănea, tachinată de vânt. Geanta grea scârţâi puţin, balansându-se. Mi-am dat haina jos şi am început să tremur pe pardoseala de ciment.

Tatălui meu îi plăceau karatele şi era destul de solid, iar acestea erau o alegere bună pentru el.

Dar eu am constituţia firavă a mamei mele, numai că ea îşi lucrase bine muşchii pieptului şi avea şolduri frumos curbate. Eu sunt colţuroasă, cu excepţia sânilor, şi dacă mă întrebi pe mine, e mai mare daraua decât ocaua, mai ales când e vorba de băieţi. Nu am masa musculară de care e nevoie ca să încasezi un pumn cu toată forţa.

Aşa că, pentru mine, e bun tai-chi-ul şi ce numeşte tata când e treaz „Regulile de bază ale luptei murdare", sau „Şase metode tari să-i vii de hac unei jigodii", aşa cum spune după ce bea câteva pahare de Jim Beam. Mie îmi place tai-chi-ul. Îmi place cum se leagă fiecare mişcare de cealaltă, încet, şi respiraţia care calmează totul. Dar asta nu înseamnă că e uşor. Genunchii trebuie să fie mereu puţin îndoiţi şi, după un timp, îţi termină tendoanele şi cvadricepşii. Dar tot e frumos.

Împinge-trage. Desfă coama calului. Prinde coada rândunicii. Încălzită şi relaxată, simţindu-mă puţin mai bine, am tras aer în piept şi l-am dat afară, reuşind să fiu cât de liniştită cred eu că e posibil să fii. Lumea de afară se făcu simţită imediat ce am deschis ochii. Am început din nou să-mi fac griji pentru tata, înainte chiar de a deschide uşa de la bucătărie. Am intrat cu zgomot, tropăind exagerat, căci asta e singura metodă de a umple o casă goală.

Am căutat prin frigider şi m-am hotărât în cele din urmă să mănânc un castron cu Cheerios. Înfulecasem o felie de pizza unsuroasă la clubul de biliard şi gândul de a mânca iar brânză cu gust de carton nu-mi surâdea, chiar dacă era cu pepperoni. Aşa că am înfulecat cerealele, am amestecat un pahar de cola cu puţin Jim Beam de la tata şi am urcat în camera mea să mă întind în pat şi să mă uit la lumina de pe tavan. Fiecare cameră e diferită şi felul în care lumina de afară se reflectă pe ipsosul care e mânjit pe majoritatea tavanelor e unic. Aş putea probabil să descriu aproape toate casele unde am locuit după lumina care se reflecta pe tavan.

Cel mai mare dezavantaj al goanei tatălui meu după fantome era faptul că fiecare casă în care stăteam devenea sinistră când se lăsa seara. Noaptea este perioada când majoritatea creaturilor din Lumea Reală ies la joacă – şi prin joacă se poate înţelege „să te distrezi puţin", „să mergi la cumpărături, căci pe timpul zilei nu poţi fiindcă lumina soarelui te arde ca flăcările iadului" sau „să le faci de petrecanie oamenilor imprudenţi, mm-mm". Alege ce vrei.

M-am învelit cu plapuma roşu cu alb a mamei, m-am culcuşit ca un pui în cuib şi am sorbit din paharul de cola până când mi-am simţit papilele gustative arzând puţin – turnasem jumătate cola, jumătate tărie, şi după ceva timp a început să mă cuprindă o căldură plăcută. Ceasul clipea cu ochii lui roşii şi mici în întunericul care se adâncea tot mai mult în colţurile camerei. Vântul făcea uşa de plasă care dădea spre veranda din spatele casei să zdrăngăne.

Când locuiam în vreun apartament, mă jucam ascultând zgomotele din clădire; îi auzeam pe ceilalţi locatari cum se întorc acasă şi-mi imaginam poveşti despre ei. În majoritatea blocurilor nu e linişte niciodată, dacă stai să asculţi cu atenţie. După un timp, începi să te familiarizezi cu zgomotele şi surprinzi ritmul fiecărei vieţi în parte care îşi aduce contribuţia la formarea melodiei cu titlul Acasă. Într-unul din apartamentele în care am stat, tipul de vizavi cânta la violoncel în fiecare seară după cină. Îmi plăcea să-l ascult, chiar dacă tipul din capătul celălalt al coridorului îşi bătea nevasta o dată pe lună, când trebuia să plătească chiria.

Casele sunt altfel. Scârţâie ca şi cum ar vorbi, încep să murmure când se lasă noaptea. O casă goală la lăsarea serii începe să vorbească, oricât de nouă ar fi. Înainte, puneam muzică şi n-o mai auzeam, dar după un timp, gândul că s-ar putea să nu aud dacă se strecura vreo creatură pe coridoare a început să mă macine.

Când vezi fel şi fel de arătări şi poltergeisti în culori vii, reale, începi să te gândeşti şi la asta.

Aşa că de cele mai multe ori când tata lipsea noaptea, ascultam zgomotele casei şi aşteptam. Noaptea devine stranie când aştepţi pe cineva să se întoarcă acasă. Am văzut grozăvii la televizor de nu-ţi vine să crezi, lucruri care se întâmplă doar când eşti singur şi nimeni nu poate să confirme ceea ce ai văzut. O dată, tata m-a găsit ghemuită pe podea în casa mobilă pe care o închiriasem în Byronville, cu mâna încleştată pe o bâtă de baseball şi dormind buştean în timp ce la televizor rula în reluare un episod din Zona Crepusculară, cu volumul dat tare. Mâncasem nişte mâncare semipreparată la casolete şi părul îmi intrase în tăviţele goale. După acest episod, m-a pus să-i promit că n-o să-l mai aştept şi o să mă duc la culcare, dar asta însemna doar că adormeam în şezut în pat, făcându-mi o mulţime de gânduri negre.

Lucrurile pot să ia o întorsătură foarte urâtă. Aşa se întâmplă mereu în lumea normală, iar în Lumea Reală singura diferenţă este că e vorba de creaturi cu colţi şi gheare care se mişcă cu o agilitate fantastică. August numea asta „Incidentul”. Tata îi spunea „dusul pe copcă”. Juan Raoul de la Hoya-Smith îi spunea „ghinion nenorocit, soartă blestemată, mala suerte, chingada.”

Nu ştiam pe urmele cui era tata de data asta. Nu scosese o vorbă pe drumul dinspre Florida încoace. Asta era puţin neobişnuit – în mod normal, mă punea să caut tot soiul de informaţii stranii prin cutiile cu cărţi vechi cu coperţi de piele pe care le luase din diferite locuri pe unde fusese. Sau să-l ajut să facă gloanţe şi să ascută cuţite, în vreme ce îmi spunea ideile lui şi voia să afle şi părerea mea, sau mă testa cu întrebări despre diverse strategii. Probabil că sunt singura fată de şaisprezece ani pe o rază de cinci sute de kilometri care ştie să facă diferenţa dintre un poltergeist şi o fantomă adevărată (pont: Dacă poţi să-l dezintegrezi cu acid nitric sau dacă aruncă în tine cu alte porcării de fiecare dată, e un poltergeist), sau să-şi dea seama dacă un medium este impostor (împunge-l cu un ac din fier adevărat). Cunosc cele şase semne ale unei prăvălii veritabile de obiecte oculte (Numărul 1: proprietarul zăvorăşte uşa înainte de a discuta despre Treburile Reale) şi cele patru lucruri pe care nu le faci niciodată când eşti într-un bar cu alţi oameni care cunosc partea întunecată a lumii (unul dintre ele este să nu pari slab). Ştiu cum să am acces la informaţiile publice şi cum să mă dau pe lângă funcţionarii de la tribunale (un zâmbet şi o haină potrivită fac minuni). Mai ştiu şi cum să sparg fişierele redacţiilor de ziare, rapoartele poliţiei şi un fel de baze de date ale statului (regula de bază: Să nu te prindă nimeni! La mintea cocoşului!).

Să ştiţi, chiar dacă ai o intuiţie extraordinară, nu poţi să te duci pur şi simplu la cineva şi să-l întrebi despre exorcistul local sau despre ultima crimă neelucidată care a fost comisă într-o noapte cu lună nouă. Nici nu poţi să-i întrebi despre casele bântuite care servesc drept punct nodal sau despre locul unde se adună vârcolacii – şi unde burgerii nu sunt făcuţi în sânge, ci carnea e chiar crudă şi se serveşte în grămezi însângerate.

Uneori trebuie să cercetezi mai adânc ca să găseşti tiparul din spatele evenimentelor care celorlalţi oameni li se par a fi doar nişte întâmplări nefericite.

Fă rost de informaţii şi o să găseşti şi tiparul, spunea bunica. Dacă găseşti tiparul, găseşti şi prada, spunea tata.

Şi tot el spunea: Nu lăsa toate poveştile fantasmagorice să-ţi întunece logica. Mereu spunea asta.

Mă întrebam unde era la ora asta. Am luat o gură de cola cu Beam. CD-playerul era în partea cealaltă a camerei, iar biblioteca din beton şi placaj era goală. Nu erau decât hainele mele acolo. Mai era un morman de haine sub ea şi husa CD-playerului în faţa dulapului. În afară de saltele şi noptieră, nu mai era nimic în cameră. Luxoasă casă mai era şi Casa Anderson! Nu mai lipeam postere pe pereţi şi nici nu-mi mai căram cărţile sus. Nu merita efortul şi tatălui meu nu-i păsa atâta timp cât aveam grijă ca rufele să fie spălate. Spre eterna mea uşurare, de câţiva ani renunţase şi la apret. Anii petrecuţi în armată îl făcuseră să fie dependent de spray-ul de amidon, dar eu am refuzat categoric să mă mai ating de chestia aia un timp. Într-un final, a renunţat şi el s-o mai facă şi m-am abţinut cu stoicism să nu-i demonstrez că nu era sfârşitul lumii.

Şi mai spune lumea că maturitatea e caracteristică doar adulţilor!

Casa era goală. Începuse să vorbească, gemea şi scârţâia pe măsură ce vântul de-afară se înteţea. Oriunde ai fi, aerul se schimbă în pragul înserării. Uneori e dulce şi domol, sau şuieră cât să te facă să fii fericit că eşti înăuntru, ghemuit la căldură.

Când urmează însă să se întâmple ceva rău, e altfel. Se aude un geamăt care pare slobozit de-o gură cu dinţi mari de sticlă.

Aşa se auzea vântul şi în seara asta. Speram ca tata să se întoarcă curând. După ce am terminat de băut ce aveam în pahar, am scos din geantă un creion şi o foaie şi-am început să desenez. Liniile lungi şi frânte au luat forma unui stânjenel dantelat, una dintre florile preferate ale bunicii mele. M-am concentrat asupra desenului, haşurând texturile diferite ale petalelor, imaginându-mi culorile – movul vibrant, albul ca zăpada şi verdele tulpinii. Desenasem o mulţime de stânjenei, mai ales după moartea mamei, şi bunica îmi aducea mereu o foaie şi un creion ca să-mi fac de lucru în timp ce ea lucra în gospodărie.

Când mă gândesc la perioada care a urmat imediat după moartea mamei, când tata a dispărut de

acasă pentru prima oară, sunt năpădită de o grămadă de senzaţii: mirosul hârtiei, zgomotul pe care-l făcea bunica atunci când freca ceva în bucătărie – tot timpul deretica prin casă – se amestecă cu senzaţia pe care mi-o dădea creionul ţinut în mână. Bunica spăla mereu podelele cu apă de păducel sau ştergea geamurile, plus celelalte treburi pe care trebuia să le facă în fiecare zi ca să ţină gospodăria în picioare. Strângea ouăle, dădea de mâncare la porci, tăia lemne. Nici acum nu pot să trec pe lângă o casă fără să caut din ochi cel mai potrivit loc pentru stocarea lemnelor, iar înainte să sparg ouăle le învârt întotdeauna o dată în sensul acelor de ceasornic.

Nu ştiu cum reuşea, dar casa era mereu curată ca lacrima şi podelele şi geamurile frecate cu tot felul de soluţii – cu miros de păducel, sorb, scoruş-de-munte, uneori coada-şoricelului sau lavandă. Peste tot erau atârnate funii de usturoi sălbatic şi ceapă, şi bunica lucra până noaptea târziu la roata de tors, iar bufnetul înfundat şi uruitul acesteia îmi pătrundeau până în piept, în timp ce adormeam plângând de dorul tatălui meu, când voiam să vină mama, speriată şi singură, neînţelegând ce se întâmplă.

Ce înţelege un copil de cinci ani despre moarte? Sau când aude „pentru totdeauna”? Sau chiar şi când îi spui „o să mă întorc curând”?

Se întuneca de-a binelea. Ceasul clipea întruna. M-am dat jos din pat să mă duc la baie de câteva ori, înfăşurată în plapumă. Am coborât o dată la parter să-mi iau încă o cola cu Beam. Tata o să-mi ţină iar un Discurs – probabil cel despre Alegeri Responsabile şi Maturizare şi despre cum la mine nu era nici pe departe cazul. Asta dacă-şi dădea seama că beam de câte ori era el plecat. Dar de vreme ce şi el se servea destul de des, nu cred că s-a prins vreodată.

Am continuat să desenez forme simple – veioza de pe noptieră, rafturile din bibliotecă şi uşile dulapului. Apoi am schiţat grămada de rufe din faţa dulapului, având grijă să redau întocmai umbrele. Ceasul clipea mai departe. Am terminat şi al doilea pahar de Beam stropit cu cola şi am adormit cu creionul între degete, trasând o linie apăsată pe caietul din poală, deschis la o pagină nouă.

Când m-am trezit dimineaţă, tata tot nu venise.

## INTERMEZZO

Se făcea că tata străbătea un coridor lung. Era încălţat cu bocanci şi călca atent. Betonul era brăzdat de linii întrerupte şi alunecos din cauza pârâiaşelor de grăsime şi a băltoacelor formate de o substanţă pe care e mai bine să n-o pomenesc. Tata păşea peste ele ca un puşti care sare peste crăpăturile din asfalt, ca în jocul acela din copilărie.

Începuse să-mi bâzâie ceva în cap. Am vrut să deschid gura, să-i spun să n-o ia pe acolo, fiindcă o Creatură Invizibilă se uita la el. Dar coridorul era atât de lung şi mi-era foarte greu să gândesc cu viespile care-mi bâzâiau în cap. Astea se distrau de minune săpând galerii în craniul meu. Zumzăitul lor mi se răspândea în tot corpul, ca şi cum aş fi călcat pe o sârmă ghimpată cu curent.

Înainte nu aveam prea des astfel de vise. În ultima vreme însă le aveam cam o dată pe lună, de obicei chiar înainte să-mi vină ciclul. Crampele abdominale şi visele ciudate mergeau mână-n mână. Dar de data asta nu era visul obişnuit, în care zbor peste acoperişurile caselor, şi nici cel mai înfricoşător coşmar care se termină cu mine în întunericul care parcă mă strânge, înconjurată de animale de pluş.

Nu. Visul ăsta era foarte colorat. Puteam să-i văd fiecare fir de păr din cap, firişoarele de culoarea lavandei din ochii lui albaştri, căptuşeala de la haina lui preferată, kaki, şi fiecare linie şi crăpătură de pe bocancii lustruiţi.

Deasupra noastră erau lumini de neon care zbârnâiau, ca un ecou al zgomotului idiot din capul meu. Din cauza asta nu puteam să vorbesc – sunetul ăsta distruge orice, aşa cum puricii care apar pe ecranul televizorului când nu e emisie te fascinează pur şi simplu şi îţi golesc brusc mintea. Nu poţi decât să stai şi să te holbezi. Ca şi cum o creatură ţi-ar devora creierul.

Timpul încetini, devenind elastic şi flexibil. Fiecare pas dura un secol şi până să apară în raza mea vizuală şi uşa – o uşă de oţel simplă, cu neoanele care zbârnâiau deasupra – viespile nu numai că mi se târau prin oase şi prin creier, dar îmi atingeau acum şi pielea cu picioruşele lor mici şi moi care mă furnicau.

În spatele uşii era ceva care mirosea a fier şi întuneric rece, ca un fior de gheaţă pe şira spinării. Era acelaşi sentiment pe care-l avusesem în casa demolată de la periferiile oraşului Chattanooga, prima dată când lucram cu tata, chiar înainte ca un poltergeist să înceapă să arunce cu cioburi mici de sticlă cu destulă putere încât să le înfigă în peretele de rigips putred, scoţând nişte sunete ca şi cum cineva ar fi ţuguiat din buze.

Sau ca în orăşelul ăla din Carolina de Sud unde regele voodoo local trimisese zombii pentru că tata se amestecase în treburile lui, dezlegând blestemele pe care acesta le aruncase asupra celor care-i stăteau în cale sau care nu-i dădeau ce voia. A trebuit să folosesc fiecare tehnică de apărare împotriva blestemelor pe care o învăţasem de la bunica şi nişte lucruri pe care le ştiam din cărţi ca să dezleg câteva dintre blestemelor vechi și grele, iar tata a pierdut ceva sânge ținându-le piept zombilor. Fusese urât de tot.

Senzația pe care o aveam acum era mai rea. Mult mai rea.

Nu intra acolo, voiam să-i spun. E ceva înăuntru. N-o face.

Tata înainta și bâzâitul se înteți atât de mult încât mă făcu să mă cutremur din toată ființa. Visul se scurgea ca cerneala colorată pe hârtia udă și, când îl vedeam pe tata cum se depărtează tot mai mult, am încercat din răsputeri să spun ceva, orice, ca să-l avertizez.

El nici măcar nu-și ridică privirea. Se îndreptă spre ușă și visul se termină, ca obiectivul unui aparat foto care se închide, înghițit de întuneric.

Încă mai încercam să strig când tata întinse mâna liberă încet, ca un somnambul, și răsuci clanța. Din întunericul din spatele ușii răsuna un râset care nu se mai oprea…

# Capitolul 3

M-am trezit brusc, zvâcnind, ca şi cum mi s-ar fi scurs prin vene, cu viteză maximă, cinci ceşti de espresso. Strânsesem creionul în pumn până se rupsese şi rămăsesem cu mâna încleştată pe cele două jumătăţi. Îmi simţeam capul ca o bilă de bowling strivită între degetele unui uriaş. Am gemut, clipind ca să mă dezmeticesc. Lumina cenuşie care pătrundea pe fereastră era goală, sterilă şi infinită.

Casa era ca o peşteră rece şi încremenită.

M-am ridicat în şezut, simţind cum îmi zvâcneşte capul și cum mă dor coastele. Adormisem şi alunecasem într-o parte, cu spatele lipit de perete şi caietul de desene mă apăsa în stomac. M-am frecat la ochi, simţindu-mă de parcă aveam o tonă de nisip în ei. Am ascultat, sperând să aud zgomotul centralei, respiraţia tatălui meu sau orice alt zgomot care să-mi dea de veste că se întorsese şi că mişuna prin casă.

Nimic. Şi alarma de la ceas era oprită. Îmi aminteam vag că mai devreme se întâmplase ceva. Îmi aminteam mult zgomot şi pe mine dând din mâini, şi creionul rupt care îmi intrase în palmă.

M-am ridicat din pat şi am ieşit pe hol târşâindu-mi picioarele goale. Plapuma pe care mi-o pusesem pe umeri n-avea să-mi ţină de cald. M-am îndreptat spre celălalt dormitor de la capătul holului, cel de lângă scări.

Uşa era deschisă, dar jaluzelele erau lăsate. Am tras cu ochiul înăuntru. Patul pliant al tatălui meu era la locul lui, ca şi lada de metal. Lângă uşă era o cutie de lemn în care nu lăsa pe nimeni să-şi bage nasul. N-am ridicat capacul. Patul nu era şifonat, şi m-am gândit că nu dormise nimeni în el. Dacă aruncai o monedă pe patul în care dormea tata, chiar şi la cinci minute după ce se trezea, aceasta sărea mereu cât colo.

Nu-i nimic. E jos. A adormit iar cu capul pe masă. Sau e în sufragerie cu televizorul fără sonor, şi se bandajează de zor. Coboară şi uită-te! O să vezi. E acolo.

Însă inima-mi spunea altceva. Îmi bătea nebuneşte în piept, şi cu fiecare bătaie simţeam un junghi în cap şi stomacul mi se strângea. Am coborât încet, de parcă aş fi avut o sută de ani, ţinându-mă de balustrada rece ca gheaţa.

Tăcerea era apăsătoare, aceeaşi senzaţie pe care mi-o dădea plapuma de pe umeri.

În sufragerie erau cutii peste tot şi fotoliul meu pară portocaliu. Scaunul pliant al tatălui meu era la locul lui, aşezat la un unghi calculat cu precizie faţă de televizor. Beculeţul roşu al cutiei de cablu clipi şi aproape că puteam şi să-l aud, atât era de linişte.

Tata nu era în bucătărie. Vasele murdare erau tot grămadă în chiuvetă şi casa era rece. Am ieşit pe hol târându-mi picioarele şi am dat drumul la căldură.

Centrala se trezi la viaţă cu zgomot. Răsună atât de tare în liniştea mormântală, încât am tresărit, trăgând şi mai mult în jurul meu plapuma mamei cu imprimeul unui răsărit de soare. Apoi am străbătut holul încet, ca într-un vis, spre uşa de la intrare. Am deschis ambele yale şi am crăpat-o puţin.

Frigul mă lovi cu puterea unui ciocan, făcându-mi ochii să usture şi tăindu-mi răsuflarea. Curtea din faţa casei era acoperită de un veşmânt alb, şi bucăţi din gardul rupt zăceau îngropate sub nămeţii de zăpadă grea şi udă. Aleea era un covor imaculat.

Camioneta tatălui meu nu se vedea. Întreg cartierul moţăia sub pătura groasă şi rece.

Cred că atunci am realizat cu adevărat ce se întâmpla. Am închis uşa, am încuiat ambele yale şi am luat-o la fugă în sus pe scări, împleticindu-mă. Capul îmi zvâcnea şi tot corpul mi se zguduia la fiecare pas. Am tropăit pe hol spre baie, unde am închis uşa şi am început să icnesc deasupra toaletei. N-am eliminat nimic decât bilă, deşi am icnit cu atâta putere încât mi-au dat şi lacrimile. Simţeam că-mi ard ochii. M-am oprit şi am început să plâng cu fruntea rezemată de porţelanul alb şi rece al vasului de toaletă şi am simţit dintr-odată nevoia acută de a face pipi. Aproape că m-am scăpat pe mine. În timp ce stăteam pe WC, mi-a venit din nou să vomit şi m-am aplecat, încercând să înghit ce-mi venea în gură.

Nu ştiu cât a durat. Când s-a terminat, eram atât de epuizată, încât nu puteam să mă gândesc la mai multe lucruri deodată.

S-ar putea să se întoarcă, mi-am spus. Dacă maşina i s-a împotmolit în zăpadă? Se mai întâmplă. A rămas împotmolit undeva.

Doar că nu ninsese chiar atât de mult încât să se împotmolească în zăpadă. Camioneta lui era grea şi sub bancheta din faţă avea şi o cutie cu lanţuri antiderapante. Tata era prea precaut ca să lase ceva precum vremea să intervină în vreo operaţiune de-a lui. Sau să-l împiedice să se întoarcă acasă, ca să mă ia.

Poate că a sunat şi tu n-ai auzit telefonul că dormeai dusă.

Nici aşa ceva nu era posibil. Tata n-ar fi sunat, ar fi venit direct acasă. Chiar dacă ar fi fost epuizat sau misiunea nu decurgea cum trebuia, ar fi venit să mă ia şi am fi şters-o de aici. Se mai întâmplase aşa. De când mă luase de la spital când murise bunica, se întorcea mereu după mine. Era un lucru de care eram la fel de sigură ca de răsăritul soarelui, sau de maree.

Deci înseamnă că a păţit ceva.

Mi-am sprijinit fruntea pe genunchi, holbându-mă la blugii căzuţi în vine. Chiloţeii de bumbac alb contrastau cu blugii bleumarin. Partea practică din mine, cea care spăla rufele şi ştia ce e în fiecare cutie, îmi şopti calmă, detaşată: M-ai auzit, Dru? Ceva i s-a întâmplat.

— Ştiu, am şoptit.

Era singurul sunet care se auzi în afară de suspinele centralei. Inima îmi bătea cu putere. Şoapta păru asurzitoare. Simţeam un gust neplăcut în gură.

Deci i s-a întâmplat ceva. Poate că o să se întoarcă acasă.

Poate. Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să aştept. Trebuia să-l aştept. Dacă treaba mersese prost, ar fi venit să mă ia, ne-am face bagajele şi am şterge-o imediat din oraş. Asta era procedura standard de operare. Vechea PSO, de făcut CMRP, IMP şi VPA[1]. Toate iniţialele paramilitare aliniate, un limbaj secret pe care nici unul dintre puştii de la şcoală nu erau nevoiţi să-l înveţe.

Şi dacă nu se întoarce? Răspunde-mi, Dru, dacă nu se întoarce?

Încercam să nu mă gândesc la asta. Se întorsese mereu acasă, uneori în zori. Nu dispăruse niciodată noaptea şi nici nu plecase dimineaţa fără să-mi lase un bilet. Mă suna să vadă ce fac. Aşa făcea el de obicei.

Simţeam că-mi ard fruntea şi obrajii. Părul îmi era încâlcit. Aveam părul şaten-închis cu şuviţe aurii şi creţ, mai închis la culoare şi mai aspru decât al mamei. Mă simţeam murdară. Coşul care-mi ieşise la tâmplă mă durea, ca de altfel tot corpul. Maţele îmi ghiorţăiau. Mi-era foame.

M-am hotărât să mă ridic. Nu puteam să stau ghemuită pe toaletă o vecie. Tata avea să se întoarcă acasă; da, avea să se întoarcă. Şi eu o să-l aştept.

Între timp, o să fac un duş. O să fac curăţenie în casă ca sa-mi dau de lucru şi când o să se întoarcă acasă n-o să mai găsească mizerie. Aşa, totul o să fie bine. E posibil să fie rănit sau obosit când se întoarce, aşa că o să scot trusa de prim-ajutor şi o să mă asigur că totul e pregătit pentru orice situaţie.

Da. Aşa să faci, Dru. Asta o să rezolve totul. De minune!

M-am şters şi m-am ridicat de pe WC, mi-am dat jos blugii şi chiloţii, şi am mers târând după mine plapuma mamei înapoi în dormitor. Mi-am luat haine curate şi m-am întors la baie să mă spăl.

Întâi fac un duş, apoi curat în bucătărie. După aceea, în living. O să scot trusa de prim-ajutor şi o să o aprovizionez.

Da. Asta o să fac.

Şi aşa am şi făcut

[1] Cât mai repede posibil. Ia-ţi măsuri de precauţie. Vino cu propriile arme

# Capitolul 4

După-amiază, mai târziu, a început să ningă din nou, cu fulgi mari şi umezi, care cădeau rotindu-se din cerul de culoarea fierului bătut. Am ieşit în faţa casei să mă uit pe alee, tremurând în puloverul verde de armată al tatălui meu. Eu nu am prea multe haine de iarnă. Aproape toată garderoba mea e alcătuită din haine de vară, de vreme ce petrecusem atâta timp sub Linia Mason-Dixon. Locuisem în sud cel puţin doi ani, în Caroline, Baton Rouge, Chattanooga, Atlanta şi Florida. Dacă m-aş fi bronzat cât de cât în loc să mă ard, aş fi arătat şi mai ciudat când am venit aici, unde sunt afurisiţii de urşi polari.

Mi-am lăsat capul pe spate şi m-am uitat în sus, spre cerul infinit. Fulgii coborau rotindu-se din cerul întunecat, puţin mai mari decât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi plini de apă. Mi se lipeau de părul care încă mai era umed de la duş. Puloverul tatălui meu mi-era mult prea mare şi-i suflecasem mânecile. Şi aşa îmi acoperea pumnii pe care-i încleştam şi-i descleştam. A trebuit să trag adânc aer în piept ca să-mi desfac pumnii înainte de a mă târî înapoi în casă.

Spălasem deja trei maşini de rufe şi făcusem curat în bucătărie. Centrala era pornită şi înăuntru era cald şi plăcut. Mă apucasem să desfac cutiile din sufragerie, scoţând unele lucruri şi aranjându-le. Luasem deja la mână o parte din stocul de muniţii şi ordonasem încărcătoarele în funcţie de armele cărora li se potriveau. Tata urma să ungă armele în curând – se apropia perioada aceea din lună. E foarte important să îngrijeşti echipamentul pe care-l ai, mai ales când vânezi creaturi care pot, mai mult sau mai puţin, să se pună cu aparatele complexe sau cu electronicele. Din cauza asta tata nu avea cu el un telefon mobil; acestea erau ca un magnet pentru poltergeisti şi alte creaturi.

Încercam să nu mă gândesc la ele.

Stomacul îmi chiorăia şi mă simţeam ciudat, ca şi cum îmi răsuna o avalanşă de zgomote în cap. Băusem patru pahare cu apă de la robinet în decursul după-amiezii, sorbindu-le în vreme ce făceam tot soiul de treburi. Acestea îmi rezolvaseră toate neplăcerile, mai puţin vuietul din cap.

Lumina lăptoasă pătrundea pe fereastră. Jaluzelele erau ridicate. Din locul unde stăteam, se vedea o porţiune din curte şi strada blocată. Câteva maşini reuşiseră cu greu să-şi croiască drum zornăind spre propriile curţi, nici una dintre ele nu derapase, căci toate erau echipate cu lanţuri.

Nici una nu fusese a tatălui meu. Mă uitam de fiecare dată când auzeam crănţănitul zăpezii sub roţi şi scârţâitul lanţurilor sau uruitul motorului. Toate se îndreptaseră spre garajele lor călduroase, ignorând casa noastră izolată de la capatul aleii. Tata o alesese pentru că era solidă, dar şi pentru că era mai retrasă faţă de celelalte, ceea ce e un lucru mai rar decât ai crede în Vestul Mijlociu, de vreme ce aveau atâta spaţiu pe care ar fi putut să-l folosească.

Stăteam în genunchi şi aşezam ultimele încărcătoare în cutie, când am auzit o bătaie uşoară în geamul de la bucătărie.

Cioc-cioc. Cioc-cioc. Cioc-cioc-cioc.

Am simţit cum mă trec fiorii şi mi se face pielea de găină. Am întors rapid capul şi părul îmi intră în ochi. Azi nu se încreţise. Ca să vezi – când nu mă duc la şcoală, părul îmi stă bine.

Ce naiba s-a auzit? Nu era uşa de plasă care dădea spre verandă. Îi cunoşteam deja zăngănitul.

Tot mai aveam pielea de găină, ca nişte ţumburuşi de gheaţă sub piele.

Cioc. Cioc.

Parcă erau nişte bastoane cu vârf de cauciuc care băteau cu putere în geam. Mi se uscase gura şi-mi amorţiseră degetele. Apoi am simţit deodată un gust de portocale şi sare în gură şi am ştiut în acea clipă că urma să se întâmple ceva rău. Bunica îi spunea „aură”, dar pronunţa mai ciudat şi de-abia mai târziu am aflat ce voia să spună. Ca înaintea unei migrene, sau ca învelişul de lumină pe care bunica spunea mereu că poţi să-l vezi în jurul oamenilor dacă eşti înzestrat cu har.

În cazul meu, era mereu acel gust de portocale şi sare. Dar nu de portocale adevărate. Nu pot să explic mai bine, dar cred că aşa au gustul portocalele de ceară.

O, la naiba! La naiba!

Cel mai ciudat era faptul că mă simţeam atât de calmă. Lumina devenea din ce în ce mai slabă – chiar dacă zăpada reflecta lumina stâlpilor de iluminat. Afară se întuneca. Mereu mă aştept la o atmosferă ciudată în pragul înserării şi oricum mă apucaseră tremuricii.

M-am ridicat, simţind cum picioarele mi se fac de lemn şi tremură de parcă ar fi fost cutremur. Apoi am luat cuţitul lung de vânătoare al tatălui meu care era pe o cutie pe care apucasem să o golesc pe jumătate. Sufrageria arăta de parcă fusese lovită de-o bombă; mi-am dat seama că golisem o cutie doar pe jumătate şi trecusem apoi la alta. Gustul de portocale deveni mai puternic şi răpăitul se auzi din nou, ca și cum cineva scrijelea geamul cu unghiile. Am apucat cuţitul aşa cum mă învăţase tata, cu lama lipită de antebraţ, ţinând strâns mânerul. Aşa poţi lovi adversarul în faţă cu mânerul şi poţi să-ţi pui tricepşii şi marele dorsal în acţiune – ăştia sunt unii dintre cei mai puternici muşchi ai corpului, mai ales dacă mai faci şi flotări pentru tricepşi şi tracţiuni pentru muşchii dorsali. Şi dacă tai, pui şi bicepşii la treabă, plus că astfel poţi să controlezi mai bine cuţitul.

Nu face zgomot, Dru.

Acum îmi răsuna în cap vocea tatălui meu. O şoaptă doar, ca şi cum m-ar fi învăţat cum să mă concentrez asupra unei ţinte.

Nu face zgomot şi foloseşte-te de perete ca scut. Vine dinspre bucătărie. Fă aşa cum te-am învăţat.

Am străbătut holul mergând pe lângă perete şi înjurând cutiile înşirate de-a lungul lui. Lumina din bucătărie era aprinsă, proiectând pe hol un dreptunghi auriu care se întindea şi pe primele trepte ale scării. Centrala se opri şi răpăiala se înteţi.

Cioc-cioc-cioc-cioc. Pauză. Cioc-cioc-cioc. Cioc-cioc. Îmi simțeam inima în gât, o bucată de carne care zvâcnea. Muşchii coapselor îmi tremurau ca şi cum doar ce-aş fi terminat o cursă grea de alergări. M-am strecurat încet, fără zgomot, pe lângă perete, şi am început să văd mici porţiuni din bucătărie.

Ceea ce nu ţi se spune în astfel de situaţii – şi aici mă refer la filmele de groază, care constituie în general un antrenament mai bun decât ai crede când te confrunţi cu o situaţie de acest gen – este cum se contractă câmpul vizual, totul îngustându-se din ce în ce mai mult. Nu vezi prea mult şi vederea laterală îţi joacă feste. Ochii fug cu disperare în toate direcţiile, încercând să cuprindă totul, dar nu reuşesc. Am păşit în dreptul scărilor, de unde se vedeau chiuveta, aragazul şi o porţiune din masă.

La fereastra de deasupra chiuvetei nu era nimeni, ci era scăldată în lumina reflectată de zăpadă. Am respirat încet, încercând să fac cât mai puţin zgomot. Inima îmi zvâcnea în urechi ca un solo de tobe la căşti. Gustul de portocale de ceară deveni şi mai pregnant şi dulceag. Acum simţeam gust de putregai.

Cioc. Cioc-cioc-cioc-cioc-cioc.

Ropotul de zgârieturi în geam se înteţi, devenind aproape frenetic. Am intrat în bucătărie.

Uşa din spate era într-o parte a camerei, lângă bufet, iar scaunul tatălui meu era în dreptul mesei, cu spătarul spre perete în dreptul cămării. Când se aşeza la masă, putea să vadă uşa din spate şi intrarea în hol, ţinându-şi spatele în cel mai sigur cvadrant. Uşa în sine nu era prea solidă, cu un geam cu zăbrele deasupra şi placaj subţire cu zăvor şi lanţ, care erau probabil mai zdravene decât uşa în sine.

Conţinutul stomacului mi se urcă în gât, fierbinte şi vâscos, luptându-se pe loc cu inima. M-am înecat şi am fost cât pe ce să scap cuţitul din mână. Îl vedeam clar printre zăbrelele ferestrei duble, în umbră, căci veranda se întuneca din ce în ce mai mult şi lumina se scurgea din cer odată cu fulgii care cădeau rotindu-se spre pământ.

Era un zombi la uşa din spate. Ochii care îi atârnau din orbite erau albaştri, iar albul lor începuse să se întunece, mâncat de putregaiul morţii. Fălcile erau o amestecătură de carne şi sânge îngheţat; ceva îi mâncase jumătate din faţă. Zgâria cu vârful degetelor descărnate la geam. Carnea de pe mână îi atârna fâşii şi am simţit cum mi se întoarce stomacul rău pe dos. La coada ochilor am început să văd o ceaţă neagră şi vuietul din cap semăna acum cu un avion cu reacţie care decolează.

L-aş recunoaşte oriunde. Chiar dacă era mort şi sfârtecat, ochii îi rămăseseră la fel. Albaştri ca gheaţa, tiviţi de gene spălăcite.

Privirea lui fixă o întâlni pe a mea. Înălţă capul, ca şi cum ar fi auzit un zgomot îndepărtat.

Mi-a scăpat un scâncet sec, ca un lătrat, şi m-am lipit cu putere de peretele de lângă intrare.

Tata încleşta pumnul putred, cu degetele mâncate de o creatură pe care nici nu voiam să mi-o

imaginez sau să mă gândesc la ea, şi lovi în geam.

# Capitolul 5

Dacă n-ar fi sunat telefonul, aş fi stat acolo o veşnicie, holbându-mă îngrozită, ca într-un coşmar, la creatura în care se transformase tatăl meu şi care împingea în uşa din spate. Ţârâitul telefonului fu înăbuşit de zgomotul lemnului crăpat, dar ceva din zbârnâitul distorsionat mă făcu să intru în acţiune. Am slobozit un ţipăt de teamă ascuţit, de fată, şi am scăpat cuţitul din mână. Zgomotul pe care l-a scos când a căzut pe linoleum se pierdu în răcnetele creaturii care reuşise să doboare uşa şi care acum se uita fix la mine. Aşa procedează zombii – dacă ceva le atrage atenţia, merg ca teleghidaţi spre acel lucru şi nu se lasă până nu-l fac bucăţi.

Asta dacă nu cumva cel care i-a creat nu le-a dat şi o ţintă. În acest caz, nu-i interesează altceva decât să se târască în cele mai întunecate colţuri pe care le găsesc, evitând din instinct să fie observaţi, în timp ce-şi croiesc drum spre obiectivul urmărit. Nu sunt ei prea isteţi, dar sunt hotărâţi. Foarte hotărâţi.

Ar trebui să ştiu cum stă treaba, doar îl văzusem pe tata omorând câţiva. Zombii sunt ca nişte gândaci – nu-i vezi decât atunci când se înmulţesc şi se agaţă cu disperare de orice simulacru de viaţă care le-a fost oferită prin contaminare sau magie neagră.

Am dat fuga din nou pe hol şi am zbughit-o spre sufragerie. Fiecare pas mi se părea o veşnicie. Ghetele mi-au alunecat pe covor, m-am lovit de o cutie, dar am apucat să mă năpustesc pe după colţ şi să intru în sufragerie, în timp ce creatura scoase un muget nefiresc. Cei readuşi la viaţă nu pot să vorbească, ci scot doar gemete şuierătoare, ca o vită chinuită de dureri cumplite, sunetul pe care îl scoate aerul când este forţat prin corzile vocale îngheţate, lipsite de viaţă. De obicei, când auzi acest sunet, e ultimul lucru pe care-l vei auzi, căci zombii sunt surprinzător de agili când îşi văd în faţa ochilor următorul prânz.

Ăsta e alt lucru care îi caracterizează. Da, poţi să redai unui mort ceva ce seamănă cu viaţa, după ce spiritul a părăsit trupul, dar orice ai pune în loc, sfârşeşte mereu prin a fi înfometat.

Pistolul de 9 mm era sub braţul scaunului pliant al tatălui meu, într-un toc Velcro. M-am trântit cu putere la pământ şi am început să bâjbâi după el. Eram prea grăbită ca să mă mai ridic, iar când am auzit zgomotul de paşi târşâiţi şi zăngănitul sticlei sparte, nu mai nimeream să-mi mai descurc picioarele. Creatura intră bâjbâind pe hol şi se auzi un zgomot de nedescris – probabil că se împiedicase de vreo cutie.

Degetele mi se umflaseră ca nişte cârnăciori şi nu mai aveam dexteritate. Am smuls pistolul rece de metal rupând tocul, şi scaunul se învârti când l-am împins. M-am rostogolit pe spate, iar în cap îmi răsuna din nou vocea tatălui meu: Uşurel, scumpo. Nu îndrepta pistolul spre nimeni dacă nu intenţionezi să-l omori. Manevrează întotdeauna pistolul ca şi cum ar fi încărcat.

Chiar speram să fie încărcat. Ştiam că probabil aşa şi era. Tata nu l-ar fi lăsat acolo dacă n-ar fi fost încărcat. Eu trag cu arma de la nouă ani, şi chiar şi bunica avea un pistol în casă şi ştiam să manevrez un pistol în siguranţă, nu? Doar de-asta eram ajutorul tatălui meu. Ştiam cum să mânuiesc o armă de foc, ce trebuie şi ce nu trebuie să fac. Creatura apăru de după colţ ca teleghidată, fixându-mă cu ochii ăia îngrozitori, aproape putrezi, care acum erau de un albastru lucios, necurat. O scânteie roşie i se aprinse în adâncul pupilei şi am simţit duhoarea.

Zombii miros mai urât decât orice ţi-ai putea imagina dacă n-ai vânat niciodată creaturile din partea întunecată a lumii. E o duhoare grea şi gazoasă, de ouă stricate şi carne împuţită mâncată de viermi. Miros de animal mort, mâncare stricată, transpiraţie şi vomă, toate adunate.

Am ţipat din nou, dar nu mi-a ieşit pe gură decât un şuierat, căci mi se încleştase gâtlejul. Am îndreptat pistolul spre ţintă şi am apăsat pe trăgaci.

Clic.

Oh, la naiba!

Piedica era pusă. Creatura se năpusti spre mine, slobozind din nou mugetul atonal…

… apoi căzu.

Trage naibii odată piedica aia! Pipăiam pistolul căutând piedica, în timp ce creatura se prăbuşi pe covor. Era plină de zăpadă, udă şi colcăind de viermi, şi purta haina kaki care era preferata tatălui meu. Se împiedicase de o cutie care bloca parţial intrarea în living.

Respiraţia mea se auzi aspră ca un croncănit de cioară când am reuşit să trag piedica. M-am lăsat pe spate şi am ochit ţinta.

Ochii noştri se întâlniră. Creatura se ridică împleticindu-se pe picioarele cu carnea putrezindă – era desculţ, unde îi erau bocancii? – întinse mâinile, şi bucăţi de carne putredă căzură pe picior. Duhoarea îmi invada nările şi mă năpădi toată. Am icnit în clipa în care am apăsat pe trăgaci.

Primul glonţ rată ţinta, sfărâmând o parte din peretele livingului. Încă mai ţipam şi suspinam când creatura înainta, căzând spre mine, clănţănind din dinţi. Deschidea şi închidea gura, exersând mişcarea de mestecare cu care avea să-şi devoreze prada de vie. Am apăsat din nou pe trăgaci. Nici măcar n-am auzit împuşcăturile, deşi probabil au fost asurzitoare. N-auzeam decât suspinele mele.

Creatura se prăbuşi peste mine. Sângele negru şi vâscos mă împroşcă pe faţă. Ardea ca un acid. Era rece ca zăpada de afară şi puţea îngrozitor. Maxilarul îi clănţăni de două ori, se cutremură şi o substanţă neagră şi scârboasă îi ţâşni din gură.

Încă mai ţipam. Nu puteam să respir destul de adânc, aşa că pe gură nu-mi ieşea decât un scâncet ascuţit. Am apăsat pe trăgaci, dar se auzi pocnetul sec ce mă anunţa că se golise încărcătorul.

Creatura era moartă de-a binelea. Avea o gaură în piept, formată din mai multe găuri frumos grupate. Trebuie să-l nimereşti în inimă dacă vrei să nu-şi mai revină. E ceva în legătură cu felul în care e alcătuit un zombi, căci inima e cea care ţine tot corpul în mişcare – sau cel puţin aşa scrie în cărţi. Dar eu nu mă gândisem la ce scria în cărţi. Eu doar făcusem exact ca la antrenament, aşa cum mă învăţase tata.

Nu ţinti spre cap dacă ai de ales. Nu trage. Ţine strâns mâna pe trăgaci, scumpo. În cap îmi suna vocea tatălui meu, cu acelaşi refren care se repeta de atâtea ori, încât îl ştiam şi-n somn. Nu îndrepta arma spre cineva dacă nu intenţionezi să-l omori.

Am început să mă zbat disperată, lovindu-l în cap cu arma de mai multe ori, luptându-mă să mă eliberez de povara cadavrului. Scoţând un scâncet ascuţit, m-am târât cât am putut de repede prin living până când am ajuns în colţul cel mai îndepărtat de creatura îngrozitoare. Mâna stângă mi se frecase de covor şi mă julisem. În dreapta aveam pistolul descărcat.

M-am sprijinit de perete şi m-am auzit bălmăjind. Cuvinte incoerente ricoşau de pereţii albi şi goi. Mi-era frig şi eram plină de mizeria care mă ardea şi duhnea.

Creatura zăcea cu faţa în jos. Pielea putrezită era străbătută de şanţuri de substanţă vâscoasă. Duhoarea era de nedescris. Era îmbrăcat cu haina şi blugii tatălui meu. După ce-l împuşti în inimă, un zombi putrezeşte destul de repede. Chiar şi scheletul se descompune în cenuşă.

Am început să plâng.

Bolboroseala se transformase într-un cuvânt pe care-l repetam întruna.

— Tati? Tati? Tati!

Tata zăcea pur şi simplu acolo.

Sau, mai bine zis, zombiul zăcea acolo în faţa mea.

## Capitolul 6

Mallul era deschis, căci ieşiseră pe străzi plugurile de zăpadă. Drumurile principale erau curăţate. Pe aici iarna era luată în serios. Dăduseră peste tot cu sare, nisip şi curăţaseră străzile cu simţ de răspundere. Şi autobuzele mai circulau încă.

Viaţa nu stă în loc aici în prerie din cauza unei mici ninsori. Tot trebuie să se asculte muzică ambientală, la urma urmei, şi, dacă s-ar închide mallurile, unde s-ar mai auzi aşa ceva?

Mă uitam fix la cana de cafea de la McDonald. Era plină cu lichid aburind şi stătea pe masă fără să-mi trezească nici un interes. Mă usturau ochii. Parcă aveam nisip în ei. Mă frecasem bine de tot ca să scap de duhoarea creaturii şi aruncasem în grabă nişte haine pe mine, îmi îndesasem în geantă toţi banii pe care-i găsisem – portofelul tatălui meu dispăruse, era probabil pus bine undeva în

camioneta lui sau, şi mai probabil, cineva i-l luase – şi o zbughisem de acasă, nu înainte de a opri căldura. Nu ştiu nici eu de ce făcusem asta. Uşa din spate era distrusă şi duhoarea era de nedescris, la fel de pregnantă ca grăsimea vegetală Crisco.

O fi auzit cineva împuşcăturile? Nu credeam – nu se auziseră sirenele maşinii de poliţie şi casa noastră era izolată de celelalte, de parcă ar fi fost ciumată. Noi nu auzeam nimic de la vecini şi aşa îi şi plăcea tatălui meu. Şi mai era şi zăpada care înăbuşea toate zgomotele.

Dacă m-ar fi omorât, n-ar fi ştiut nimeni. Aş fi zăcut acolo şi …

Creierul mi se opri, împotmolindu-se ca un motor înecat. M-am cutremurat şi scaunul de plastic scârţâi. Mallul era foarte luminat şi oamenii îşi vedeau nestingheriţi de cumpărături, fără să ştie că în livingul meu era un zombi în descompunere. Puţin mai jos de zona restaurantelor era o fântână arteziană. Apa curgea cu sonoritate pe plăcile de beton şi oţel sculptat şi sudat Art Deco.

Cana de hârtie cerată era un cerc alb cu o elipsă maronie înăuntru, o structură conică, aspră. Puteam s-o desenez. Aveam caietul de desen în geantă, îndesat în grabă, ca toate celelalte lucruri.

Mi se părea o idee bună să desenez, doar că nu puteam s-o fac atâta timp cât mâinile îmi tremurau aşa de tare. Mă străbătu din nou un fior. N-aş fi putut să spun cu ce eram îmbrăcată. Ştiam doar că mă schimbasem după ce scăpasem de substanţa vâscoasă de pe mine.

L-am împuşcat. L-am împuşcat pe tata.

Îmi tot venea în minte imaginea – ochii lui albaştri, cu albeaţa putredă, care mă priveau fix, şi scânteia roşie ca sângele dănţuind în adâncul pupilei întunecate, care nu mai era perfect rotundă, ci începuse să se franjureze pe margini, pe măsură ce ţesutul murea. Imaginea pistolului care îmi ricoşa în mână. Duhoarea.

Mi-am dat seama că scânceam din nou, însă sunetul înfundat care-mi ieşea din gât era acoperit de cel al fântânii. M-am controlat. Nu-mi permiteam să atrag atenţia.

Doar ce-mi omorâsem tatăl.

Bună ziua, domnule poliţist. Mă puteţi ajuta? Tata s-a transformat într-un zombi. Ştiţi, noi mergem din loc în loc şi omorâm fiinţe care nu sunt reale şi care de data asta au ripostat. Am mare nevoie de un loc unde să stau – dar puteţi să vă asiguraţi că am apă sfinţită sau ceva de genul ăsta acolo unde mă duceţi? Şi nişte gloanţe suflate cu argint. Ar fi drăguţ din partea dumneavoastră. Da, ar fi mişto. Mersi. Şi dacă tot sunteţi aşa drăguţ, le puteţi spune tipilor cu cămăşile de forţă că sunt sănătoasă la cap? Mi-ar fi de mare ajutor.

Cafeaua tremură în cană când i-am atins buza cu degetele. În curând mallul urma să se pregătească de închidere. Nu era sfârşit de săptămână. Unde să mă duc? Nu puteam să iau o cameră la hotel cu actele pe care le aveam asupra mea; poate doar dacă îmi încercam norocul în partea rău famată a oraşului, şi m-ar fi costat mai mult decât eram dispusă să cheltuiesc acum. Că veni vorba de bani, eram nevoita să găsesc o cale să fac rost de mai mulţi bani dacă urma să fug, şi…

Nici măcar nu puteam să mă gândesc aşa de departe.

L-am împuşcat pe tata. Iisuse, l-am împuşcat pe tata.

Simţeam cum mă îneacă lacrimile fierbinţi. Scrijelitul de la fereastră pe care încă îl mai auzeam în urechi se preschimbă în scârţâitul scaunului de plastic ieftin din faţa mea. Cineva îl trăsese şi se aşeză, rânjind la mine de sub o claie de păr negru şi creţ.

— Aici erai! Ai chiulit două zile la rând. Cineva să sune la poliţie!

Graves puse un pahar cu Orange Julius pe masă – alesesem un loc lângă perete şi tresăream ori de câte ori trecea cineva prin spatele meu spre toaletă. De unde stăteam aveam un câmp vizual bun, şi în spatele scaunului meu aşezaseră un ghiveci cu o plantă de plastic. Foarte drăguţ din partea lor.

Acum nu mă mai holbam la cana cu cafea, ci la Băiatul Goth. La ureche îi atârna un cercel de argint cu un craniu şi două oase aşezate în X. Am simţit o uşoară satisfacţie că puteam în sfârşit să văd ce era, dar aceasta fu înăbuşită de panica ce mă cuprinse şi-mi făcu inima să bubuie.

El scutură din cap, dându-şi părul vopsit negru-tăciune din ochi. Acum ochii lui erau mai degrabă verzi decât căprui, cuibăriţi în cel mai puţin vizibil pliu epicantic posibil. Era de invidiat pentru pielea lui netedă, de culoarea caramelului.

— Salut!

Rânjetul îi dispăru brusc de pe buze, de parcă i l-ar fi smuls cineva. Azi era îmbrăcat cu un tricou

cu KISS şi obişnuita lui haină neagră, şi când îşi puse mâinile pe masă am văzut că purta mitene negre. Crucifixul răsturnat îmi făcu cu ochiul de pe lănţişorul lui de argint şi inima mi se urcă din nou în gât, fără nici un sens.

— Eşti bine?

Aproape că am izbucnit în râs. Nu eram bine. Nici măcar pe aproape. Ba eram chiar cât de departe se poate de noţiunea de bine. Mi-am îndreptat din nou privirea spre cana cu cafea.

— Iisuse! Ce s-a întâmplat?

Se aplecă spre mine, sprijinindu-şi coatele pe masă. Aproape că am tresărit.

Nu te apropia prea mult de mine. Doar ce l-am împuşcat pe tata.

— Hei, Dru! Hei! Pocni din degetele lungi şi maronii. Hello! Aici sunt. Ce s-a întâmplat?

Oh, Dumnezeule!.

Nodul pe care-l simţeam în gât coborî după o scurtă luptă. Am înghiţit în sec de două ori şi mi-am recăpătat vocea. Era slabă şi tremurândă, dar era totuşi vocea mea.

— Du-te naibii de-aici!

Sprâncenele i se arcuiră. Îşi dădu părul pe după urechi şi acum părea un puşti cum stătea şi se holba la mine. Strânse din buze şi am avut impresia că o să se ridice şi o să plece. Însă se rezemă de spătarul scaunului, aranjându-şi picioarele lungi şi stângace cât mai confortabil posibil, şi luă paharul în mână. Sorbi lung din ce o fi avut el acolo şi ochii lui aruncau acum licăriri verzui-aurii, captând lumina neonului.

Graves stătea liniştit, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie.

Într-un final, am luat şi eu cana cu cafea în mână. Mi se părea un gest potrivit. Poşirca dinăuntru era rece ca gheaţa, dar tot era mai bună decât putoarea creaturii pe care o mai simţeam încă în gură. Am luat o înghiţitură, am pus ceaşca la loc şi m-am strâmbat. Faţa mi se schimonosi şi era cât pe ce să vomit zaţul rece cu gust de cenuşă.

El nu făcu nici o mişcare.

Ascultam acordurile plăcute ale muzicii care se auzea la difuzoare, încercând să identific melodia. Degeaba. Era un fel de imn pop strangulat de zeii industriei. Cuvintele mi se opreau în gât. Nu puteam să spun nimănui ce se întâmplase.

Cine m-ar crede? Doar din cauza asta e diferenţa dintre Lumea Reală, lumea întunericului, şi cea normală. Oamenii nu vor să ştie – iar creaturile care mănâncă oameni, cărora le creşte blană sau care prezic viitorul nu vor ca oamenii să ştie. E un mariaj perfect, plin de minciuni.

Simţeam din nou un nod în gât. Trebuia să spun ceva. M-am aplecat spre el, sprijinindu-mi şi eu coatele pe masă.

— Nu pot să mă duc acasă la noapte.

Poticneala din vocea mea se transformă aproape într-un suspin.

Sprâncenele i se uniră. Erau periculos de aproape de a forma o singură sprânceană. Presupun că nu-l ţinuse nimeni cu forţa ca să-i jumulească omida care urca spre frunte. Cercelul sclipi.

Graves sorbi din nou din pahar. Sprânceana-omidă i se undui. Împinse paharul la loc. Am observat că avea pielea de la încheieturile degetelor crăpată. Probabil că, după mintea lui, gagicile nu se dau în vânt nici după tipii care folosesc cremă de mâini.

— OK, spuse el încet. Ai unde să stai?

Am clipit.

Oh, nu. Iisuse! Nu încerca să-mi rezolvi tu problemele. Habar n-ai care e treaba.

— Găsesc eu un loc.

Nu minţeam. Chiar dacă aş fi fost nevoită să mă întorc acasă. Gândul mă făcu să simt un fior rece pe şira spinării. E posibil oare să fi chemat cineva poliţia? Nu, m-ar fi prins la baie. Dar ningea. Poate că poliţia nu a putut să ajungă la noi acasă cu tot viscolul ăsta. Şi zăpada făcea lucruri amuzante cu sunetele. Plus că eram destul de izolaţi.

Rotiţa de hamster din capul meu începu să se învârtă în timp ce încercam să privesc lucrurile din acest unghi, dar se împotmoli din nou.

Te descurci foarte bine, Dru. Tocmai ce ţi-ai împuşcat tatăl. Cum o să explici asta poliţiştilor?

Păi, practic, ţinând cont de cât de repede putrezesc zombii, n-ar mai fi de explicat decât uşa

dărâmată şi gaura de glonţ din perete. Aş putea să spun că era deja acolo când ne-am mutat, că tata lucra noaptea şi din cauza asta n-a putut să răspundă la uşă…

Suspinul sec ce îmi scăpă din gât mă luă şi pe mine prin surprindere. Mi-am încrucişat braţele peste stomac şi m-am ghemuit, sprijinindu-mi fruntea de masa rece şi alunecoasă. Era o senzaţie plăcută. Aproape la fel de plăcută ca cea pe care ţi-o dă porţelanul rece al vasului de toaletă când ţi-e rău de nu mai poţi.

Stomacul mi se întoarse din nou pe dos.

Să nu vomiţi, Dru! Să nu cumva să îndrăzneşti să vomiţi aici!

Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap, mantra obişnuită, în timp ce mă luptam cu sacul greu de box.

Dă-i bătaie, scumpo! Hai! Încă una pentru tati. Hai, scumpo, nu aşa facem treabă. Încă una pentru mine! Hai! Dă-i bătaie!

— Iisuse! şopti Graves. După voce, acum părea mult mai mare decât un elev de clasa a zecea. Cât de gravă e situaţia?

Îmi clănţăneau dinţii. Aproape că m-am înecat râzând.

Cât de grav e? Habar n-ai tu cât de grav e. Nici nu-ţi trece prin cap. Atât de grav e.

— Pleacă de-aici! i-am spus eu, fără să-mi ridic capul de pe masă.

Cum reuşisem oare să mă leg la şireturi? Nici măcar nu-mi mai aminteam când mă îmbrăcasem. Era lume aici la mall. Cu ce eram îmbrăcată?

Cu blugi. Simţeam că aveam şi şosete. Eram încălţată cu bocanci. Am tras de marginea tricoului şi am văzut că era roşu. Purtam haina militară de schimb a tatălui meu şi în buzunarul drept simţeam ceva greu, ceva ce trebuia să fie o armă letală.

Iisuse, sunt înarmată în public! Tata m-ar omorî pentru asta.

— Dru? făcu el, şi vocea lui era mai profundă. Cât de grav e? Chiar nu poţi să te duci acasă?

Am clipit. Aveam şi mănuşi în mâini, şi cineva vorbea cu mine. Am ridicat capul. Totul reveni la normal, culorile şi sunetele nu mi se mai păreau că se scurg ca acuarelele pe sticlă. Vizavi de unde stăteam noi se vedea Orange Julius şi mi se păru deodată luminiţa de la capătul tunelului.

Îmi mirosea a cartofi prăjiţi şi grăsime încinsă. Voiam să mănânc. Stomacul îmi ghiorţăi atât de tare încât m-am ghemuit, sperând că n-o să se audă.

Graves se foi din nou, apoi îmi împinse paharul de hârtie cerată peste masă.

— Ia o gură. Cafeaua ţi s-a răcit.

Avea aceeaşi voce calmă care semăna ciudat de mult cu a unui adult. Nu se sesiza nici o izbucnire adolescentină în cuvintele lui.

Am înşfăcat paharul şi am început să trag din pai. Gustul de căpşuni şi îngheţată artificială îmi explodă pe limbă, reuşind să îndepărteze putoarea de mort readus la viaţă.

Graves se ridică, deşirat cum era, împingând scaunul la loc cu un scârţâit discordant.

— Aşteaptă aici, bine? Vin imediat.

Am dat din cap şi-am mai luat o înghiţitură zdravănă. El se îndepărtă. Picioarele lungi de greiere îl ajutau să se mişte repede. Până să termin eu băutura dulce, Graves se întoarse şi puse o tavă pe masă. Adusese un cheeseburger cu şuncă şi cartofi prăjiţi şi un milkshake de vanilie la care m-am repezit imediat. Am înfulecat burgerul din două înghiţituri aproape. Graves se aşeză sprijinindu-se de spătarul scaunului şi începu să bată darabana pe marginea mesei. Nu-şi dădu haina jos, dar luă şi el câţiva cartofi. Adusese până şi pliculeţe de ketchup şi singurul motiv pentru care nu m-am atins de ele era fiindcă doar gândul la substanţa roşie şi vâscoasă care se afla înăuntru făcea să-mi vină mâncarea înapoi.

Am sorbit şi ultima înghiţitură de milkshake şi mi-a venit să vomit. Graves fredona melodia care se auzea în difuzoare, bătând tactul pe marginea mesei. Nu ţinea ritmul, dar acest lucru nu părea să-l deranjeze prea mult.

— Mersi, am spus într-un final, dându-mi părul pe după urechi.

Onduleurile se făcuseră iar cârlionţi mici.

— Stai liniştită. Ridică din umerii osoşi. Prima dată e gratis. Uite ce e, chiar nu poţi să te duci acasă? Ce s-a întâmplat?

L-am împuşcat pe tata. Dar nu-i nimic, era una dintre creaturile moarte şi readuse la viaţă.

Cheeseburgerul cu şuncă se lupta să iasă afară. I-am înăbuşit revolta cu un râgâit încet care avea gust de produse lactate false şi vită un pic mai puţin artificială.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

— Pune-mă la încercare.

Se aplecă în faţă, cu coatele sprijinite pe masă. Buzele i se subţiaseră şi mă privea direct în ochi.

Mă holbam la mâna lui dreaptă, la felul cum îşi ţinea degetele pe masa lucioasă. Avea unghiile roase până la carne. Încheieturile degetelor erau roşii şi crăpate, ca şi cum ar fi stat foarte mult timp în frig. Cu toate astea, tot avea o piele bună. Probabil că problema s-ar fi rezolvat imediat cu puţină cremă de mâini.

Aş putea să-i desenez mâna. Pun pariu c-aş putea. Ar trebui să fac mai multe umbre ca de obicei, ca să surprind toată textura.

— Pur şi simplu nu pot să mă duc acasă, m-am auzit şoptind. Nu până mâine.

Poate nici după. Nu ştiu.

Graves tăcu câteva clipe. Mâna cu care bătea tactul se încorda. Muzica de fundal creştea în intensitate, se auzeau cornuri şi sintetizatoare, răsunând în zona restaurantelor ca zgomotul din capul meu. În sfârşit, reuşisem să identific cântecul. Era o interpretare inofensivă a melodiei Highway to Hell a celor de la AC-DC. Tatălui meu îi plăcea genul ăsta de muzică. În fiecare oraş nou în care soseam, era datoria mea să găsesc posturile de radio care difuzau muzică veche şi rock clasic. Nu ştiam însă ce părere ar fi avut tata dacă ar fi auzit una dintre melodiile lui preferate transformată într-o piţigăială la difuzoarele din mall.

N-o să mai aibă nici o părere de acum încolo, Dru. Am simţit cum mă podidesc din nou lacrimile. Mi-am tras nasul, am înghiţit cu noduri şi i-am aruncat o privire fioroasă lui Graves, provocându-l să comenteze ceva despre smiorcăiala mea.

Într-un final, Graves se lăsă din nou pe spate, luându-şi mâna de pe masă.

— Ai unde să dormi?

Aş vrea eu.

— O să găsesc ceva.

Mă cazez la vreun hotel ieftin sau mă plimb toată noaptea cu autobuzul. Sau ceva de genul.

Între noi se lăsă tăcerea. Am auzit un râset ascuţit, ca un croncănit de cioară, şi am aruncat o privire spre Orange Julius. Erau două tipe blonde care chicoteau cu mâna la gură. Aveau cu ele şi doi tipi macho, un tip voinic brunet pe care-l văzusem la şcoală şi altul care ai fi zis că e fratele sau verişorul lui.

Mă simţeam atât de departe de ei. Nişte adolescenţi cât se poate de normali, care se purtau ca nişte idioţi în faţa unui fast-food. Tipul brunet o luă în braţe pe una dintre tipe şi o ridică. Ea scoase un ţipăt şi râse, un sunet ca şi cum ai fi aruncat nişte monede pe jos. Cămaşa i se ridică şi i se văzu curbura suplă a mijlocului. Afară ningea şi în livingul meu era un zombi mort, şi uite-o şi pe fata asta, îmbrăcată ca o uşuratică, cum râde în hohote.

Am încleştat pumnul şi am tras adânc aer în piept.

— Ştiu eu un loc, spuse Graves încet, aplecându-se peste masă. Îşi propti pe ea coatele ascuţite şi-şi sprijini bărbia în pumn. Dacă vrei.

Oh, Iisuse. Nu acum!

— De ce peste tot trebuie să fie un tip care crede că poate să se aleagă cu ceva de la fata nou-venită?

Unghiile mi se înfigeau în palmă.

— Peste tot e la fel, fir-ar să fie! Se găseşte câte unul care  să se creadă mană cerească pentru cei nou-veniţi.

— Te-am întrebat doar dacă vrei un loc unde să dormi. Graves ridică din umeri în defensivă. Iisuse!

Pe urmă mi-a părut rău. Nu era vina lui că la mine acasă era un zombi mort. Uşa din spate rămăsese deschisă. Avea să se facă ger în casă până a doua zi dimineaţă. Nici nu se punea problema să mă duc acasă înainte să se lumineze.

Şi atunci ce-o să faci, Dru? Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap, ca şi cum mă supunea unui test. Ce-o să se întâmple atunci? Ai nevoie de un plan. Acum tu iei deciziile.

Graves încă trăgea cu ochiul la mine Ochii lui verzi, care acum erau parcă o nuanţă mai închisă, se iveau de sub claia de păr creţ. Cercelul îi luci din nou, ca o săgeată oţelită de lumină.

— Scuze.

Mă durea gâtul. Oare cât de tare ţipasem? Auzise oare cineva împuşcăturile? Nu puteam să nu mă întreb.

— Am avut o zi proastă.

— Nici o problemă, spuse el şi respinse cu un gest al mâinii scuzele mele.

Haina îi foşni când se foi în scaunul de plastic scârţâitor.

— Deci o să te duc undeva unde poţi să dormi la noapte, într-un loc sigur. OK?

— Cât mă costă?

Aveam nişte bani – de obicei, tata nu rămânea fără bani; banii lichizi erau vitali pentru stilul nostru de viaţă. Dar dacă tata murise de-adevăratelea, trebuia să am grijă de banii pe care-i aveam şi să mă asigur că pot să fac rost de mai mulţi înainte să mă apuc să arunc cu ei în dreapta şi-n stânga.

Portofelul lui dispăruse. Era posibil să-l fi ascuns în maşină. Dar…

— Ţi-am mai spus, prima dată e gratis. Aruncă o privire prin fast-food Vrei să joci air-hockey? E o metoda bună să te facă să nu te mai gândeşti la ale tale.

Nu ştiu cum aş putea să nu mă mai gândesc la creatura de acasă, puştiule. Dar măcar aveam ceva de făcut. Nu puteam să stau aici până închidea mallul. Aş fi cedat. Sau aş fi început să plâng. Sau aş fi făcut ceva care sigur ar fi atras atenţia asupra mea.

— Sigur, m-am auzit spunând.

Graves se lumină la faţă.

— Super! Ai terminat de mâncat?

Mi-am tras scaunul şi am simţit cum mi se contractă spatele când m-am ridicat cu greu, înfiorându-mă de durere şi trăgând adânc aer în piept. Probabil că făcusem o întindere când încercam să fug de creatura din casă.

— Da. Graves?

— Îhî?

Scutură din cap şi părul îi căzu din nou peste faţă, însă zâmbetul tot i se mai vedea. Acum părea puţin mai matur, fiindcă zâmbetul îi brăzda riduri pe chipul de copil.

— Mersi.

Cuvântul nu era potrivit şi am căutat altceva.

— Mişto mănuşi.

— Ei, ce ştii tu. Graves luă tava şi cana cu cafea rece ca gheaţa. Ridică din sprânceană, apoi, când mă aşteptam mai puţin, îmi făcu cu ochiul. Gagicile se dau în vânt după tipii cu mănuşi.

Chiar a reuşit să mă facă să râd. Asta da minune!

## Capitolul 7

— Faci mişto de mine, i-am spus pentru a cincea oară. În mall?

— E cald şi eşti în siguranţă. Se deschide destul de devreme ca să ajungi la timp la şcoală mâine-dimineaţă. Graves îşi trecu mâna prin păr şi verifică holul. Hai, vino!

Nu mai fusesem niciodată în culisele unui mall. Sunt nişte încăperi imense, iar magazinele reprezintă doar o parte din ele. În spatele fiecărui magazin şi de-a lungul întregului complex erau coridoare unde îşi ţinea echipamentul personalul de întreţinere şi spaţii pentru birouri, care erau despărţite de magazine doar printr-o uşă subţire. Graves îşi făcu de lucru pe holul care ducea spre toalete până când acesta se eliberă, apoi scoase o bucată dreptunghiulară şi subţire de plastic care semăna cu un card de credit şi pe care o folosi să descuie una dintre uşi, cu uşurinţa unei practici îndelungate. Îmi făcu semn să intru. Se uită să vadă dacă venea cineva din spatele meu şi chipul lui părea mai îmbătrânit ca de obicei, dar se descreţi când închise uşa în urma noastră şi se asigură că

era încuiată.
Pe coridor pătrundeau doar ecouri vagi ale muzicii din difuzoare, lucru pentru care i-am fost pe deplin recunoscătoare.

Mă durea mâna dreaptă, atât din cauza ricoşeului pistolului de 9 mm, cât şi de la air-hockey. Juca parşiv puştiul ăsta cu nasul lung şi ascuţit, şi devenise agresiv după ce îl bătusem în primele două runde.
Nu mă mai gândisem la zombi câte cinci minute întregi pe parcursul jocului. Era mai uşor să nu te mai gândeşti la un lucru când erai în mişcare.
Paşii noştri răsunau pe betonul gol. Pereţii nu erau zugrăviţi şi praful se adunase grămadă în colţuri.
— Cât de des se circulă pe aici?
— Nu prea des. Personalul de întreţinere n-o să ştie cum să plece acasă mai devreme decât toţi ceilalţi azi. Dacă rămâne vreunul după ce se închid magazinele, e mare minune. Chiar şi oamenii de serviciu pleacă mai devreme în zile ca astea.
O luă la dreapta şi mă conduse printr-un labirint de coridoare identice.
Cel puţin era cald, şi dintr-odată am realizat că eram epuizată.
Mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr. Îi simţeam cureaua cum îmi intră în carne, trecând prin geaca tatălui meu și prin tricou. Mănuşile de lână se simţeau aspre la mână.
— Faci des asta?
— Când sunt nevoit. Ridică din umeri, dar încetini mersul ca să pot să ţin pasul cu el. Trebuie să stăm aici în spate o vreme, până pleacă toţi. Pe urmă suntem în siguranţă şi putem să ne jucăm.
— Ce? Tot air-hockey?
Fu nu voiam decât să-mi dau jos bocancii şi să mă aşez undeva. Nici o repriză de plâns nu suna rău. Ba chiar îmi surâdea. Ca să nu mai zic de un duş fierbinte şi de uitat la televizor, dacă tot veni vorba.
— Dacă vrei. Putem să jucăm orice vrem. Au camere de luat vederi, dar majoritatea nu merg. Compania-mamă care deţine mallul e prea zgârcită ca să monteze camere adevărate, aşa că majoritatea sunt doar de formă, iar cele care funcţionează nu au casete în ele. Pe timp de noapte, locul ăsta e un adevărat teren de joacă. Au la chestii aici de nu-ţi vine să crezi.
Mi-a venit să-l întreb dacă nu trebuia să se întoarcă acasă în curând. Dar am hotărât să n-o fac. Viaţa lui privată era problema lui; eu le aveam deja pe ale mele, şi nu erau puţine la număr.
Graves o luă brusc la stânga şi m-am trezit într-o încăpere goală, cu o uşă imensă de garaj trasă până jos şi tomberoane aliniate la perete în cealaltă parte. Un aparat de reciclare a cartonului pe care scria: Reduceţi! Refolosiţi! Reciclaţi!, cu un şoricel vesel desenat care făcea cu mâna sub un soare galben, ne aruncă o privire piezişă. M-am înfiorat când am auzit vântul de afară înteţindu-se dincolo de uşa imensă de metal. Simţeam degete firave de aer rece care-mi mângâiau faţa.
Nu era vuietul vântului de seară, ci ceva care mă făcea să mă gândesc la o creatură urâtă şi flămândă. Simţeam cum îmi tremură muşchii spatelui şi mă înţepa rana pe care o căpătasem la mâna stângă de la covor.
Mă aşteptam să aud iar bătaia ritmică, sau scârţâitul tendoanelor uscate puse în mişcare, sau târşâit de picioare.
— Te simţi bine?
Graves se întorsese cu faţa la mine. Se sprijinea cu mâna de un teanc de paleţi de lemn proptiţi de perete. Îşi dăduse părul pe spate şi trebuia să recunosc că nu arăta rău. Doar că avea faţă de copil şi nasul cam ascuţit Din felul cum i se reliefau pomeţii, puteam să ghicesc cam cum o să arate ca adult. Chiar dacă ochii lui erau tot mâloşi, în loc de verzi.
O vreme n-o să pot să mă simt bine. Trebuie să mă gândesc ce să fac. Am înghiţit cu noduri. Stomacul meu nu era mulţumit cu puţina cantitate de grăsime dintr-un cheeseburger de la fast-food.
— Acceptabil.
— OK. Nu trebuie să spui nimănui de ascunzătoarea mea.
Graves ezită.

Aş fi putut să-i spun că nu era acum momentul să se răzgândească.

— N-am cui să spun. Eşti cam singura persoană pe care o cunosc aici.

Mai termină odată cu porcăriile! Sunt obosită.

Graves încuviinţă din cap, muşcându-şi buza de jos, apoi se întoarse şi se strecură în spatele aparatului de reciclare a cartonului.

Faci mişto de mine. Am inspirat adânc, mi-am tras geanta în faţă ca să pot să mă strecor prin deschizătura îngustă şi l-am urmat.

De-abia era loc pentru mine, darămite şi pentru geantă. Totuşi, m-am strecurat cu greu prin spaţiul strâmt, aproape să dau cu capul de ceva metalic, înjurând printre dinţi. Graves bâjbâi cu mâna pe perete şi, ca prin minune, se deschise o uşă.

— Au uitat de uşa asta când au pus tomberoanele şi lucrurile astea aici jos.

Vocea lui răsună cu ecou şi apoi se stinse. Se auzi un clic şi o lumină caldă se împrăştie pe peretele de beton murdar din faţa mea. M-am strecurat pe lângă tocul uşii şi cât pe ce să cad într-un hol.

— Aici a fost un birou înainte. Pe vremea când era rampă de încărcare pentru Macy. Când au făcut marea renovare acum doi ani, au închis aici, au zidit partea din spate a biroului şi au pus tomberoanele şi celelalte lucruri la perete. Mă întrebam dacă se mai poate intra aici, şi ce să vezi! Frumuşel, nu?

M-am uitat în jur. Într-o parte, o uşă întredeschisă dădea spre o baie. Restul biroului arăta ca o garsonieră.

— Cum naiba ai băgat sacul de dormit aici?

N-a trebuit să mă străduiesc prea mult ca să par impresionată. El arătă cu degetul spre tavan şi se înroşi puţin la faţă. Lipseau două plăci din tavan, iar restul erau decolorate şi murdare. Singura sursă de lumină venea de la un bec atârnat de un cordon de racord.

— Am adus câteva lucruri pe aici, pe sus. Bine ai venit la Casa Graves, scumpo!

Sacul de dormit era pus pe un pat pliant. Mai exista şi o bibliotecă firavă din placaj unde era un CD-player portabil şi un teanc de CD-uri, lângă care se vedea o pereche de căşti încâlcite. Jimi Hendrix rânjea spre mine dintr-un poster prins cu piuneze de perete. Alt poster cu nişte sâni imenşi cu silicon între care stătea cuibărită o sticlă de Bud Light rece era prins deasupra unei cafetiere, lângă care era şi o plită, iar dedesubt era un raft cu vase şi pachete de tăieţei prefierţi Top Ramen aranjate cu grijă. Pe un uscător de rufe atârnau nişte tricouri negre şi câteva perechi de blugi erau împăturite dedesubt.

Încăperea îmi aducea aminte de camera tatălui meu, unde păstra mereu o curăţenie ca la armată, oriunde ne-am fi dus. Indiferent în ce oraş eram, reuşeam mereu să găsesc orice căutam în camera lui în doar câteva secunde.

Tata. Nodul din gât se încăpăţâna să rămână acolo. Mi-am dat seama că Graves stătea în picioare, în mijlocul camerei, lângă pat, cu mâinile în buzunare, adus şi mai mult de spate. Pe chipul lui se citea un dezinteres profund, dar i-am surprins privirea întunecându-i-se şi grimasa de pe faţă. Aştepta să zic vreo răutate.

Începeam să-mi pun întrebări serioase despre tipul ăsta.

— E drăguţ, am reuşit să rostesc, luptându-mă cu nodul din gât. E intim.

Era atât de cald înăuntru încât simţeam cum mi se scurg broboanele de sudoare pe spate. Mi-am dat jos geanta de pe umăr, simţindu-mă ca o idioată că mă întrebasem unde era casa lui. Mi-am scos mănuşile şi le-am îndesat în buzunarul stâng al hainei, încercând să nu mă holbez la posterul cu sânii imenşi şi sticla de Bud.

— Să ştii că n-am duş.

Umerii i se destinseră ca uşuraţi de o povară. Îşi scoase şi el mănuşile cu mişcări rapide şi le aruncă pe pat. Aşa mototolite cum erau, contrastau cu patul aranjat la dungă.

— Dar toaleta e funcţională şi dacă e nevoie, pot să aduc şi un radiator prin tavan N-o să am probleme. Nimeni nu-şi mai aminteşte de locul ăsta. Vrei, te rog, să închizi uşa?

Am închis-o. Balamalele erau fixate cu şuruburi puse neîndemânatic şi am avut pe loc certitudinea că el scosese uşa şi o pusese din nou la loc, dar astfel încât să se deschidă înăuntru după

ce făcuse şmecheria să o aducă prin tavan. Era isteţ puştiul.

Mi-am pus geanta jos, lângă bibliotecă, întrebându-mă dacă trebuia să-mi dau jos jacheta de armată înainte să-i simt din nou povara acuzatoare din buzunar. Nu-mi mai aduceam aminte dacă băgasem vreun încărcător în armă.

Asta e neglijenţă, scumpo. Verifică-ţi mereu muniţia! Auzeam din nou vocea tatălui meu. Aproape că puteam să dau uitării răcnetul creaturii, sunetul pe care-l scotea când bătea în geam cu degetele mâncate până la os. Gemetele pe care le scotea, sunetele nemodulate şi ţipetele care acopereau răgetul sec al pistolului. M-am înfiorat din nou.

Graves îşi dăduse haina jos şi o aruncase tot pe pat. Întreaga încăpere mirosea a adolescent sănătos, un amestec de miros de păr, testosteron şi Speed Stick sau Right Guard sau unul dintre deodorantele masculine cu nume puternice.

— Poţi să-ţi dai haina jos. Vrei nişte cafea? Am şi nişte cola, dar nu e rece. Şi mai am şi nişte Doritos, dacă mai ţi-e foame. Şi nişte tăieţei.

— Nu, mersi, nu vreau nimic.

M-am îndreptat spre bibliotecă şi am început să studiez cărţile broşate. Îi plăceau romanele de groază, erau multe de Stephen King, Richard Matheson şi Dean Koontz. Dar avea şi un exemplar din Arta Războiului de Sun Tzu şi un teanc de cărţi despre Războiul Civil spaniol, şi o istorie groasă a celui de-al Doilea Război Mondial. Şi, Dumnezeule mare, avea şi un raft plin de romane de dragoste, cu coperţi roz, siropoase, cu scene de amor. Erau chiar deasupra raftului de jos, plin cu manuale stufoase şi grele de matematică.

Tipul ăsta devenea din ce în ce mai interesant

— Citesc mult, spuse el din spatele meu, cu vocea un pic tremurândă. Nu pot să aduc un televizor aici.

Se auzi un uruit şi când m-am uitat în spate, am văzut că pusese de cafea, în ciuda faptului că-i tremurau mâinile.

— Sigur nu vrei nişte cola sau altceva?

Avea emoţii, se înroşise şi aproape că se bâlbâia. Era destul de înduioşător.

— Poate nişte cafea, m-am oferit eu diplomată. E super tare, Graves. E ca şi cum ai avea o lume mică, numai a ta.

— Fără profesori şi tipi macho. Râse şi pufni pe nas. Vino şi stai jos. Pari obosită.

Chiar aşa şi eram. Dar era ciudat că mă simţeam mai în siguranţă aici decât mă simţisem acasă azi-noapte. Nu se mai auzea vântul gemând la fereastră şi nu trebuia să mă aştept la ce era mai rău, căci se întâmplase deja. Doar faptul de a avea pe cineva aproape, cineva cu care să vorbesc în timp ce pune de cafea, era îndeajuns să mă facă să mă simt mai bine.

M-am ghemuit jos, lângă bibliotecă, cu genunchii la piept

— Aici stai tu?

Graves ridică din umeri, cu spatele la mine.

— Aici şi în alte locuri. Unde vreau eu. Dispăru în baie cu cafetiera. Putem să ieşim pe partea cealaltă după ce se închide mallul.

Mai e o ieşire? Eşti isteţ, puştiule. Să nu ai niciodată doar o singură ieşire.

Mi-am sprijinit fruntea pe genunchi şi am expirat lung. Nici nu-mi dădusem seama că ţinusem atât de mult aerul în mine. Tremurul mi se răspândise în oase. Graves era în baie. Se auzea apa curgând. Ieşi într-un final din baie şi în câteva minute mirosul de cafea se răspândi în toată garsoniera. Îmi aducea aminte de tata. El avea mereu nevoie de cafeina dimineaţa. Îi făceam cafeaua aşa cum mă învăţase, aşa cum o făceau în Marină – tare şi amară ca fierea. Bunica îşi făcea cafea la filtru şi nici tata nu era prea departe. Eram probabil singura puştoaică din trei state care ştia cum să folosească un filtru vechi.

— Hei.

Graves era lângă mine, aşezat pe vine. Şuviţele de păr ondulat îi cădeau pe faţă şi le dădu pe spate cu o mişcare rapidă a degetelor sale lungi.

— Eşti OK? Te doare ceva?

Întrebarea mi se păru absurdă. Mă durea tot corpul, fiecare muşchi de pe spate era încordat, mă

dureau picioarele, îmi simţeam umerii de plumb şi braţele greoaie. Şi inima, străpunsă de ceva negru, îngrozitor, mă durea cel mai tare. Mâinile îmi tremurau. Chiar şi părul mă durea, acum că mă aşezasem şi nu mă mai mişcăm de colo-colo. Am deschis gura să-i spun, dar un suspin sec mă întrerupse la jumătate.

— Oh, la naiba! Graves părea cu adevărat îngrijorat şi se lăsă jos lângă mine. Dru? Iisuse! Dru?

Nu puteam să-i răspund. Suspinele mă chinuiau cumplit. Scoteam nişte sunete oribile, ca şi cum m-ar fi strâns cineva de gât. Nu puteam să mă abţin, dar mă străduiam atât de mult încât maxilarul mi se încleştase şi scrâşneam din dinţi. După un timp n-am mai simţit mirosul de cafea, căci nasul începuse să-mi curgă.

Graves mă cuprinse pe după umeri cu braţul lui osos şi tăcu cât timp am plâns. Era o dovadă de bun-simţ din partea lui şi lucrul ăsta m-a făcut să-l îndrăgesc. Aproape că-mi părea rău că trebuia să plec din oraş şi să-l las aici.

• • •

Graves mi-a oferit patul pliant şi sacul lui de dormit şi am căzut ca secerată, strângându-mi la piept geanta. Haina tatălui meu era jos, lângă pat. Când m-am trezit după câteva ore, Graves nu mai era. Am găsit un bilet scris în grabă şi lipit de uşă cu gumă de mestecat.

Am plecat la şcoală. O să-ţi aduc eu temele. N-ar trebui să mai chiuleşti de la şcoală. Mai era un rând, pe care-l tăiase cu mai multe linii şi pe care nu puteam să-l descifrez, apoi: Stai cât vrei. O să mă întorc.

Am scotocit în geantă până când am dat de ceasul de mână, un exemplar fain elveţian, rezistent la apă, pe care-l cumpărase tata din New York când aveam doisprezece ani. Mă lăsase cu August cam o lună, timp în care el era undeva la graniţa cu Canada, plecat cu diverse treburi. Chiar dacă August era un tip destul de mişto şi ştia mai multe despre Lumea Reală decât multe cărţi, tot nu ştia să-mi ţină de urât ca tata. Şi, în plus, mă lăsa mereu singură în casă în timp ce el pleca „la muncă". Am stat o lună întreagă la New York şi nu ştiam decât o singură stradă din Brooklyn.

Era trecut cu puţin de trei după-amiaza. Dormisem mult; îmi simţeam capul greu, aveam un gust neplăcut în gură, parcă aş fi înghiţit nisip, muşchii îmi înţepeniseră şi spatele mă durea al naibii de tare. Sigur făcusem o întindere când mă zbăteam să scap de zombi.

Amintirea incidentului din ajun mă duru, dar nu aşa cum m-aş fi aşteptat. Era ca şi cum te-ar fi ciupit cineva de degetele de la picioare când sunt amorţite. Tata era zombi. Fusese zombi. Mă rog.

Şi acum ce fac? Stăteam şi mă holbam la biletul de pe uşă, cu mintea în altă parte, simţindu-mi capul plin cu vată.

Prin ceaţa din capul meu trecu un gând. Mi-am amintit de apartamentul mic şi îmbâcsit al lui August. Persoane de contact. Tata are persoane de contact în cazul în care se întâmplă ceva. Ar trebui să caut lista şi să anunţ pe cineva.

Nu eram singurii care vânam fantome, poltergeisti, pricolici, chupacabre, spiritele malefice ale mlaştinilor, dezlegam vrăji sau alte practici de magie voodoo sau orice altceva mai vrei. Există un întreg curent subteran care frecventează magazinele de obiecte oculte şi cele ale Armatei, care vând surplusul de echipament militar nefolosit, şi unde se pasează informaţii şi se face schimb de ponturi despre cum să exorcizezi cel mai bine o casă bântuită sau să-i vii de hac unui vampir, cum să dispersezi un poltergeist sau de unde vine următorul val de energie negativă care traversează o regiune.

M-au trecut fiori la gândul vampirilor şi pielea mi se făcu de găină. Nu era de bine când apăreau – ca şi vârcolacii, deşi aceştia nu erau în general periculoşi pentru oamenii ca tata, căci ei aveau răfuiala lor veche cu vampirii.

Am închis ochii. De ce nu-i spusesem tatălui meu despre bufniţa bunicii? Poate că m-ar fi ascultat şi n-ar mai fi plecat în noaptea aceea.

Ceea ce mă scotea pe mine vinovată, în mintea mea înceţoşată. Şi casa rămăsese deschisă şi se răcea din ce în ce mai mult, cu o gaură cât Texasul în uşa din spate şi o pată pe covorul din living, plus gaura lăsată de glonţ în peretele din living.

Ce să fac acum?
Să o luăm cu începutul. Eram moartă de foame. Aveam nevoie de mâncare şi trebuia să stau să chibzuiesc. Trebuia să fac o listă cu lucrurile pe care le aveam de făcut. Trebuia să mă întorc acasă pe timp de zi. Aşa era cel mai sigur. Trebuia să strâng muniţia şi armele. Trebuia să-mi fac bagajele şi să caut camioneta tatălui meu. Camioneta noastră Ford albastră, cu tabla îndoită, îmi apăru în minte ca luminiţa de la capătul tunelului. Dacă aş găsi maşina, aş putea să plec din oraş şi să mă gândesc pe îndelete la ce aveam de făcut mai departe. Casa bunicii din Blue Ridge era încă în picioare, solidă – fusesem acolo acum câteva luni, în trecere, să o verificăm – şi era a mea după condiţiile prevăzute în fondul fiduciar pe care le stabiliseră ea cu tata. Puteam să mă ascund acolo. După ce mă vedeam sus, în munţi, aş avea puţin timp să respir. Nimeni n-avea să mă caute acolo. Trebuia să traversezi două drumuri noroioase şi încă ceva ca te apropii, aşa cum spunea mereu bunica.
Tata merita o înmormântare. Deşi din el nu mai rămăsese decât nişte cenuşă unsuroasă şi câteva bucăţi de oase decolorate. Zombii se dezintegrează uimitor de repede. O lacrimă fierbinte mi se rostogoli pe obraz, urmată de alta. Tata nu mai avea să vină cu paşi apăsaţi în pragul uşii şi să-mi spună: Dru, scumpo, mişcă-ţi fundul odată! Nu mai avea să se întoarcă acasă obosit, cu paşi greoi, să închidă uşa în urma lui şi să mă întrebe ce aveam la cină. Nu avea niciodată să mă mai chestioneze despre curăţarea unei zone de energii negative prin afumarea salviei, despre înlăturarea blestemelor sau nimicirea poltergeistilor. Şi nici nu avea să-mi mai lase vreun bilet în care să-mi amintească să-mi fac exerciţiile kata.
M-am dezmeticit din gândurile mele cu o tresărire şi m-am uitat la ceas. Mi-l pusesem la mână fără ca măcar să-mi dau seama. Mâinile mele isteţe făcuseră munca singurele. Trecuseră treizeci de minute de când rămăsesem cu ochii la biletul de pe uşă, cu mintea în altă parte. Mă durea spatele, fiecare muşchi era lipit de ceilalţi şi protesta. Aveam nevoie urgentă de nişte aspirină.
Aveam bani. Puteam să ajung până la fast-food, dar dacă mă vedea cineva pe aici, prin spate? Intram în belele de n-aveam să mai ştiu ce minciuni să îndrug ca să scap basma curată, sau paznicii ar supraveghea coridoarele şi l-ar prinde pe Graves când se întoarce.
Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ai tu destule probleme pe cap şi fără să-ţi mai faci griji şi pentru el!
Dar niciodată nu dezvălui locul de ascunzătoare al altuia. E ca o lege nescrisă între vânătorii de paranormal. Şi dacă tata nu mai era, doar eu mai rămăsesem să continui vânătoarea.
Ăsta era un gând care-mi dădea fiori, aşa că l-am alungat cât am putut de repede. M-am îndreptat spre pat şi am început să scotocesc în geantă. Era o linişte mormântală aici, şi chiar dacă făceam zgomot, cineva de-afară nu şi-ar fi dat seama de unde venea, nu? Şi până la urmă, de câte ori coboară oamenii la tomberoane în timpul zilei? Cine folosea aparatul de reciclat carton?
Caietul meu de desene era puţin ros pe margini de la cât îl înghesuisem tot timpul în geantă. L-am răsfoit, căutând o foaie goală ca să-i las un bilet lui Graves.
Am simţit cum mi se taie picioarele şi m-am lăsat moale pe podeaua de beton, clănţănind din dinţi la contactul cu suprafaţa dură.
Am găsit desenul cu irisul la care lucrasem şi care era frumos haşurat. Apoi celelalte forme schiţate în grabă, uşa dulapului şi noptiera. Grămada de rufe. Pe următoarea pagină, creionul străpunsese hârtia, zgâriind-o şi schiţând blocuri gigantice haşurate. Nu-mi aminteam să fi desenat aşa ceva, dar eram sigură că eu le făcusem. Cine altcineva ar fi putut să le facă?
Desenul reprezenta partea din spate a unui depozit sau altă clădire mare lipită de o altă clădire, mai mare. Geamurile sparte erau redate prin haşurare. Era şi un gard de sârmă şi în faţa lui ceva familiar – o camionetă care semăna cu o pisică ghemuită.
Era camioneta noastră. Aş recunoaşte-o dintr-o mie. Mi se uscase gura şi simţeam un gust metalic în gură. Inima îmi bubuia în gât şi-n urechi.
Nu-mi amintesc să fi desenat aşa ceva. Am adormit după ce-am desenat grămada de rufe – ştiu sigur!
Dar am avut un vis parcă, nu-i aşa? Un coşmar despre… ce? Era tata şi mai era şi o uşă. Şi era ceva în spatele uşii. Cu cât mă uitam mai mult la clădirea chircită în spatele camionetei, cu atât

eram mai sigură că aici se întâmplase ceva cumplit, ceva care se sfârşise prin transformarea tatălui meu într-o creatură îngrozitoare care mergea târşâindu-şi picioarele şi se hrănea cu carne de om.

Creionul mi se rupsese în mână. Când mă trezisem îl găsisem înfipt în hârtie. Era evident că desenul fusese făcut în grabă, folosind prescurtări pe care le ştiam de atâţia ani de când desenam. Era ridicol, imposibil. Bunica ar fi fost mândră de noul meu talent, dar eu nu eram prea încântată.

Încă mă mai holbam la liniile apăsate şi groase ale desenului, când am auzit un scârţâit dinspre perete şi am ridicat capul. M-am rostogolit de pe pat înşfăcându-mi haina, m-am trântit la podea, bâjbâind după pistol, aşa cum mă învăţase tata.

Aruncă-te la pământ şi pe urmă trage. Nu e bine să devii tu ţintă în timp ce tragi, scumpo.

Mi-am revenit în simţiri chiar când se deschise uşa. Cine mai ştia că eram aici?

Graves ţâşni pe uşă şi scutură din cap cu putere. Era ud leoarcă şi tremura. Din părul lui creţ şi din poalele hainei lungi şi negre se scurgea apă. Avea buzele aproape vinete, nasul roşu-aprins, din care picura apă, şi obrajii de un galben crud.

— E… a… al na… naibii de frig afară, spuse el bâlbâindu-se şi clipi rar, ca o bufniţă, către mine în timp ce închidea uşa în urma lui.

Pe umărul osos, leoarcă, îi atârna un rucsac negru şi ud.

— Ninge iar. Am ajuns aici al naibii de greu. Ţi-am adus ceva.

Mă simţeam ridicolă în poziţia în care eram, dar el nu păru să bage de seamă. Închise uşa şi bătu din picioare, scuturându-se ca un golden retriever care tocmai a ieşit dintr-un lac îngheţat. Apa zbură în toate părţile.

Am tras piedica la loc şi am luat mâna de pe trăgaci. M-am ridicat în picioare, lăsând pistolul la locul lui în haină.

— Iar ninge?

— Dumnezeule, o să se mai oprească oare? Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune prin câte am trecut ca să pot să intru în mall. Poftim.

Băgă mâna în rucsac, scuturându-şi iar apa din păr. Se vedea gheaţa topindu-se lipită de şuviţele de păr negru. Era fleaşcă.

— Iisuse! Am traversat camera şi am încercat să-i iau rucsacul. Dă-ţi haina jos, ai buzele vinete. Ai face bine să-ţi pui nişte haine uscate.

— Uitaţi-vă la ea, deja încearcă să mă convingă să mă dezbrac! proclamă el, uitându-se în tavan, refuzând să dea drumul la rucsac. Parcă ai fi din Sud când – aşteaptă puţin. Iisuse, răbdarea e o virtute. Uşurel, doar e pentru tine, n-o dau altcuiva.

Din rucsac se ivi o pungă de hârtie ceva mai mică, din care venea un miros de carne şi cartofi prăjiţi. L-am ajutat să-şi scoată haina, căutând un loc unde să i-o agăţ, în timp ce el lăsă rucsacul jos, îşi trase peste cap cămaşa udă şi se scutură din nou, stropindu-mă cu apă rece şi bucăţele mici de gheaţă.

— Ce-ai făcut, te-ai tăvălit în zăpadă? Iisuse! Am salvat punga cu mâncare. De unde ai luat-o?

— E un local pe Marshall Street care e mereu deschis. Am lucrat acolo într-o vară. Fac mâncare bună. Poţi să începi să mănânci, nu mă aştepta pe mine. Vrei nişte cafea?

Graves se îndreptă spre baie, şi omoplaţii lui păreau nişte aripi fragile sub pielea arămie. Avea pete roşii pe umeri de la frig şi deja începuse să se descheie la pantaloni. Avea musculatură frumoasă, era puţin cam slab, dar totuşi muşchii erau destul de bine dezvoltaţi, contrastând cu faţa bucălată de copil.

Simţeam cum mă ia cu cald şi m-am înroşit. M-am uitat repede în altă parte, am găsit un umeraş şi i-am atârnat haina într-un loc unde putea să se scurgă pe podea.

Graves ieşi din baie cu un prosop în jurul taliei şi cu altul cu care-şi ştergea părul. Am băgat mâna în pungă şi am găsit trei sendvişuri cu brânză şi carne şi o porţie triplă de cartofi prăjiţi spiralaţi. Totul mirosea divin.

— Uau! Cât îţi datorez?

Schiţă un zâmbet care îi însenină chipul.

— Prima dată e gratis, puştoaico! Ia şi mănâncă! Probabil că n-ai mâncat nimic toată ziua, nu? Au închis până şi școala de data asta. Bletch era mai furioasă decât un fotbalist lovit la boașe. Mi-a

luat câteva ore să ajung la fast-foodul de pe Marshall Street şi alte – se opri, uitându-se la mine cu sprânceana ridicată. Ai face bine să mănânci. Doar nu m-am spetit degeaba.

Cel puţin acum nu mai semăna atât de mult cu o îngheţată pe băţ pe jumătate topită.

— Vrei să-ţi pui odată ceva pe tine, totuşi?

Tata umbla prin casă la bustul gol ori de câte ori avea chef şi cu siguranţă nu eram o pudică, dar, totuşi.

— Credeam că nu ştii cum să faci să mă dezbraci. Râse cu sarcasm în felul lui specific, fornăind, scoţând un sunet intre lătrat şi schelălăit. Hai, ia şi mănâncă!

— Pe bune, spune-mi cât îţi datorez.

Și de unde faci rost de bani, puştiule. Oare chiar mă interesează? Erau o mulţime de întrebări despre motivele care-l făceau să locuiască într-un mall, dar nu eram sigură că voiam să aflu răspunsul. Problemele lui erau doar ale lui. Eu aveam destule pe cap.

— Ţi-am spus, prima dată e gratis.

Acum chiar îmi făcu cu ochiul. Azi ochii lui erau mai degrabă căprui decât verzi. Luă un tricou şi şi-l trase peste cap, apoi mai luă o mână de rufe, în timp ce eu mă uitam în jos, simţind cum căldura ciudată îmi invada obrajii, ca apa care umple urma lăsată de un picior.

— Mi-ai făcut cinste cu cina şi ieri, ai uitat?

— Da, dar e prima dată când îţi iau un Meniu Special de pe Mashall Street. Nu eram sigur că o să te mai găsesc aici, dar pe urmă mi-am spus că probabil încă mai dormi. Dormeai dusă când am plecat dimineaţă.

Se aşeză lângă mine, îmbrăcat acum cu un tricou cu Iron Maiden şi o pereche de blugi uscaţi. Prosopul ateriză lângă sacul sport unde-şi ţinea hainele murdare. El luă un sendviş.

— Sper că nu s-a răcit.

Haina mea era pe jos, chiar lângă el. Nu părea dubioasă, dar eu ştiam ce se afla în buzunar. Oare ce-ar zice dacă ar şti ce fusesem gata să fac?

Cine era, de fapt, tipul ăsta?

— De ce faci asta?

Graves ridică din umeri. Luă o înghiţitură zdravănă din sendvişul cu carne şi brânză şi închise ochii. Podeaua era rece şi tare şi mă întrebam unde dormise azi-noapte. Nici măcar nu mă gândisem la asta.

Graves mestecă încet, cu părul atârnându-i în şuviţe ude peste ochi, şi ridică din umeri. Bălmăji ceva cu gura plină.

Ce naiba bălmăjeşte acolo? Am hotărât să nu insist. La urma urmei, mă adusese aici şi nu eram eu cea mai îndreptăţită să judec atunci când era vorba de locuinţe neobişnuite.

— Mersi. Eram într-o situaţie destul de gravă. Mersi.

Nevoia de a-i spune ceva, orice, mă copleşi.

Graves înghiţi şi mărul lui Adam se mişcă.

— Vrei să vorbim? E OK dacă nu vrei.

Ce-aş putea să-ţi spun ca să fie credibil? Cel puţin când îl aveam pe tata nu mă simţeam atât de singură.

Tata. Am auzit din nou mugetul straniu pe care-l scotea aerul care trecea prin gâtul îngheţat al creaturii. Ce încerca să spună? Oare voia să spună ceva?

Lacrimile m-au podidit pentru a mia oară, fierbinţi şi mari. Simţeam cum mi se împietreşte nodul din gât. A trebuit să inspir adânc. Eram moartă de foame, şi nu pot să gândesc limpede când mi-e foame.

— E vorba de tata.

Am desfăcut sendvişul şi am luat o înghiţitură. Era foarte bun, sărat, cu multă brânză, plin de grăsimi şi carbohidraţi. Chifla era proaspătă şi încă mai era caldă.

— Ce e cu el? rosti Graves prudent, şi aproape că îmi veni să râd.

— Nu e ce crezi tu. A murit.

Cuvântul sună ciudat în gura mea. Mort. Un cuvânt dintr-o silabă care nu i se potrivea. Se potrivea în alt context şi faptul că îl pusesem într-o propoziţie alături de „tata" era anapoda, deşi

ştiam că era adevărat.

Dacă îl surprinse ceea ce-i spusesem eu, o ascunse destul de bine. Ochii lui erau acum foarte mari şi foarte verzi. Mai luă o înghiţitură şi mestecă gânditor. Înşfacă o mână de cartofi prăjiţi spiralaţi şi îi îndesă în gură, cu ochii la mine. Aştepta continuarea.

M-am întins şi am pescuit de pe pat caietul de desene, băgat sub sacul de dormit răvăşit. L-am deschis la desenul cu maşina tatălui meu.

— Ai idee unde e clădirea asta?

Graves luă caietul. Făcu ochii mari din nou. Înghiţi din nou. Mărul lui Adam se mişca în sus şi-n jos. Cercelul lui luci spre mine, ca un semnal.

— E chiar reuşit desenul.

Cred şi eu, doar desenez de când aveam cinci ani.

— Mersi. Ştii unde e?

— Nu, nu ştiu.

Aşteptă, cu sprâncenele ridicate. Îşi ţuguie buzele, ca şi cum ar fi vrut să mă întrebe ceva, şi îşi linse grăsimea de pe degete.

La naiba!

— Trebuie s-o găsesc. Trebuie să găsesc camioneta ca să… Trebuie pur şi simplu s-o găsesc. Am luat o muşcătură, am înghiţit-o fără să-i simt gustul şi am pus întrebarea de milioane. Vrei să mă ajuţi? Te rog?

— Să găseşti clădirea? Graves ridică din umeri. Sigur. O să dureze ceva cu tot viscolul ăsta. La radio au spus că o să ningă toată săptămâna. Ne aşteaptă o ninsoare serioasă, nu glumă!

Am aşteptat să-mi mai pună întrebări, dar n-a făcut-o. Mânca şi se uita la mine între înghiţituri. După ce a terminat primul sendviş, îl începu pe al doilea. Ascultam liniştea de dincolo de pereţi, mestecând din reflex. Putea să fie şi carton, oricum nu-i simţeam gustul.

Mâncase deja jumătate din sendviş când se opri din mestecat şi se uită la mine.

— În ce belea ai intrat?

Nu ştiu încă. Aş vrea să ştiu şi eu. Dacă ţi-aş spune, ai zice că sunt nebună.

— E destul de grav.

Doar atât am putut să spun.

— Bine. Graves ridică din umeri din nou. Sună interesant. O să începem căutarea mâine. Dar trebuie s-o facem după şcoală.

Am rămas cu gura căscată.

Graves ridică din umeri.

— Crezi că vreau să trăiesc într-un loc ca ăsta toată viaţa? Mi-am făcut un plan. O să-mi dau bacul şi o să mă înscriu la un colegiu de stat. Pe urmă o să dau la o facultate adevărată. O să fiu matematician. Sunt plătiţi al naibii de prost până-şi iau titularizarea, dar pe urmă e destul de mişto. O să fiu profesor universitar de fizică.

Profesor de fizică? Am încercat să mi-l imaginez ca adult sau ca profesor, dar n-am reuşit. Efortul mă făcu să mă doară capul. Era aşa de tânăr şi stângaci în mişcări!

— Fiecare dintre noi trebuie să aibă un scop în viaţă, am spus.

O senzaţie ciudată de uşurare îmi încolţi în piept.

— Tu nu chiuleşti de la şcoală?

— În nici un caz. Dacă fac un pas greşit, trebuie să mă întorc la orfelinat şi nu mai e cale de întoarcere.

Gândurile care i se citeau pe faţă se succedau prea rapid ca să pot să ghicesc măcar ce-i trecea prin cap înainte să-şi ridice din nou zidul de protecţie.

— Acum am chiulit prima dată, cu tine. Schiţă un zâmbet seducător, cu un colţ al gurii ridicat, pe care îl curmă îndesându-şi din nou cartofi prăjiţi în gură. Ai o influenţă proastă, Dru.

Habar n-ai tu, băiete. Am tresărit când izbucni din nou in râs. După aceea, sendvişul parcă mi s-a părut mai gustos.

# Capitolul 8

Se înnopta repede şi, când Graves hotărî că nu mai era nici un pericol, am ieşit amândoi din ascunzătoare şi m-am lăsat condusă prin labirintul de holuri. Mallul era părăsit şi luminile stinse în mare parte. Opriseră şi fântâna de la primul etaj, care era acum tăcută şi încremenită. Tăcerea învăluia zona restaurantelor unde scaunele fuseseră puse pe mese, mergea în vârful degetelor pe coridoare şi înfăşura magazinele cufundate în beznă. Aici nu se mai auzea vântul. Puteam la fel de bine să spunem că suntem pe altă planetă.

Graves se aplecă peste balustrada care-i venea până la talie şi scoase un sunet dezarticulat care se răspândi spre mezanin, ricoşând din podea şi tavan. Ecoul care îi răspunse era distorsionat într-un mod ciudat. Graves ascultă rezultatul cu un aer satisfăcut

— Vezi? E eliberare pură. Fă şi tu la fel!

Am scos un strigăt războinic asurzitor, ca cele pe care le scoteam când boxam cu tata sau când îmi făceam exerciţiile kata. Graves se dădu un pas în spate, dar ţipă şi el odată cu mine. Ţipătul meu se transformă în râs, şi al lui la fel şi începu să mă împungă cu umărul lui osos, aproape să mă dărâme. L-am împins şi eu şi cred că atunci am început să mă gândesc la el ca la un prieten, nu ca la un tip oarecare. Ecourile glasurilor noastre se stinseră.

— Câteodată mă joc de unul singur în sala de jocuri, spuse el cu un aer meditativ, şi ochii îi scânteiară în semiîntuneric. E plăcut să ai pe cineva lângă tine. Vrei să jucăm air-hockey?

Doar gândul mă făcu aproape să mă cutremur.

— Nu, mersi.

Încă mă mai durea încheietura, ca să nu mai vorbesc de julitura pe care mi-o făcusem de la covorul din sufragerie. Şi nici cu spatele nu stăteam prea bine, cu toate că mă folosisem de flaconul antic de Tylenol pe care Graves îl avea pitit prin baie.

— Nu pot doar să mă plimb pe aici?

— Sigur că da. Mă duc să verific ceva. Nu te apropia de Sears, ultima dată când m-am uitat aveau o cameră care funcţiona.

Rânji, apoi se întoarse pe vârful picioarelor şi o luă la pas. Mergea săltat şi haina lungă şi neagră îi flutura la spate.

Am stat pe loc câteva minute cu ochii închişi. Haina tatălui meu era grea şi călduroasă. Mallul era întunecat, nu se vedeau decât luminiţele de noapte în vitrinele magazinelor. Magazinele erau protejate cu uşi de zăbrele, de la dispozitive rulante de fier până la uşi de sticlă care împiedicau fantomele nopţii să fure din magazin. Gândul că puteam fi prinsă îmi dădu fiori. Dacă ar apărea vreun poliţist, aş fi arestată pentru posesie de armă şi Dumnezeu mai ştie pentru ce.

Nu-ţi mai face griji, Dru. Am oftat şi muşchii cefei mi se detensionară pentru câteva clipe. Simţeam că-mi lipseşte ceva fără geantă, dar nu puteam s-o car peste tot după mine.

Dacă ar exista pericolul să fii prinsă, Graves n-ar mai fi aici. E destul de isteţ, doar.

De fapt, era enervant de deştept. Nu arăta ca un tocilar căruia îi plăcea matematica. Mă întrebam dacă nu cumva aspectul lui goth era doar de camuflaj. Nu întâlneşti la orice pas un adolescent care să vrea să se facă profesor universitar de fizică. Probabil că avea o minte raţională şi că i s-ar părea că sunt de tot râsul dacă începeam să-i povestesc despre unele dintre lucrurile pe care le văzusem.

Oricum, ce-mi păsa mie? Doar nu avea să fie o prezenţă permanentă în viaţa mea.

Tu ai alte probleme. Începe prin a-ţi da seama cum s-a transformat tatăl tău într-un zombi.

Trebuia să mă întorc acasă şi să umblu prin cărţile lui, să fac nişte cercetări. Cel de-al doilea şi ultimul grup de zombi peste care dădusem fusese cel de lângă Baton Rouge. Şi acolo fusese vorba de magie voodoo curată, aşa cum fusese şi în cazul tipului din Carolina de Sud, care nu era de loc din Vestul Mijlociu. Posibil să mai existe şi alte lucruri în cărţile despre zombi la care nu ne uitasem ultima dată pentru că nu fusese nevoie. Fusesem prea ocupată cu dezlegarea blestemelor ca să fiu foarte atentă la tata când omora din nou zombii.

Cărţile erau în living. Oare vecinii auziseră împuşcăturile? Gândul îmi producea aceeaşi senzaţie ca atunci când dai cu limba peste un dinte care te doare. Singurul răspuns pe care puteam să mi-l dau era că probabil nu auziseră nimic, căci nu fusese nici urmă de poliţie când plecasem. Dar

totuşi…
Nu ştiam aproape nimic şi dacă mă furişam printr-un mall în toiul nopţii nu aveam să aflu nici un răspuns.
La ce te gândeşti, de fapt, Dru? M-am întors la stânga şi mi-am băgat mâinile în buzunar. Simţeam povara rece a armei la încheieturile degetelor de la mâna dreaptă. Dacă trăgeam adânc aer în piept, simţeam miros de balsam de rufe şi mirosul vag al aftershave-ului tatălui meu. Nu-mi aduse însa nici pe departe alinarea pe care trebuia să mi-o aducă.
Am pus capul în piept şi am luat-o la pas de-a lungul coridorului, am trecut pe lângă Hillshire Farms – de unde răzbea mirosul de carne afumată şi brânză topită chiar şi prin uşa de sticlă – şi pe lângă un magazin dintr-un lanţ de magazine care vindeau tone de bijuterii ieftine. Aproape că bocancii mei nici nu se auzeau pe mocheta industrială cu fir scurt şi tare. Şi mai era şi întuneric.
Era plăcut să stai aici după ce se închideau toate magazinele. Liniştea era infinită şi moale şi te învăluia ca o plapumă de puf delicat. Semiobscuritatea era liniştitoare. Nu era nimeni să mă vadă dacă zâmbeam sau mă încruntam, nimeni care să se uite cu ce sunt îmbrăcată, nimeni pe care trebuia să-l mint sau de care să mă feresc. Puteam să mă holbez la vitrine sau să mă opresc în faţă la Victoria's Secret şi să examinez manechinele fusiforme îmbrăcate în lenjerie intimă, luminate pe timpul nopţii, şi nimănui nu i s-ar părea că sunt ciudată.
Dar nu era aşa de mişto cum credeam eu că poate să fie. Cam după vreo zece minute de colindat prin mall, am început să mă neliniştesc puţin. Aici nu se auzea nici măcar vântul. De atâta linişte, în minte îmi veneau grămadă alte sunete. Sunete pe care mi le aminteam.
Cum ar fi degetele descărnate care băteau în fereastră, sau mugetul hidos, care-ţi zgâria timpanul, pe care-l scotea creatura prin beregata îngheţată.
Cineva l-a transformat într-un zombi. Evitasem să mă gândesc la asta de când apăsasem pe trăgaci în disperare.
Nu se întâmplă pur şi simplu să te împiedici, să cazi, şi să te transformi într-una din fiinţele sculate din morţi. Cineva îi făcuse asta. Dar cine? Probabil aceeaşi creatură pe urmele căreia umbla tata.
Era vorba de cineva sau de ceva? Oare creatura din spatele uşii din vis? Eram foarte sigură că visul meu fusese real şi că asistasem la ultimele clipe din viaţa tatălui meu pe pământ.
Ceea ce mă duse cu gândul că era posibil să încep să vise lucruri îngrozitoare. Şi nu era un gând prea reconfortant. N-avea să fie prea distractiv dacă era adevărat ce bănuiam eu. Bunica nu mă învăţase prea multe despre vise; eram prea ocupate în timpul zilei. Nu mi-a spus decât că: Visele sunt prieteni mincinoşi, scumpa mea Dru. Ele nu-ţi arată ce ai nevoie sau ceva sigur, ci în mare parte nimic concret în care să te poţi încrede. Doar scenarii posibile, atâta tot.
M-am oprit în faţa magazinului cu filme şi mi-am frecat fruntea cu podul mâinii stângi. Oare dacă frecam destul de tare, nu-mi venea vreo idee care să mă ajute să repar golul imens din lume?
Nu trebuia să se întâmple astfel de lucruri. Era ca un coşmar care se repeta cu regularitate, doar că era real. Tata murise. Era mort de-a binelea, nu doar plecat toată noaptea, urmând să se întoarcă în zori plin de sânge şi stors de puteri. Dispăruse pe vecie, irevocabil.
Ca mama. Ca bunica.
Rămăsesem singură. Faptul că fusesem pregătită să-mi port singură de grijă nu mă încălzea deloc. Îl voiam pe tata înapoi.
Eram pe punctul de a mă lăsa purtată de acest gând, când am auzit ceva ce n-ar fi trebuit să aud, care mă făcu să încremenesc locului, holbându-mă la ecranele goale ale televizoarelor care în timpul programului rulau filmul pe care angajaţii primiseră ordin să-l pună în săptămâna respectivă. Propria mea reflexie – părul negru şi creţ şi dezordonat, ochii măriţi, obrajii palizi şi strălucitori şi haina de camuflaj a tatălui meu – se holba la mine, reprodusă în fiecare uşă de sticlă.
Bubuitura şi clinchetul de sticlă spartă fură urmate de un crănţănit şi de un mârâit sonor, de tonalitate joasă, care nu-mi zgârie doar timpanele, ci îmi sfredeli şi creierul. Am simţit o durere cruntă în spatele ochilor şi am căzut prinzându-mă de vitrină cu mâna stângă şi sprijinindu-mă cu fruntea de ea. Zdruncinătura îmi făcu dinţii să clănţănească puternic. Îmi veni în gură un gust metalic de sânge când inima începu să-mi bată cu putere. O simţeam bătând nebuneşte în piept şi în

burtă. Începusem să văd puncte negre dănţuind în faţa ochilor.

M-am trezit în genunchi, alungând din minte mârâitul îngrozitor de mai devreme. Durerea a dispărut la fel de repede cum a apărut şi acum eram doar dezorientată.

Ridică-te, Dru! se auzi vocea poruncitoare a tatălui meu. Ascunde-te! Acum!

Am respirat aşa cum mă învăţase bunica, retrăgându-mă mintal în mine, ca o minge compactă. Mârâitul alunecă într-un registru de tonalitate mai joasă, fizic, şi am ridicat capul scrutând cu ochii apoşi coridorul lung şi pustiu care nu era întrerupt decât de ghivece cu plante, băncuţe şi cărucioare pline cu diverse porcării care fuseseră acoperite peste noapte. Se vedea o scânteie roşiatică ce se strecura pe lângă pereţi şi am auzit ceva pârâind.

Acum că nu-mi mai răsuna în cap vocea creaturii, puteam să gândesc. M-am furişat în patru labe la adăpostul unui ghiveci imens în care era un palmier, probabil artificial. Simţeam miros de fum. Nu eram sigură dacă era fum adevărat sau dacă era doar imaginaţia mea care reacţiona astfel la frică. Am băgat mâna dreaptă în buzunar, unde am simţit pistolul greu şi rece, şi m-am mai liniştit. L-am scos afară uşurel şi am tras piedica în timp ce mârâitul se înteţea, în acelaşi timp desfăcând ghemul din mintea mea în care mă refugiasem cu toată fiinţa.

Un alt lucru pe care nu ţi-l spune nimeni despre astfel de situaţii este despre senzaţia acută de urinare pe care o simţi. Voiam neapărat să găsesc o toaletă. Îmi simţeam deodată vezica dureros şi incredibil de plină. Dar nu era timp pentru aşa ceva – m-am răsucit într-o parte şi-am tras cu ochiul pe coridor.

Orice ar fi, a spart o vitrină de la etajul al doilea. Atunci am realizat că intrările de la ultimul nivel al parcărilor erau situate la etajul al doilea şi că una dintre ele se afla cam la sfertul acestei aripi de mall. Era chiar după magazinul cu loţiunile care miroseau ciudat.

Ce naiba? Am tras aer în piept şi am simţit gust de fum şi încă ceva, ceva rece ca gheaţa şi proaspăt, cu iz de fier.

Aerul de afară.

Apoi l-am văzut strecurându-se, lung şi subţire, făcând umbre mişcătoare. Era cam de mărimea unui ponei, acoperit cu păr ciudat şi lucios, ca o căţea mare şi lăţoasă. Mă durea capul, aşa cum se întâmpla de fiecare dată înainte de materializarea unui spirit, care seca aerul de toată căldura şi absorbea toată energia din mediu de care majoritatea oamenilor de-abia dacă sunt conştienţi.

Am inspirat lacomă din nou o gură de aer, abţinându-mă să nu se audă. Eram pe muchie de cuţit. Nu face zgomot, Dru! Mişcă-te cât mai încet. Nu e deloc de bine.

Presupun că urma să primesc vreun premiu pentru observarea a ceea ce era evident, chiar dacă o făceam numai în sinea mea.

Creatura care semăna cu un câine inspiră, fornăind. Avea nasul cât Marele Canion. Când dădu aerul afară şi fălcile se căscară şi dinţii imenşi de obsidian se frecară unii de alţii, scoase un sunet ca atunci când arunci un chibrit peste benzină. Din umerii lui şi din şira spinării ieşi fum.

Era cuprins de flăcări. O flacără portocaliu-gălbuie îi pâlpâia pe spate, întinzându-se pe blana sticloasă şi aruncând scântei pe jos. Fierbinţeala ajunse până la mine. O simţeam în gât. Avea gust de plastic ars.

Creatura luase foc.

Ce proastă am fost. Am icnit. Nu m-am putut abţine. M-a auzit.

Roti capul cuprins de flăcări, orb, căutând. Apoi fornăi şi aerul fierbinte pe care-l scoase pe nări se rostogoli pe coridor şi atinse frunzele palmierului artificial sub care stăteam ascunsă. Foşnetul frunzelor fu înăbuşit aproape de ghearele care scrijeliră podeaua când făcu o săritură amplă înainte.

Un câine în flăcări, de mărimea unui ponei de Shetland, care alerga direct spre mine.

M-am ridicat, împleticindu-mă pe picioare. Gura mi se uscase şi simţeam gust de cupru lichid vâscos. Am luat-o la fugă. Bocancii mei lipăiau pe linoleum în timp ce creatura scoase un mârâit sub care se auzeau înfundat trosniturile şi vâlvătaia focului, aruncând pe gură o duhoare fierbinte impregnată cu sulf.

Am lăsat capul în jos, aproape fără să-mi dau seama că țipam ca o afurisită de majoretă dintr-un film de groază, şi am fugit să-mi salvez viaţa.

# Capitolul 9

M-am năpustit tropăind pe coridor şi am luat-o brusc la stânga, unde mezaninul se deschidea cufundat în întuneric. Picioarele mi-erau aproape împietrite de groază şi refuzau să mă asculte. Ţineam mâna dreaptă încleştată pe pistol, dar fără de folos, căci braţele îmi zvâcneau rău de tot. Scările rulante erau oprite pe timpul nopţii, însă am dat colţul în fugă şi am început să urc scările încremenite câte trei odată, simţind cum şoldurile şi umerii mi se zdruncinau de fiecare dată când aterizam. Creatura din spatele meu – arde! urlă partea raţională din mine, iar cealaltă parte, cea antrenată de tata, răspunse pe un ton categoric şi ferm să mă mişc naibii odată, că ştiu că arde! – slobozi alt răget când se izbi cu zgomot de ceva şi totul începu să semene cu un coşmar. Urma să mă trezesc din clipă în clipă, în patul meu, în siguranţă, şi aveam să-l găsesc pe tata la parter, uitându-se la televizor.

Mirosea oribil, a ouă clocite şi a murdărie care ardea. Alergam ca un iepure, împinsă de groază, şi bocancii mei loveau pardoseala cu mici scârţâituri. O voce care suna ca a tatei îmi ţipa în ureche, dar n-o ascultam. Nu puteam să o ascult.

Instinctul mă salvă. M-am aruncat într-o parte când o masă de aer comprimat trecu glonţ şuierând pe lângă mine, mânjit de roşu amestecat cu portocaliu, culorile creaturii în flăcări care făcuse o săritură amplă. Am bufnit la pământ greoaie, fără să încerc să-mi atenuez căzătura, şi m-am julit la cap. Ceva cald a început să mi se scurgă pe faţă. M-am ridicat împleticindu-mă pe picioare şi m-am împiedicat din nou, răsturnând nişte scaune – care ieşeau puţin în afară din zona restaurantelor, un colţişor drăguţ unde oamenii puteau să stea să mănânce şi să se uite la fântână…

Fântâna! Clicul care se declanşase în mintea mea fu atât de tare încât aproape că nici n-am auzit creatura care răgea din nou, un răcnet lung, aspru, de furie cumplită. Am reuşit să mă ridic în picioare înnebunită, în viteză, şi am luat-o la fugă. Spatele mă durea şi ceva rupt îmi atârna într-o parte.

Creatura era în spatele meu. Era din nou în spatele meu şi era iute de tot. Nu puteam să sper că o să alerg mai repede ca ea. Erau cam şase metri între mine şi fântână şi era imposibil să reuşesc să ajung la timp.

MIŞCĂ! Vocea tatălui meu îmi bubuia în cap, de parcă eram din nou în Louisiana, cu creaturile care semănau cu nişte carcalaci mişunând în subsol şi încărcătoarele cu gloanţe tremurându-mi în mâini.

M-am mişcat. Nu ştiu cum. Într-o clipă eram convinsă că n-o să reuşesc să ajung acolo la timp, iar în clipa următoare eram acolo.

Un val de apă ţâşni când am plonjat ca un fotbalist după minge peste buza fântânii, trezindu-mă brusc cu gura plină de clor şi apă rece stătută şi lovindu-mă din nou la cap de o bucată de ciment care susţinea o folie de metal cu găurele pe care cădea apa în cascadă când fântâna era pornită. Am simţit altă durere la ceafă. Acum încasam o grămadă de puncte. Dacă ar fi fost un joc video, acum aş fi răcnit la ecranul stupid. Sau aş fi aruncat cu joystick-ul în el.

Creatura cuprinsă de flăcări scoase din nou un răget. Stropită cu apa murdară din fântâna de la mall, căzu la pământ cu putere, în timp ce eu mă chinuiam să mă ridic în picioare, şi un abur urât mirositor se ridică în aer. Aburul fierbinte trecu prin apă şi-mi arse mâinile şi picioarele. Am apucat plăcuţa de metal şi am început să trag cu amândouă mâinile, cu dreapta mai stângaci din cauza pistolului care se lovea de construcţia şubredă ce zornăia. M-am aruncat într-o parte şi am căzut din nou când creatura începu să lovească spasmodic în placa de metal cu un zgomot dogit ca de gong, care mi s-ar fi părut al naibii de amuzant dacă nu era apa care fierbea. Am căzut din nou cu toată greutatea, urlând de durere şi cu răsuflare tăiată, şi am auzit un sunet electronic continuu. Oare se auzise tot timpul?

Creatura alunecă pe placa de metal şi căzu împroşcând cu apă în jur.

Aburii se ridicau în rotocoale mari din apa odinioară calmă. Fântâna bolborosea şi bâzâia. Am bâjbâit căutând marginea de piatră şi am reuşit să sar peste ea şi să mă cocoţ ca o broască, cu picioarele tremurânde.

— Oh, la naiba! exclamă cineva cu o voce ascuţită şi tremurătoare care semăna foarte mult cu a

mea.
Mi-am simţit buzele amorţite dând formă cuvintelor. Părul ud mi se scurgea pe faţă şi ceva cald şi lipicios îmi intră în ochi
— La naiba! Iisuse Hristoase!
Am tuşit şi apa îmi ieşi pe nas. În spuma bolborosindă a apei din fântână picurau stropi roşii. Sângeram, dar nu părea să fie ceva grav. Eram udă leoarcă şi mă dureau degetele încleştate pe patul pistolului. Hainele atârnau prea greu pe mine, erau pline de sânge şi apă care mirosea a sulf. Tremuram ca o epileptică.
— Iisuse Hristoase! am şoptit. Iisuse Hristoasel
Am surprins o mişcare uşoară şi pistolul se îndreptă singur spre ţintă, în timp ce ţineam degetul încleştat pe trăgaci. Respiraţia mea superficială şi întretăiată se auzi dintr-odată acoperind toate zgomotele. În aer se ridicau fum şi aburi. Am simţit stropi mărunţi şi reci căzând de undeva de deasupra. Se declanşaseră aspersoarele de incendiu. Ploua în mall. Creatura în flăcări zăcea în fântână, şi încă se mai zvârcolea destul de tare încât să împroaşte cu apă şi să işte valuri înspumate.
Graves se holba la mine. Era de cealaltă parte a fântânii, învăluit în aburi, cu gura deschisă şi ochii mari.
De unde naiba a mai apărut şi el? Pistolul nu se sinchisi de apariţia lui. Braţul meu era drept, aveam ţintă bună şi nu prea erau şanse să ratez de la distanţa asta. Am tras lacomă aer în piept, coastele ridicându-se în timp ce mă străduiam să inspir, să trag destul aer în plămânii însetaţi. Scoteam sunete răguşite, sfâşietoare, tuşind din cauza mirosului infernal din aerul încărcat cu vapori de apă. Se făcuse saună aici şi aspersoarele nu prea erau de mare folos.
Graves ieşi din valul de aburi cu mâinile ridicate, poziţia clasică pentru „Nu trage!”. Avea gura întredeschisă şi ochii dilataţi. Privirea îi fugea când la mine, când la creatura care se zvârcolea în fântână în timp ce se îneca într-o substanţă care pentru ea era otravă curată, încă mai având puterea să supraîncălzească apa. Era pe moarte, ştiam că-şi dădea ultima suflare. M-am înecat din cauza mirosului greu, cutremurându-mă, dar pistolul nu se clinti.
— Dru, strigă el, încercând să se facă auzit peste vaietul alarmei de incendiu.
Braţul meu fremăta de nerăbdare.
Am apăsat pe trăgaci.

## Capitolul 10

Cea de-a doua arătare – care se repezea spre Graves – era mai lungă, mai subţire şi avea blana mai scurtă şi gri, în loc să fie lucioasă şi fumegândă. O dungă albă i se întindea într-o parte, pe capul prelung, cu o formă ciudată. Făcea sărituri ample şi mârâia, arătându-şi colţii de culoarea fildeşului mai ascuţiţi ca lama unui cuţit, iar din gură îi curgeau bale. Primul glonţ rată ţinta, şi creatura trecu pe lângă Graves în viteză şi îl dărâmă într-o parte la fel de uşor cum aş da eu la o parte din calea mea un elev de şcoală primară. Băiatul Goth fu azvârlit cât colo, iar haina îi fâlfâi ca un cearşaf pe care-l scuturi ca să fie neted când îl pui pe pat. Pistolul se auzi din nou.
L-am ochit aşa cum mă învăţase tata, orele de antrenament făcându-se simţite. Sângele îi înflori pe blană. Arăta ca un covor miţos umflat cu steroizi. I se vedeau muşchii în relief ieşind de sub blană şi ochii lui de un galben nefiresc luceau.
Vârcolacul slobozi un ţipăt ascuţit de durere şi se prăbuşi într-o rână, căzând pe buza fântânii cu o pocnitură infernală. Mi-ar plăcea să pot să spun că am sărit cu graţie de pe fântână, unde eram cocoţată, dar adevărul este că am căzut şi am luat-o repede, împleticindu-mă, spre cealaltă parte a fântânii, căutându-l pe Graves. Mirosul înţepător de cordită acoperea toate celelalte mirosuri din mall. Am icnit o dată, simţind un val de greaţă care mă lua de la picioare şi mi se ridica până în gât.
Graves clătină din cap uluit. Se ridicase pe coate şi clipea buimac. M-a văzut şi ochii i s-au mărit. Pupilele i se dilataseră la maximum, irisul rămăsese doar o dunguliţă subţire circulară. Ochii i se mişcau în cap ca ai unui cal speriat de moarte. Deşi nu se mai vedea decât un cerculeţ verde din irisul lui, acesta lucea ca smaraldul.

— Sus! am strigat şi m-am ridicat împleticindu-mă pe picioare, l-am înşfăcat de braţ cu mâna stângă şi am început să trag de el cu ultima fărâmă de putere care îmi mai rămăsese.

Graves se ridică de jos cu puţin mai multă graţie decât aş fi făcut-o eu în situaţia dată. Era alb ca varul şi avea pete roşii pe pometi. Cercelul de argint îi atârna din ureche, lovindu-mă în faţă când Graves dădu peste mine, orbit de frică.

— Mişcă odată, fir-ar să fie!

Nu era vocea mea. Era vocea răguşită a tatălui meu care îmi fusese pusă de altcineva în gură.

Habar n-aveam dacă rănisem vârcolacul suficient de mult încât să nu se mai ridice de jos, iar sunetul electronic care devenea din ce în ce mai puternic şi aburul din jur nu mă lăsau să gândesc. Eram forţată să gândesc dacă voiam să scăpăm amândoi cu viaţă.

De data asta de tine depinde, Dru. Nu mai e tata care să mă scoată din belea.

Picioarele ne alunecau pe podeaua udă. Sângeram şi m-am prăbuşit în genunchi în băltoaca formată de apa din fântână. Din cauza asta a fost vina mea – dacă nu m-aş fi împiedicat, aproape să-mi retez o bucată din limbă când am căzut, vârcolacul m-ar fi muşcat pe mine şi nu pe Graves. Cei doi se ciocniră cu putere, aproape să-şi rupă coastele, şi Graves scoase un ţipăt ascuţit, ca de fată, ca o veveriţă prinsă în capcană.

Am ţipat şi eu, un sunet nearticulat, pe care n-aş mai fi putut să-l repet, am adus arma în faţa ochilor şi i-am tras un şut. Bocancul meu lovi cu putere capul lucios de câine al vârcolacului şi, ca o răsplată, creatura care stătea aplecată peste Graves se întoarse şi mârâi la mine, cu ochii lucind ca un apus de soare straniu, dunga lui gri contrastând cu blana deasă şi neagră.

Vocea mea sună spart când am ţipat, şi am apăsat din nou pe trăgaci. Sunetul a fost asurzitor. Sângele vâscos sări, iar ţeava pistolului de 9 mm fumega cu miros de sânge împroşcat fierbinte. Vârcolacul se împrăştie, cu botul deschis.

Îl împuşcasem în maxilar.

Se prăbuşi peste marginea fântânii şi începu să vomite stropi urât mirositori de apă roşiatică, aburindă. Acum duhorii infernale i se mai adăugă şi mirosul de blană arsă.

Vaietul alarmei înăbuşi geamătul lui Graves. Mi-am dat seama că era alarma de incendiu şi am icnit o înjurătură. Umărul băiatului era sfâşiat. Vârcolacul îl muşcase.

La naiba. Oh, la naiba!

În mine se dădea o luptă. Cel mai bine era să plec şi să-l las acolo. Fusese muşcat şi asta nu era o veste prea bună. Trebuia să ies naibii repede de aici. Poliţiştii şi brigada de pompieri aveau să sosească din clipă în clipă, în ciuda ninsorii, şi cum aveam eu să explic ce se întâmplase? Nici măcar talentul meu bine dezvoltat de a inventa minciuni nu făcea faţă unei asemenea sarcini.

Graves deschise ochii. Se uita fix la mine şi buzele i se mişcau, dar nu auzeam ce spune din cauza alarmei care urla.

Se auzi un plescăit. Am aruncat o privire spre vârcolacul care se rostogolea pe jos ţinându-se de fălci cu labele subţiri şi păroase. Urla, bolborosind, cu fiecare respiraţie. M-am uitat din nou la băiatul întins pe jos şi, pentru o secundă, n-am mai ştiut cine naiba era şi nici ce căutam eu aici. Nu puteam să mă gândesc decât la mirosul oribil, îngrozitor pe care îl emana trupul tatălui meu care putrezise în faţa mea.

Eram pe cont propriu. De data asta, de tine depinde, Dru. Tu iei acum deciziile.

— Ridică-te! Nici de data asta nu mi-am recunoscut vocea. Ridică-te naibii odată, puştiule! Trebuie să plecăm de-aici.

Surprinzător, închise gura şi se strădui să se ridice în picioare, ţinându-se de umăr. Printre degete i se scurgea sânge, care părea negru în semiîntuneric.

Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să fugim de vârcolac. O să se vindece repede şi o să fie furios din cale-afară. Nu putem să ne întoarcem în camera lui Graves. O să vină după noi şi o să fim prinşi ca nişte şoareci în cursă. Unde aş putea să-l duc? Gândeşte!.

Nu exista decât un singur loc. Trebuia să sper că nici poliţia şi nici altceva nu mă aştepta acolo.

Asta însemna că trebuia să-l pun pe Graves în mişcare, sa-l tratez împotriva şocului şi să fiu ghid pentru amândoi prin viscolul de afară.

Oh, la naiba! Simţeam cum îmi curge sângele pe faţă, într-o parte, cald şi umed. Spatele mă

durea şi făcusem şi o întindere la braţ. Eram o adevărată simfonie de dureri şi suferinţe, şi-mi venea să mă întind pe jos şi să-i las să-mi facă ce vor atâta timp cât nu mai trebuia să mă mişc sau să gândesc.

Minunat!

## Capitolul 11

După ce ne-am curăţat bine de sânge şi i-am aplicat lui Graves un bandaj strâns – care fusese făcut, de fapt, din cămaşa lui din care rupsesem fâşii în toaleta din aripa restaurantelor – haina lungă şi neagră, închisă la nasturi, arăta mult mai bine. Şi el la fel, doar că era foarte palid şi avea ochii măriţi din cauza şocului.

Am ieşit din toaletă, am urcat la etajul al doilea şi am intrat în altă toaletă chiar la ţanc. Acum nu mai lăsam în urma noastră o dâră de apă şi sânge, deşi puţeam amândoi îngrozitor. Folosisem o grămadă de şerveţele de hârtie ca să curăţ grosul de mizerie de pe noi, tremurând pe măsură ce adrenalina din sânge revenea la limite normale. Fusesem azvârlită într-o fântână de o lighioană care ardea şi împuşcasem un vârcolac în faţă. Scena mi se derulase întocmai de mai multe ori în minte.

Acum urma să mă uit în oglindă la rana mare şi urâtă de la baza părului şi să-mi spun: O să-mi rămână o cicatrice când o să se vindece. Apoi mintea mea avea să-şi aducă aminte, cutremurându-se, de zombiul care bătea cu degetele descărnate la uşa din spate. Sau de mârâitul vârcolacului cu capul vărgat. Sau de câinele de foc zvârcolindu-se în apă în timp ce se îneca.

Şi urma să slobod un scâncet de durere, lovindu-mă cu mâna peste gură ca nu cumva să mă audă cineva în caz că mai era vreun poliţist care verifica mallul. Mă îndoiam că era vreunul – creatura lăsase o dâră de pârjol de la vitrinele sparte până la fântână, şi era atâta dezordine încât nu aveau să-şi dea seama imediat ce se întâmplase.

În privinţa vârcolacului îmi făceam mai multe griji. Fusese oare turbat, suferise de curând transformarea, sau era doar scos din sărite? De obicei, vârcolacii nu atacă oamenii; într-un supermarket se găseşte destulă carne proaspătă şi crudă. Fac excepţie însă doar când se transformă pentru prima dată, dar n-avea nici un sens să vrea să intre într-o clădire. Din câte-am auzit, de obicei nu ştiu cum să o zbughească mai repede afară, la aer.

Motivul meu principal de îngrijorare era un câine în flăcări de mărimea unui ponei de Shetland. Oare pe mine mă urmărise? Sau pe Graves? Sau era pur şi simplu nervos din cale-afară pentru că trebuia să-şi cumpere haine noi?

N-am auzit paşi, dar după un timp alarma se opri. Am aşteptat. Graves era sprijinit de uşa cabinei de toaletă şi dârdâia atât de tare încât îi clănţăneau dinţii. Era în stare de şoc şi nu ştiam cum să-l ajut. Oare avea să se schimbe în urma muşcăturii? Ar fi trebuit să-l las acolo. Nu te joci cu muşcăturile de vârcolac. Pur şi simplu nu te joci cu aşa ceva. Era o lege. Când începea să-i crească părul şi să fie flămând, trebuia să…

Iisuse, nu! Nu te gândi la aşa ceva! M-am uitat din nou la ceasul de la mână. Încă ticăia, deşi o încasase şi el bine de tot. Ca şi mine, de altfel.

Îmi tremurau picioarele şi oboseala îmi pătrunsese până în oase. Îmi simţeam capul plin cu vată. Mă durea peste tot, pe măsură ce adrenalina scădea cu intermitenţe.

M-am îndreptat spre intrarea toaletei, unde coridorul făcea o curbă strânsă astfel încât să nu tragă nimeni cu ochiul în sanctuarul unde îşi fac fetele nevoile. Am ascultat cu fiecare fibră a fiinţei mele, concentrându-mă, devenind toată numai urechi ciulite. Urechi ciulite care mă dureau. Ghemul din mintea mea unde mă refugiasem cu toată fiinţa se relaxa şi el, scoţând timid tentaculele afară, atent la orice sunet perturbator.

N-am auzit nimic. Nici voci şi nici vreo mişcare.

OK. Cum fac să ieşim de aici?

Puteam să pun pariu că vârcolacul, dacă încă mai era viu, îşi luase tălpăşiţa. Aceste creaturi sunt puternice şi extrem de rapide, dar se feresc de autorităţi, ca şi vampirii. O echipă de poliţişti cu arme şi veste antiglonţ pot provoca destule daune în rândul lor şi nici vârcolacii şi nici vampirii nu vor să

fie prinşi în câmp deschis. Atrag prea mult atenţia, ori aceste creaturi trăiesc ţinându-se cât mai departe de ochii lumii, protejate de întunericul nopţii.

Desigur, nici poliţia şi nici celelalte autorităţi nu vor să se răspândească veşti despre aceste fenomene ciudate; ar putea provoca panică. Poliţiştii, pompierii şi medicii de pe ambulanţă acoperă aceste lucruri, cum e şi de aşteptat, încredinţându-le secţiunii de dosare închise. Tata se contrazicea mereu cu August dacă era sau nu vorba despre o conspiraţie sau doar nevoia omenească de a aşeza fiecare lucru într-o categorie.

Aşa că nici una dintre părţi, nici Lumea Reală şi nici oficialităţile din lumea normală, nu dorea să se întâlnească faţă în faţă. Chiar dacă poliţiştii aveau veste antiglonţ şi arme mai puternice, un vârcolac putea să facă ravagii printre ei. Ori poliţiştii buni sunt greu de înlocuit. Vânătorii pe cont propriu, ca tata, trebuie să se descurce cu şi mai multe arme şi şiretenie, trebuie să-şi înţeleagă prada ca să gândească cu trei paşi înaintea ei.

Păcat că eram doar un copil. Tata era creierul operaţiunii. Eu doar mă ţineam după el şi-i spuneam unde putea găsi cea mai mare ciudăţenie sau dezlegam vreo vrajă sau două. Adică, eram un accesoriu grozav, cel mai bun detector de fenomene paranormale din jur, dar el era şeful şi creierul operaţiunii şi cel care avea armele. De una singură, eu nu eram bună de nimic şi acum mai aveam şi pe altcineva pentru care să-mi fac griji.

Dar asta e situaţia, n-ai ce-i face, cum spunea tata mereu. Nu aveam altceva de făcut decât să merg mai departe. Dacă mă opream acum, m-aş fi dus la fund cât ai fi zis peşte.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Graves în şoaptă. Parcă era un copil de trei ani care se temea de întuneric. Dumnezeule, ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă n-are nimic de-a face cu Dumnezeu, i-am răspuns eu în şoaptă, verificând pistolul pentru a cincizecea oară.

Dacă aş mai fi avut un încărcător de rezervă, l-aş fi schimbat imediat, bazându-mă pe teoria că era mai bine să ai un încărcător plin decât unul pe jumătate gol dacă se mai întâmpla ceva.

Tată, ar trebui să fii mândru de mine. Gândesc ca tine. Sau cel puţin încerc.

Speram doar să gândesc îndeajuns de mult ca tata încât să rămânem în viaţă.

Graves clipi.

— L-ai împuşcat, murmură, şi vocea lui tremura ca un motor stricat. Am crezut că voiai să mă împuşti pe mine.

Aşa ar trebui. Probabil că tata aşa ar face. Am închis ochii şi mi-am sprijinit capul de faianţă. Acum nu-mi mai curgea apă din păr.

— Nu tu erai ţinta mea.

— Ce era creatura aia? întrebă el, ţinându-se cu mâna de umăr, peste bandajul strâns fără milă. Avea colţi. Mari de tot. Şi mirosea urât.

— Era un vârcolac.

N-ar trebui să-i spun nimic. Ar trebui să-i găuresc ţeasta. Tata l-ar fi împuşcat considerându-l victimă de război înainte să se transforme. Odată muşcat, ai douăsprezece ore până sa te transformi, uneori chiar mai puţin. Asta e lucru sigur.

Şi faptul că vârcolacul îşi cunoaşte vânătorul constituie un mare impediment. Tata spunea mereu „impediment" ca şi cum ar fi fost un cuvânt murdar. Pentru el, probabil că aşa şi era.

— Ştii despre lucrurile astea?

Întrebarea se termină cu un chiţăit.

L-am şuşuit. Dacă făcea zgomot şi-l auzeau poliţiştii… Oare mai erau prin jur? M-am uitat din nou la ceas. Era 8:38 p.m, sau 16:38 dacă ne exprimam formal, ca în armată. Trecuseră cincizeci şi trei de minute de când intrasem în toaletă. Oare le ajunsese timpul poliţiştilor să părăsească un loc al faptei atât de ciudat?

Afară avea să se răcească din ce în ce mai mult. Eram plină de vânătăi şi ruptă de oboseală. Am trecut precaută pe lângă cabinele de toaletă, spre chiuvete, unde am inspirat din nou profund, mi-am umplut plămânii cu oxigen şi m-am uitat în oglindă.

Mi-am văzut rana lungă de la baza părului care doar ce prinsese crustă, dar dacă-mi lăsam părul pe frunte, păream doar udă şi nepieptănată. Oricine ar ieşi în seara asta afară ar fi probabil la fel de

ud. Dacă reuşeam să ajungem până în centru, aş fi putut probabil să iau un taxi – dacă taximetristul ar fi fost sinucigaş – şi să-i spun să oprească la trei străzi distanţă de casa mea, cu speranţa că nu mă aştepta nimeni înăuntru.

Da, vezi să nu! Aş putea şi să zbor pe lună. Dacă vremea era atât de rea încât să închidă mallul devreme, nu prea erau şanse să găsim un taxi, nu? Dar oamenii de aici erau pregătiţi pentru ninsori ca asta. Poate că până acum curăţaseră deja străzile.

Se auzi un sunet în spatele meu. Graves se târa cu greu spre capătul cabinelor.

— Nu mă lăsa aici!

Cel puţin nu a ţipat după mine, dar era posibil ca el aşa să fi avut impresia, atât de răguşită şi sugrumată îi era vocea.

Nu mai puteam să rostesc nici un cuvânt. Tata îmi spusese în nenumărate rânduri ce să fac dacă se întâmpla ceva cu el. De obicei nici nu voiam să ascult – cine voia să se gândească la aşa ceva? Eu una, în nici un caz. Dar totuşi… Nu-ţi lua nici o povară cu tine. O să te tragă la fund. Să ţii minte asta dacă păţesc eu ceva. Să ai grijă de tine, Dru. Să fii puternică şi să faci ce trebuie.

Dar puştiul ăsta deocamdată nu era nici vârcolac şi nici vampir. Era doar un puşti. Îmi adusese de mâncare şi mă lăsase să-i văd ascunzătoarea. Şi îmi lăsase impresia că nu face chestia asta prea des.

Avusese încredere în mine. Nu puteam pur şi simplu să-l părăsesc.

Nu-i aşa?

— N-o să te las.

Vocea mea îmi păru până şi mie ciudată. Rostisem cuvintele cu răsuflarea tăiată, ca şi cum aş fi urcat în fugă un deal.

— Va trebui să faci ce-ţi zic eu.

Surprinzător, Graves îmi zâmbi.

— Ce-ţi mai place să dai ordine!

Avea pupilele încă foarte dilatate, dar culoarea începuse să-i revină încet în obraji, mai ales în pomeţi.

— Îmi plac gagicile care o fac pe şefele.

Iisuse! Cel puţin unul dintre noi se simţea mai bine.

— Taci din gură. Va trebui să faci exact ce-ţi spun eu. Ai băgat la cap?

Dacă nu, or să ne aresteze. Sau poate doar or să ne omoare.

— Sigur. Aşa le faci tuturor tipilor cu care ieşi?

Graves brava, deşi era mort de frică. Era un tip foarte curajos, sau poate că reacţiona aşa din cauza şocului.

— Eu nu-mi dau întâlniri cu băieţii.

Nu apuc niciodată să rămân destul timp într-un loc ca să mă mai şi întâlnesc cu băieţii.

— E din argint? am întrebat eu, arătând cu degetul spre cercelul lui, uitând că aveam încă arma în mână.

N-am realizat acest lucru decât atunci când l-am văzut tresărind şi dându-se înapoi un pas. Dar îşi ascunse destul de bine reacţia.

— Cred că da. Tipul de la care l-am cumpărat aşa zicea.

— Dar lănţişorul?

De data asta mi-am folosit mâna stângă ca să arăt spre lănţişorul de la gâtul lui.

Geanta mea e în dormitorul lui. Am nevoie de ea.

Era prea riscant. Totul era prea riscant. Dacă mă întorceam la ascunzătoarea lui Graves, era posibil să ne prindă poliţia (ceea ce nu era de bine) sau vârcolacul posibil turbat (ceea ce era şi mai rău), căruia acum i se vindecaseră rănile şi era pregătit pentru runda a doua. Vârcolacii îşi revin repede. Trebuia să găsesc o cale să ieşim amândoi de aici.

Am nevoie de geantă. Nevoia era la fel de urgentă ca o nevoie fiziologică. Îmi doream atât de mult geanta, ca un copil mic care vrea să fie luat în braţe după ce a căzut şi s-a julit la genunchi, la fel de mult cum îţi doreşti să iasă soarele după o lună lungă şi ploioasă, sau cum tânjeşti după o gură de apă în deşert.

— Lănţişorul e de argint.

Privirea i se mai limpezise. Era o idee bună să-i ţin mintea ocupată punându-i întrebări la care să-mi răspundă.
— Bun. Eu mă duc să-mi iau geanta. Tu stai aici.
Ochii i se măriră şi în privirea lui se citea groaza. Pupilele i se micşoraseră şi acum i se vedea şi irisul verde.
— Nu mă lăsa aici!
Se dezlipi de cabina de toaletă şi vocea lui răsună în încăperea cu pereţi de faianţă. L-am şuşuit din nou.
— Uite ce e, am şoptit eu pe un ton dur, tu nu ştii cum trebuie să te mişti fără să fii văzut. Eu o să cobor să-mi iau geanta. Pe urmă o să mă întorc la tine şi o să te duc într-un loc sigur.
— Aici nu suntem în siguranţă?
Se simţea o undă de sarcasm în glasul lui, dar cel puţin de data asta vorbise în şoaptă.
— Iisuse! Ce mai era şi arătarea aia?
— Un vârcolac. Ţi-am mai spus.
M-am uitat cu inima la gură spre intrare, sperând că nu ne-a auzit nimeni, că nu era nimeni în partea asta a mallului. Oare plecaseră? De obicei, poliţia nu pleca de la locul faptei în mai puţin de o oră. Dar, dacă li se părea că fusese un act de vandalism mai ciudat, era posibil să nu stea prea mult. Cu siguranţă se mai întâmplau şi alte lucruri în noaptea asta în lume. Dar vremea pune mereu la grea încercare infrastructura serviciilor de urgenţă.
Mă muşcam de buza inferioară, care mă durea, încercând să gândesc. Aveam nevoie de geantă, şi trebuia neapărat să îl scot pe Graves din mall şi să mă întorc la singurul loc sigur pe care îl ştiam. Cum ar proceda tata în locul meu?
Dacă mă gândeam astfel, lucrul părea aproape realizabil. Aproape. Cu excepţia părţii cu „habar n-am ce să fac mai departe”.
— Stai aici.
Îmi făceam deja planul în minte, gândindu-mă pe unde să o iau ca să nu fiu văzută, la posibilele căi pe unde puteam să ajung acolo şi să mă şi întorc.
Graves mă apucă de braţ cu o forţă surprinzătoare.
— Dru, nu mă lăsa! Te rog!
Am deschis gura să-i spun să tacă şi să facă aşa cum i-am spus eu, dar apoi i-am luat seama mai bine. Avea o paloare cadaverică şi două pete roşii pe pometi. Părea cât pe ce să se prăbuşească după cum se legăna pe picioare, cu degetele înfipte în braţul meu. Cealaltă mână îi atârna pe lângă corp moale, fără să mai fie bună de nimic.
Dacă-l lăsam aici, în toaleta fetelor, era posibil când mă întorceam să-l găsesc inconştient sau deja suferind transformarea. Mă străduiam să gândesc limpede, dar dispozitivul din creierul meu responsabil cu gândirea limpede părea că se stricase. Ar fi trebuit să-l las acolo. Tata probabil că l-ar fi împuşcat doar ca să reducă numărul variabilelor; cu siguranţă mi-ar spune să mă pun cât mai repede în mişcare. Cu cât stăteam mai mult aici, cu atât era mai periculos.
Dar nu mai aveam pe nimeni în afară de Graves şi din cauza mea fusese muşcat. Probabil că îl durea al naibii de tare.
— Dru! şopti Graves cu o voce sfârşită.
Nu putea să vorbească mai tare şi degetele lui se înfigeau cu disperare în braţul meu. Avea să-mi lase vânătăi şi acolo, asta dacă nu le aveam deja. Mă simţeam de parcă nu mai era nici o părticică din corpul meu fără vânătăi. Amândoi eram într-o stare destul de gravă.
Apoi mi-am amintit altceva: felul stângaci în care îşi pusese Graves mâna pe după umerii mei când plângeam. Nu-mi pusese nici o întrebare şi nici nu încercase să facă vreo glumă.
Nu puteam să-l las acolo.
— Bine, am spus eu pentru amândoi. Stai în spatele meu. Mişcă-te aşa cum fac eu. O să încercăm să trecem nevăzuţi. Câte căi de acces sunt spre camera ta?
Uşurarea care i se citi pe chipul străveziu mă străpunse în inimă. Dacă n-ar fi fost aşa de palid, ai fi zis că e un copil care se bucură de sărbătoarea Crăciunului.
— Vreo patru sau cinci. Ai de unde alege! Se clătină pe picioare, se strădui să nu cadă şi încercă

să stea drept. O să ţin pasul cu tine. Să nu mă laşi aici.

Faptul că erau patru sau cinci căi de acces era o veste bună, asta dacă reuşeam să-l menţin destul de conştient încât să mă ghideze.

— OK. Am încercat din nou să gândesc limpede, dar am eşuat la fel de lamentabil ca prima dată. Am nevoie de geantă, şi cea mai bună opţiune pe care o avem este un autobuz care să meargă spre est. O să mai fie vreunul care să circule?

— Da, 53-ul.

Dădu din cap şi părul îi căzu peste faţă. Băiatul ăsta avea până şi nasul palid, pentru numele lui Dumnezeu!

— Circulă toată noaptea, chiar şi când ninge. Te duc eu acolo.

Am făcut un pas şovăielnic spre ieşire. El o porni împleticindu-se în spatele meu şi m-am gândit că în cel mult douăzeci de minute o să fie nevoie să-l sprijin.

Mişcă-te, Dru!

— OK, am repetat. Tu şi cu mine, Graves. Să mergem!

# Capitolul 12

Autobuzele încă mai circulau, dotate cu lanţuri antiderapante şi mergând încet conform orarului de noapte, dar se îndreptau totuşi în direcţia potrivită. Am avut pentru prima dată noroc să prindem autobuzul 53 aproape de îndată ce am ajuns în staţia de pe trotuarul celălalt al arterei principale unde era situat mallul.

Dârdâiam amândoi de frig, dar nu dădeam nimic de bănuit, ne încadram în peisaj. Şoferii de autobuz nu se uită prea atent la tine dacă nu pari în stare de ebrietate. Taxiul era deja o cauză pierdută – îmi trecuse prin cap, în timp ce aşteptam în staţia de autobuz, şi că taximetriştii sunt probabil peste măsură de curioşi în ceea ce-i priveşte pe pasagerii lor. Şi asta nu era de bine.

M-am uitat spre casă încă de la colţul străzii, tremurând. Graves se lăsa moale pe mine. Rezistase frumos în autobuz, dar acum nu-şi mai putea ţine capul şi şuviţe de păr ud şi creţ îi intrau în ochi, acoperindu-i faţa lăptoasă. I se dilataseră pupilele din nou şi buzele erau aproape vineţii.

Covorul de nea din faţa casei era neatins. Tot nu se vedea nici urmă de camioneta tatălui meu pe alee. Lumina din sufragerie era aprinsă, o lucire aurie în lumina portocalie a oraşului acoperit de zăpadă. Fulgi groşi şi albi se rostogoleau din cer; amândoi eram ninşi bine de tot, deoarece aproape îl târâsem pe Graves din staţia de autobuz aflată la două străzi depărtare. Fusese cât pe ce să cadă în nas într-unul dintre nămeţii de zăpadă de pe marginea străzii şi am fost nevoiţi să o luăm prin mijlocul drumului din cauza plugurilor de zăpadă care aruncaseră munţi de mocirlă îngheţată în rigole. Trotuarele erau acoperite de polei şi aproape impracticabile, şi nisipul crănţănea sub bocancii mei. Urmele noastre aveau să fie şterse în mai puţin de jumătate de oră.

Oare vârcolacii pot să ia urma cuiva prin zăpadă? Mai ales dacă e o urmă de sânge, pun pariu că pot s-o miroasă. M-am cutremurat la acest gând. Nici măcar nu voiam să mă gândesc ce urmăreau câinele în flăcări şi vârcolacul.

Pentru că nu era decât un răspuns, nu? Un răspuns care-mi venise în minte şi în autobuz, cu povara rece a armei în buzunar şi cu Graves sprijinindu-se de mine, cu capul hâţânându-i-se pe când ne zdruncina maşina.

Părea că nimeni nu intrase în casa noastră, că nimeni nu auzise împuşcăturile. Zăpada propaga sunetele într-un fel ciudat şi casa era destul de izolată. Mă întrebam dacă m-ar fi găsit cineva până acum dacă acel zombi reuşea să-şi ducă la bun sfârşit planul.

Ce imagine frumoasă!

Eram expuşi, dar nu voiam să mă afund prin nămeţi ca să ajung la uşa din spate. În primul rând, nu voiam să văd bucăţile rupte din uşa pe care o dărâmase creatura mai devreme decât eram nevoită. În al doilea rând, Graves se lăsa cu fiecare secundă ce trecea mai greu pe mine. Mă descurcam să-l ţin în mişcare, dar nu mă simţeam în stare să-l car dacă îl lăsau picioarele.

— Hai!

N-am spus-o pe un ton blând. Numai că nu l-am târât peste nămeţii uriaşi înşiraţi la capătul aleii. Apoi am înaintat cu greu prin neaua care-mi venea până la jumătatea gambei, cu fiecare pas tot mai anevoios sub apăsarea rece a zăpezii. Îmi curgea nasul şi obrajii erau deja rană vie. Îmi simţeam degetele ca nişte cârnăciori îngheţaţi. Graves începuse să scoată un zgomot înăbuşit, din gât, ca şi cum era pe punctul de a leşina.

Nici nu-l învinuiam. Puneam pariu că umărul îl durea al naibii de tare. Muşcăturile de vârcolac sunt rele de tot. Creaturile zdrobesc tot ce apucă între dinţi. Era norocos că mai putea să-şi folosească braţul cât de cât. Îşi băgase mâna moale în buzunar, ca să nu arate ca monstrul lui Frankenstein. Rana era încă deschisă şi sângera când am dat la o parte bandajul să văd cum arată, chiar imediat după ce am coborât din autobuz. Era pe de-o parte un semn bun că nu se transformase deocamdată, dar pe de altă parte un semn rău, căci era posibil să-şi piardă cunoştinţa.

M-am scotocit în buzunar după chei.

— Să nu îndrăzneşti să-mi leşini acum, soldat! am spus cu printre dinţi.

Cureaua de la geantă îmi pătrundea în carnea dintre umăr şi gât, şi cu braţul celălalt al lui Graves care se sprijinea pe umărul meu mă simţeam ca Atlas ţinând pe umeri lumea. Eram atât de obosită că mă dureau până şi genele. Mă durea tot spatele şi într-o parte simţeam o usturime chiar sub locul unde mă săgeta un junghi ascuţit de fiecare dată când respiram.

Cheia alunecă în yală. A fost nevoie de două încercări şi o scrie de înjurături ca să reuşesc să deschid. Am împins uşa şi m-a lovit în nas izul duhorii de zombi, care nu mi s-a părut de nesuportat ţinând cont cum miroseam amândoi acum. Presupun că avusese timp să se aerisească în casă prin spate.

Graves se împletici. L-am sprijinit de peretele din hol şi am închis uşa. Apoi am scos pistolul şi am verificat casa aşa cum mă învăţase tata. În fiecare loc unde ne mutam făceam acest exerciţiu, cercetând posibilele unghiuri de tragere şi scotocind casa amândoi, ca o echipă adevărată. Mă punea s-o fac şi singură iar el mă cronometra. Aici făcusem exerciţiul doar de vreo patru sau cinci ori contra cronometru, dar era de ajuns când ai experienţă de ani buni.

Sufrageria era scena unui măcel, dar singura urmă care indica faptul că acolo fusese un zombi era cenuşa deasă şi fină care se infiltrase în covor, o pată din care nu se înţelegea nimic printre hainele zdrenţuite. Mai era şi o gaură în perete lăsată de glonţ şi încă una mai jos, pe care nu o observasem înainte.

Se repară imediat cu puţin ipsos şi var. M-am cutremurat şi am suspinat. Îmi curgea nasul şi pe buza superioară aveam mucus incolor. M-am şters cu mâneca udă şi grea a hainei şi mi-am continuat drumul.

Bucătăria era rece ca gheaţa şi nu-mi părea cunoscută cufundată în întuneric. Uşa din spate atârna încă în balamale şi era întreagă, cu excepţia unei găuri imense în mijloc. În garaj aveam nişte placaj. Aş putea să bat în cuie o bucată şi să atârn o pătură peste gaură ca să o izolez. Veranda închisă era rece şi umedă, mirosind ca o pivniţă. Uşa de plasă, înconjurată de panouri de sticlă, scăpase ca prin minune neatinsă. M-am luptat s-o închid peste un morman de zăpadă udă şi am căutat ceva cu care să o fixez, n-am găsit absolut nimic şi am renunţat. Dacă aveam noroc, zăpada urma să se strângă în faţă şi să o ţină închisă. În plus, dacă trebuia să plecăm în grabă, nu puteam s-o încui sau s-o blochez. Nu verificasem încă la etaj.

Acolo toate erau aşa cum le lăsasem. Toată casa era încremenită.

Era o linişte mormântală înăuntru.

Jos, la parter, Graves era cu ochii pe jumătate închişi.

— Frumoasă casă, mormăi el, dar ceva din felul cum i se împleticea limba nu-mi plăcea.

Şi buzele lui erau mai vineţii decât aş fi vrut. Picături albe de sudoare şi apă ieşeau în relief pe tenul lui care acum era pământiu şi avea pupilele atât de dilatate încât de-abia i se mai vedea irisul. Ochii lui erau acum două găuri negre.

Am încuiat uşa de la intrare şi l-am dus la etaj, înghiontindu-l să urce treaptă cu treaptă. Când am ajuns sus, eram transpirată şi lipicioasă. Apoi începu partea cea mai grea. I-am dat jos hainele ude, făcându-mă că nu aud chicotelile lui când l-am dezbrăcat până la chiloţi. Se băgă în patul meu, se înveli cu pătura şi închise ochii. Oftă ca un copilaş rupt de oboseală şi adormi instantaneu.

Mi-am lăsat geanta jos, mi-am scos hainele şi am rămas in bustieră şi chiloţi. Nu-mi făceam probleme că era posibil să moară din cauza hipotermiei – fusese muşcat şi febra putea să-i fie de ajutor în cazul ăsta.

De ce, ca să-ţi sfâşie beregata când se transformă?

Nu gândeam limpede. Mă răcisem atât de mult încât nici nu mai simţeam frigul, ceea ce nu era un semn bun. Mă simţeam obosită. Al naibii de obosită.

M-am urcat în pat, trăgând mai multe pături peste noi. Apoi l-am luat în braţe, dârdâind. Era îngheţat sloi, nici eu nu eram prea departe de el, şi l-am auzit slobozind din nou un geamăt slab de durere. Mi-am dat seama că mă aşezasem pe umărul lui şi am încercat să-mi găsesc o poziţie bună, încercând să mă mişc fără să-i apăs pe rană. Cămaşa lui, ruptă fâşii şi folosită drept bandaj, era rece, udă şi cleioasă.

— Ce faci?

De-abia rostea cuvintele, ca şi cum limba nu-i mai încăpea în gură. Speram că nu avea să se transforme. Îi simţeam pielea încă destul de fină.

Toţi vârcolacii pe care îi văzusem până acum fuseseră siluete neconturate în oglinda retrovizoare a maşinii sau arătau la fel ca ceilalţi care îşi petreceau timpul în baruri destinate celor din Lumea Reală. Cu alte cuvinte, ciudaţi în toată regula. Dacă se transforma…

Nici măcar n-am mai apucat să-mi termin gândul. Îmi simţeam oasele de plumb, la fel şi pleoapele şi părul ud. Dacă muream amândoi de hipotermie, oricum toată povestea asta n-o să trezească decât speculaţii, fără să se ştie nimic concret.

Graves îşi schimbă poziţia, mişcându-se greoi, dar nu scoase nici un sunet. Firişoarele de păr care aveau să-i mijească şi sunetul oaselor pârâind aveau să-l dea de gol. Tata îmi spusese despre asta – sunetul pe care-l scoteau oasele când se deformau, mârâitul specific şi blana care începea să-i crească.

Doamne, sper că nu se întâmplă aşa ceva. Am expirat lung dârdâind.

— Te încălzesc.

— Iisuse! exclamă el, străduindu-se să deschidă ochii. Ce rece eşti!

— Şi tu la fel.

Pistolul era pe noptieră. Dacă se transforma, probabil că începea să ţipe când i se remodelau oasele. Aş fi avut destul timp să mă ocup de problemă.

Dru, nu gândeşti limpede.

Ştiam că aşa era. Dar eram complet epuizată.

Vântul începuse să geamă afară, dar înăuntru era linişte. Mă dureau degetele de la mâini şi de la picioare, simţeam cum îmi înfige cineva ace în carne şi oase. Speram că n-o să ne pierdem degetele din cauza degerăturii. Dar dacă ar mai fi nins încă, ar fi fost mai frig, nu?

Nu puteam să gândesc. Îmi simţeam capul vâscos. Ar fi trebuit să-l încălzesc pe Graves şi să mă duc să astup cu ceva gaura din uşa din spate. Zăpada avea să pătrundă pe verandă dacă uşa exterioară nu stătea închisă şi aveam să mă chinui al naibii de tare să fac curat pe urmă.

Am început să simt din nou cum mi se strecoară în oase puţină căldură, apoi din ce în ce mai multă. Graves se înroşi şi începu să transpire. Nu mai scotea sunetul acela înfundat din gât şi tresărea trezindu-se de câte ori îi cădeau pleoapele. Timpul dintre reprizele de stare de veghe şi somn deveni din ce în ce mai lung şi respiraţia îi reveni la normal.

— Dru? şopti el în cele din urmă.

— Ce e? i-am răspuns eu, chinuindu-mă să stau trează.

Sunt obosită. Tre' să mă scol şi să repar uşa din spate. Pe urmă tre' să mă gândesc la ceva. La ceva ce trebuie să fac.

Nu-mi aminteam ce anume.

— Eşti dezbrăcată?

Pleoapele îi căzură din nou şi începu să scoată un sunet opintit care semăna cu un sforăit.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Dar am adormit înainte de a avea energia să mă înfurii.

# Capitolul 13

M-am trezit cu capul pulsându-mi de durere. Eram înţepenită şi mă durea tot corpul, îmi simţeam spatele făcut din bare de fier îndoite şi era ceva în neregulă cu braţul meu stâng. Afurisitul de Graves dormea cu capul pe el. M-am ridicat brusc în capul oaselor şi m-am cutremurat când am simţit aerul rece şi nemişcat pe pielea goală. Eram transpirată – Graves era cald. Transpiraţia mi se răci imediat pe spate şi umeri. Aveam în gură un gust de cafea râncedă amestecată cu cenuşă.

Graves dormea pe spate. Nu protestă când m-am dat jos din pat împleticindu-mă, căci dormea dus, cu părul întins pe faţă, cu nasul în sus, înălţându-se mândru. Pliurile epicantice care de-abia se ghiceau îi dădeau un aspect exotic, iar evantaiul de gene negre ca tăciunele şi egale îi atingea pometii. Bandajul se întărise, murdar de sânge şi ceva galben. Ogive negre-albăstrui se formau de-a lungul traseului de vene de pe gât, care îi cobora pe braţ, până la piept.

Nu arată prea bine, nu?

M-am uitat în jur după haine. Încă mai simţeam în nări mirosul lighioanei de foc de ieri, dar trebuia să-mi pun ceva pe mine căci tremuram. Mi-era şi al naibii de foame.

Totuşi, să o luăm pe rând. Mi-am tras o pereche de blugi pe mine şi un bluzon, am luat pistolul de pe masă şi am intrat în dormitorul tatălui meu. M-am întors cu o funie de nailon – bună pentru rapel, ca să fixezi încărcătura într-o furgonetă şi, n-aş putea spune că din pură întâmplare, poate fi folosită şi să legi fedeleş un puşti care e posibil să se transforme într-un vârcolac.

Vârcolacii, în special cei care se transformă pentru prima dată, au o adevărată problemă cu argintul. Acea parte a culturii pop este destul de adevărată. Lănţişorul pe care-l purta Graves la gât nu începuse să-i lase băşici pe piele, ceea ce era un semn bun. La fel şi cercelul în formă de craniu care îi apăsa pe obraz, aşa cum stătea cu capul întors puţin într-o parte. Vena de la gât îi pulsa regulat, cu putere. Era slab, dar avea muşchi – şi dacă începea să se transforme, ar fi avut probabil în accesul de furie puterea să mă arunce în partea cealaltă a camerei înainte să apuce să se gândească de două ori – şi chiar şi fără să-şi dea seama.

Ar fi mult prea ocupat să facă rost de prima bucată de carne crudă.

De ce o să-l leg? De saltea? Iisuse, chiar e momentul potrivit să-mi doresc să fi avut un pat cu baldachin.

Din fericire, tata mă învăţase destul de multe lucruri despre noduri. Nodul camionagiului te imobilizează complet – cu cât te zbaţi mai mult, cu atât se strânge mai tare – şi dacă nu-i permite lui Graves să se ridice, atunci nu poate să vină după mine. Prima dată i-am legat încheieturile şi coatele, apoi gleznele şi genunchii. Apoi am mai trecut de patru ori frânghia între saltea şi somieră. Asta era o şmecherie. Fiecare legătură era securizată cu un nod de camionagiu.

Dacă avea nevoie să meargă la baie, ghinionul lui. Puteam oricând să iau altă saltea, dar o altă trahee, nu.

După ce am terminat, m-am spălat. N-aveam timp să fac şi un duş fierbinte. Dar nişte schimburi curate şi o faţă curată fac minuni pentru starea oricărei fete – chiar dacă e străvezie la faţă, cu obrajii aprinşi şi cu pupilele destul de dilatate încât să pară nebună. Coşul de la tâmplă dispăruse, şi nu părea să iasă altul nou.

Ca să vezi! Dar părul era o cauză pierdută. Umiditatea din aer şi frigul mă făceau să semăn cu mireasa lui Frankenstein, cu excepţia zigzagurilor alea albe mişto.

Asta m-a dus cu gândul la vârcolacul cu capul vărgat şi m-am cutremurat. Am găsit o pereche de adidaşi uscaţi, căci bocancii mei erau încă uzi leoarcă, şi acum eram pregătită să încep să rezolv problemele.

La parter, zăpada se strecurase înăuntru, în veranda micuţă, prin uşa exterioară şi era extrem de frig. M-am uitat cu jind la cutia cu Cheerios de pe bufet – maţele îmi chiorăiră numai când m-am gândit la mâncare – dar m-am dus în garaj să caut nişte placaj. Am avut un noroc chior şi am găsit ce căutam şi în mai puţin de zece minute am curăţat zăpada şi am fixat placajul peste gaura din uşă; am mai bătut în cuie o bucată de placaj şi mai sus, pe dinafară, peste gaură, chiar în uşa din spate. Am măturat cioburile, ascultând vuietul vântului de afară. Degetele îmi amorţiseră şi scoteam rotocoale de aburi pe gură. Am început să regret că mă sculasem din pat.

Am atârnat nişte pături peste uşă să o izolez şi le-am lipit cu bandă adezivă, prietena cea mai de nădejde a unei fete. Apoi am dat drumul în sfârşit la centrală şi am mâncat tremurând primul castron cu cereale. Laptele era atât de rece încât parcă frigea. În toată casa mirosea a aer proaspăt, deşi se mai simţea totuşi ceva din duhoarea de zombi. Eram atât de flămândă încât nici măcar nu mă deranja asta.

De îndată ce am terminat de mâncat, am pus un încărcător nou în pistol şi m-am dus să văd ce face Graves. Dormea dus, respirând pe nas şi pe gură aşa cum fac copiii mici. Începuse să se încălzească înăuntru şi am stat pe scări mult timp, cu genunchii la piept, holbându-mă la cutiile înşirate pe hol şi la găurile de glonţ din perete.

Ce-ai de gând să faci, Dru?

Tăcerea dinăuntrul meu nu răspunse. Ştiam că trebuia să mă ridic şi să mai mănânc ceva, dar mă holbam întruna la găurile lăsate de gloanţe. Nimic nu mai suna bine acum că aveam un bol de cereale reci în stomac.

Ţineam pistolul în mâna dreaptă, moale. Dacă Graves începea să se transforme…

Păi, tehnic vorbind, ai mai omorât deja pe cineva, scumpo. Vocea tatălui meu, calmă şi stăpânită, aşa cum o auzeam de fiecare dată când făceam vreo prostie. Încă unul n-ar trebui să fie prea greu. Aşteaptă să se transforme şi împuşcă-l. Ar fi trebuit s-o faci la mall.

Totuşi, era ciudat de reconfortant să ştiu că era cineva în casă care nu urma să plece nicăieri. Era destul de patetic, dar petrecusem atâtea nopţi aşteptându-l pe tata să se întoarcă acasă, că acum era o senzaţie plăcută să aud respiraţia altcuiva în acelaşi spaţiu în care eram şi eu. Şi ce dacă avea să se transforme într-o bestie mare şi păroasă şi încerca să mă omoare? Când un vârcolac se transforma pentru prima dată, era de neoprit până nu-şi potolea setea de sânge.

Aşa scria în cărţi. Şi n-aveam nici un motiv să mă îndoiesc de ce scria în ele. Sau de tata, care spunea la fel.

Lucrurile pot să scape rapid de sub control. Era replica tatălui meu, pe care o rostea cu o mină serioasă şi de obicei cu câte o armă în fiecare mână. Ce-ai de gând să faci mai departe, Dru?

Aveam nevoie de un plan. Problema era că nu aveam nici unul.

— Presupun c-ar trebui să fac curat în sufragerie, am vorbit eu de una singură. Să-l aştept să se trezească. Pe urmă, o să vedem.

Golul dinăuntrul meu nu era mulţumit de răspuns. Tata era mort. Nu avea să se mai întoarcă. Eu eram singură pe lume şi din cauza mea, un puşti care încercase să mă ajute fusese muşcat de un vârcolac. Mai erau şi alte lucruri la care trebuia să mă gândesc, dar să fiu a naibii dacă îmi mai aminteam vreunul. Mă simţeam foarte mică şi singură, stând acolo pe scări.

Pierzi puncte, puştoaico. M-am cutremurat, cu genunchii la piept. Ninsoarea se înteţise bine de tot şi vântul vuia pe la colţurile casei. Era ora opt dimineaţa şi afară era încă întuneric, cu excepţia licărului care se strecura haotic printre fulgii de mărimea unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi care cădeau rotindu-se din cer şi care provenea de la luminile oraşului reflectate în zăpadă.

O să fie nevoie de o uşă nouă. Asta dacă nu o ştergi din oraş.

Nu puteam s-o şterg din oraş. Graves avea nevoie de cineva care să-i explice ce se petrecea. Şi cineva îl omorâse pe tata.

Ăsta era lucrul la care încercasem să nu mă gândesc până atunci. Da, îl omorâsem pe tata. Dar nu era de fapt tata. Nu poţi să transformi în zombi o persoană atâta timp cât e încă în viaţă.

Pur şi simplu nu se poate.

Cineva l-a transformat într-un zombi. Nu te culci seara bine mersi şi te trezeşti a doua zi transformat în zombi. Cineva l-a omorât şi l-a transformat în zombi. Nu era nici într-o stare prea bună. Părea că o încasase zdravăn – carnea putrezeşte mai repede când persoana e rănită înainte de a muri.

Mă simţeam de parcă aş fi fost într-un glob de zăpadă – ca cele pe care le agiţi şi conţinutul lor se umple cu fulgi albi. Totul înăuntru e încremenit, nemişcat, înconjurat de bucăţi de gheaţă plutitoare. Încercam să alung din minte lucrurile la care ar fi trebuit să mă gândesc, dar n-am reuşit decât să mă aleg cu un bâzâit în cap.

Nu ştiu cât timp aş fi stat acolo dacă n-aş fi auzit venind de sus un ţipăt de mirare, timid şi

ascuţit.

Graves se trezise. M-am ridicat cu greu de jos şi am urcat scările târându-mi picioarele. Ţineam în mână arma rece şi grea.

Nu voiam să fac ce credeam că voi face.

Ghinion, gagico. Trebuie s-o faci, n-ai încotro.

• • •

Graves încetă să se mai zbată de îndată ce mă văzu. Păturile erau strânse morman la picioarele lui. Înăuntru se mai încălzise, şi sudoarea îi lipise părul lung şi negru-tăciune de faţă.

Ne-am holbat unul la celălalt câteva clipe. Începu să mişte din degetele julite. Din poziţia în care stătea, pe o parte, era tot ce putea să facă. Vocea lui era răguşită şi spuse ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat din partea unui tip care fusese muşcat de un vârcolac şi care se trezeşte legat de un pat.

— Ce pervers!

Ridică dintr-o sprânceană, şi ochii lui verzi aruncau scântei. Nu părea gata să se umple de păr din clipă în clipă sau să-i crească colţi de fiară.

Se făceau aproape douăsprezece ore de când fusese muşcat

— Nu mi-am imaginat niciodată că eşti genul ăsta, continuă el. Cum naiba o să fac pipi?

E isteţ puştiul!

Arma avea un glonţ pe ţeava. Am tras piedica, rugându-mă ca următoarele cinci minute să decurgă bine. M-am îndreptat spre el fără să mă grăbesc. Nodurile păreau să ţină bine.

— O să-ţi pun câteva întrebări, am spus eu, reuşind să-mi menţin un ton fără inflexiuni. Dacă dai răspunsurile corecte, o să tai funia şi o să vedem noi ce facem mai departe.

Graves se linse pe buze. Ochii lui fugeau când la pistol, când la mine. Încremeni.

Ceva îmi spunea că ştia că nu glumesc.

Asta era nemaipomenit, pentru că eu nu eram aşa de sigură. Nu puteam să-l omor în patul meu. Nu puteam să împuşc pe nimeni aşa. Bineînţeles, trăsesem în vârcolac. Fusese ca într-un joc video, aşa cum mă învăţase tata.

Dar… pe tipul ăsta îl cunoşteam. Nu puteam să-l împuşc. Era om în carne şi oase.

Şi era cel mai apropiat posibil de noţiunea de prieten.

Stăteam lângă pat, lângă hainele ude de care ne dezbrăcaserăm ieri şi care erau aruncate pe podea. Am îndreptat pistolul spre el.

— Prima întrebare. De unde ai lănţişorul?

Graves înghiţi în sec. Era alb ca varul la faţă. Vena de la gât îi pulsa nebuneşte.

— De la Hot Topic, din mall. Doar n-ai de gând să mă împuşti, Dru?

Aş vrea eu să fiu pe jumătate atât de convinsă pe cât pari tu. Îmi făceam curaj, asta era al naibii de sigur.

— Ştii ce semnificaţie are?

— La naiba, l-am cumpărat pentru că era la reduceri. Oamenii mă lasă în pace dacă mă cred vreun nebun adept al cultului ăluia.

Mărul lui Adam urcă şi coborî când înghiţi spasmodic.

— Iisuse, doar n-ai de gând să mă împuşti, nu?

Ori te împuşc, ori o să-mi sari la beregată. Douăsprezece ore e termenul-limită pentru transformarea unui vârcolac. Dacă nu te-ai transformat până acum, sunt doar vreo câteva explicaţii. M-am aplecat puţin, apucând pistolul cu amândouă mâinile şi punându-i ţeava la tâmplă. Am avut grijă să-mi ţin degetele departe de trăgaci, căci se pot întâmpla şi accidente.

— Crezi în fantome, Graves?

El înghiţi din nou în sec. I se văzu din nou mărul lui Adam mişcându-i-se.

— La naiba, nu ştiu. Nu mă împuşca, te rog!

Vocea lui se sparse.

Dacă ar fi ştiut despre Lumea Reală, ar fi răspuns altfel. Oare minţea?

Nu voiam să cred aşa ceva. Se purtase ca şi cum n-ar fi ştiut o boabă despre ea. Deci asta reducea

motivele pentru care nu se umpluse de păr până acum.
Am înghiţit şi eu în sec. Îmi simţeam gâtul la fel de uscat ca substanţa aia care se pune în apă ca să faci ceaţă la petreceri. Dioxid de carbon îngheţat. Frige al naibii de tare şi poţi să o foloseşti în mlaştini să înfurii spiritele care sălăşluiesc acolo.
— Răspunde cu grijă la întrebarea asta, puştiule! Eşti virgin?
Pauza fu atât de lungă încât am crezut că trebuia să-l întreb din nou.
— Ce naiba!
Părea cu adevărat surprins.
— Da sau nu? Eşti virgin?
Am pierdut controlul la jumătatea frazei. Vocea mi se piţigăi, transformându-se într-un ţipăt.
Graves tresări şi mie mi-a venit să-l lovesc. Simţeam nevoia să lovesc în ceva. Voiam să fac ceva în loc să stau acolo şi să-l ameninţ.
— Răspunde-mi, ticălosule!
Vocea mea răsună de pereţi şi camera întreagă se învârtea acum cu mine. Sângele îmi pulsa cu putere în urechi. Adrenalina mi se descărca în sânge, şi mirosul de cupru mă învăluia din ce în ce mai mult.
— Da! îmi răspunse el ţipând. Da, sunt un virgin nenorocit, nu mă împuşca, la naiba! Te rog!
Am înlemnit. Mă dureau degetele încleştate lângă trăgaci.
Pieptul i se ridică. Închise ochii strâns şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Se încorda fără să se mişte. Am simţit cum mi se scurge tot sângele din vine.
Trecuseră aproape douăsprezece ore. Şi el era virgin.
S-ar putea să fie bine, la urma urmei.
Nu mi-am recunoscut vocea răguşită care-mi ieşi din gură:
— Bun.
Am lăsat piedica să alunece la loc cu un clic, după ce am îndreptat pistolul în altă parte. Cât mai departe de amândoi.
— Bine. În regulă. E OK.
Graves suspină răguşit M-am dat câţiva paşi în spate, îndepărtându-mă de pat.
Iisuse! Ce făcusem? Ar fi trebuit să-l întreb prima dată asta în loc să-i pun pistolul la tâmplă. Mi-era rău.
M-am îndreptat împleticindu-mă spre baie şi am vomat toate cerealele pe care le mâncasem. Apoi am început să plâng, tremurând aplecată peste porţelanul rece. A trebuit să-mi suflu nasul de trei ori. După ce am terminat, cu ochii înroşiţi, am străbătut din nou holul cufundat în întuneric şi m-am îndreptat spre camera tatălui meu. Am găsit un toc de pistol de rezervă şi am pus arma în el, apoi am scos un cuţit lung de vânătoare. Sigur nodurile erau prea strânse ca să mai poată fi dezlegate.
Graves stătea în pat cu ochii închişi şi buzele i se mişcau întruna, fără să articuleze nici un sunet. Îl speriasem rău de tot.
Şi ce dacă? Mai bine să-l sperii decât să-ţi sară la gât. Când un vârcolac se transformă prima dată, e de neoprit.
De data asta, nu m-am mai sinchisit de vocea tatălui meu şi am început să tai funiile.
— Ai fost muşcat de un vârcolac. Trebuia să-mi iau toate măsurile de precauţie, i-am spus în timp ce mă chinuiam să tai funia fără să-i rănesc antebraţul, cu mâinile tremurându-mi puţin. Stai liniştit. O să te eliberez cât ai zice peşte.
Graves nu spuse nimic.
Am reuşit să-i tai funiile de la glezne şi de la genunchi, apoi pe cele de la coate şi de la încheieturile mâinilor. El zăcea moale, respirând cu greutate.
— Îmi pare rău.
Parcă eram un copil de cinci ani. Cuvintele erau goale. Era genul de lucru pe care-l spui cuiva când i-ai stricat o jucărie sau ceva de genul, nu când doar ce i-ai pus pistolul la tâmplă şi ai ţipat la el.
— Trebuia să mă asigur. Dacă eşti virgin, e în regulă; n-o să te transformi ca un vârcolac normal.

Nu se leagă de tine pentru că eşti ca o uşă închisă. Cel puţin, aşa mi-a spus tata. Şi el avea aproape întotdeauna dreptate. Eu…

— Taci, şopti el şi strânse din ochi; lacrimile îi udaseră genele dese. Lasă-mă în pace!

M-am dat înapoi în genunchi, cu cuţitul în mână.

— Îmi pare rău. Sincer. Eu doar…

— Ţi-am spus să mă laşi în pace! Taci din gură!    Vocea lui se sparse.

Mi-am şters lacrima de pe obraz cu mâna. Nu mai era nimic de spus. Aşa că m-am ridicat în picioare, scârţâind din toate încheieturile, am plecat şi l-am lăsat singur.

## Capitolul 14

M-am aşezat din nou pe scări, ascultând zgomotul centralei electrice şi tăcerea de afară. L-am auzit pe Graves mişunând de colo-colo, trăgând apa de la toaletă, deschizând robinetul la chiuvetă, apoi târşâit de picioare şi scârţâituri pe care încă nu le învăţasem în această casă nouă. Fiecare casă are propriile zgomote, la fel şi fiecare persoană.

Graves nu făcea aceleaşi zgomote ca tata. Totuşi, doar faptul că auzeam pe cineva respirând şi umblând prin casă era mai bine decât nimic. Mult mai bine.

Ochii mă ardeau şi parcă îmi intrase nisip în ei. M-am uitat lung la arma pe care o ţineam în mână. Un pistol de 9 mm, negru-tăciune, greu, cu vârful ţevii subţire şi lucios. Era o armă bună.

Ce-ai de gând să faci, Dru? Să te întorci la liceu şi să ieşi regina balului? La naiba, de ce nu?

Răspunsul se profila aproape. Doar că nu puteam să mă gândesc la el. Lipsea ceva, ceva la care evitam să mă gândesc. Era ceva legat de uşa aceea, de coridorul de ciment şi visul pe care-l simţeam cum mă apasă, ca o bilă de bowling din plumb.

Cineva l-a transformat pe tata într-un zombi. În timp ce era la vânătoare. Deci cineva ştia cu ce se ocupa el, nu?

Dar cine ar putea să ştie? Pe cine urmărea el? Nu-mi spusese nimic.

Întrebările mi se învârteau în cap. Şi deodată lucrul pe care-l uitasem de când mă trezisem îmi reveni în memorie cu un clic, ca un glonţ care alunecă în încărcător.

Persoane de contact. Tata avea persoane de contact. Ar trebui să sun pe cineva.

Mă năpădi o senzaţie de uşurare ridicol de intensă. O persoană adultă, mai mare decât mine, mai bine înarmată şi cu mai multă experienţă, care ar putea să se dea în vileag şi…

… şi ce să facă? Să se ocupe de treburile casei? Să mă adopte? Să mă ia ucenică? Să îndrepte totul?

Da, vezi să nu! Nici unul dintre ceilalţi vânători de fenomene paranormale cu care mă mai lăsase tata nu aveau nici pe departe atitudine de părinţi. Dar erau mai mari ca mine, nu? Şi ar fi interesaţi de creatura care l-a omorât pe tata. Doar erau prietenii lui. Camarazi de luptă. Fraţi de arme.

Nu-i aşa?

Am închis ochii. M-am sprijinit de perete, cu pistolul atârnându-mi în mâna dreaptă.

Scările scârţâiră. Graves cobora târşâindu-şi picioarele, ca şi cum l-ar fi durut ceva. Se auzea cum târa ceva după el.

N-am deschis ochii.

Nu m-am mirat prea mult când se aşeză lângă mine. Am stat aşa câteva minute, până când am ridicat pleoapele şi realitatea înconjurătoare îmi invadă din nou toate simţurile.

Îşi pusese pe umeri plapuma mamei cu răsăritul de soare şi pe faţa lui se vedea hotărârea. Îşi dăduse părul pe după urechi. Era în picioarele goale. Se făcuse destul de cald în casă acum.

Rănile urâte de la muşcătura vârcolacului se închideau. Acum nu mai erau de un roşu sângeriu şi le căzuse şi crusta galbenă, prinzând o nuanţă stridentă de roz. Venele negre-albăstrui nu i se mai vedeau acum. Muşcăturile de vârcolac se vindecă ciudat de repede. Nimeni nu ştie de ce.

Ticăitul silenţios al centralei umplea tăcerea dintre noi. Aveam loc amândoi pe treaptă, el avea o constituţie delicată ca de vrabie.

Îi spusesem deja că-mi părea rău. Oare îşi dădea seama cât de rău îmi părea?

A stat acolo lângă mine un timp, foindu-se fără astâmpăr, aşa cum făcea de obicei. Apoi şopti, aproape cu blândeţe, ca şi cum eu aş fi plâns şi el încerca să mă împace:

— De ce-ai făcut asta?

Am fost nevoită.

— Era posibil să te transformi.

— Să mă transform.

O spuse pe un ton atât de plat încât aproape să nu-mi dau seama că era o întrebare.

— Da, într-un vârcolac[2]. La fel ca arătarea de la mall care te-a muşcat.

— Un vârco… ce?

— Un vârcolac. M-am gândit să-i spun pe litere, dar m-am hotărât să n-o fac. Care urlă la lună şi sunt răpuşi cu gloanţe de argint, ca în filmele cu Lon Chaney. Doar că nu e chiar aşa. E adevărat că sunt răspunzători de câteva dispariţii, dar în general se hrănesc cu multă carne crudă şi îşi fac farse unii altora. Oamenii nu sunt prea distractivi pentru ei. Plus că au ei răfuiala lor cu vampirii.

— Vampirii?

Crede-mă, n-ai vrea să ştii. Tata nici nu voia să ştie despre ei.

— Trebuia să mă asigur dacă te transformai sau nu.

— Aşa că m-ai legat şi m-ai întrebat dacă sunt virgin? Ajută-mă să înţeleg.

Se foi, strângându-şi mai mult plapuma peste umerii goi. Era la bustul gol. Fireşte, doar cămaşa fusese ruptă şi haina era probabil încă udă.

M-am uitat în jos. Purta o pereche de pantaloni de sport de-ai mei. Îi veneau până la jumătatea gambei şi-i erau largi în talie. Graves avea o talie îngustă. Băieţii n-au deloc şolduri.

— Au trecut aproape douăsprezece ore. În general, dacă nu te transformi, există un motiv şi probabil că acum nu mai eşti în pericol. Dacă eşti virgin când te muşcă, nu se definitivează transferul anumitor trăsături de la vârcolaci. E pură teorie, dar în cazul virginilor există o probabilitate mai mare de a nu se transforma.

M-am uitat la el cu coada ochiului, aşteptând să-şi schimbe poziţia, lăsându-se pe spate, semn că nu mai ascultă ce-i spuneam eu. Oamenii nu vor să audă despre Lumea Reală, şi dacă încerci vreodată să le explici, nu te-ascultă prea mult.

Graves nu se clinti. Se uita fix la mine. Am respirat adânc şi am continuat.

— Presupun că are de-a face cu magia sau chestii de genul ăsta. Vezi tu, când un vârcolac muşcă şi nu-şi ucide prada, rămâne o… amprentă, ca să spun aşa. Dacă eşti virgin, amprenta nu se imprimă cum trebuie. E ca şi cum ai fi o uşă închisă, şi când îţi începi viaţa sexuală uşa se deschide şi unele lucruri pot să pună stăpânire pe tine. Să te infesteze, aproape. Mi-am coborât privirea, vorbind doar ca să nu tac acum. Sau poate că mă temeam de ce o să spună el când mă opream. Felicitări! Acum o să fii în mare parte imun la muşcătura de vârcolac toată viaţa. E ca un… vaccin.

Era o explicaţie destul de bună şi care însuma cam toate cunoştinţele mele despre vârcolaci. Cuvintele fură înghiţite de tăcerea din casă. Nu-mi mai venea în minte ce altceva să-i mai spun.

— Asta mă face să răsuflu uşurat. Înghiţi greu, cu noduri, încât l-am auzit şi eu. Uite ce e, Dru, eu…

— Mă bucur că nu te-ai transformat, am spus eu dintr-o suflare. Pentru că nu ştiu ce aş fi făcut altfel.

— M-ai fi împuşcat.

Furia vie mocnea sub cuvintele lui. Am închis ochii ca şi cum aş fi vrut să mă feresc de ea şi m-am rezemat de perete.

— Aşa cred, cel puţin. Nu?

Da. Nu. Nu ştiu. Am mai împuşcat pe cineva.

Sentimentul de neajutorare mă apăsa pe piept.

— Dru? mă strigă el de parcă n-aş fi ascultat.

— Du-te naibii!

Nu-mi ţine tu mie lecţii.

El insistă.

---

[2] În textul original werwulf (germană)

— A fost real, nu-i aşa.
Nu era o întrebare, ci doar încerca să se convingă pe sine însuşi.
— Am văzut un ditamai dulăul în flăcări alergând după tine. Am văzut creatura care m-a muşcat şi rana care se închide ca şi cum aş fi Wolverine sau ceva de genul. A fost real.
— Bingo. Ai câştigat premiul cel mare.
Pistolul era atât de greu! Dacă l-aş lăsa să-mi alunece printre degete şi să cadă pe scări, oare ce s-ar întâmpla? Probabil s-ar descărca şi ar omorî pe cineva. Norocul meu.
Graves puse întrebarea care-i băga pe toţi în bucluc.
— Şi ce altceva mai este real?
Nu vrei să ştii.
— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.
Unele lucruri trebuie să le vezi cu ochii tăi. Dar n-o să ajungi să le vezi, nu-i aşa? O să te îndrepţi spre uşă şi o să mă laşi să trec prin asta singură. Presupun că ar fi mai bine pentru tine dacă ai face aşa.
Simţeam ceva acru care îmi clocotea în gât. Am înghiţit înainte să mă podidească lacrimile.
— Poţi să-mi spui şi vedem pe urmă. În rest, m-am descurcat bine, nu?
Vântul fremăta pe la colţurile casei. Nu mă mai simţeam atât de singură acum, căci aveam pe cineva lângă mine.
— Ai fost muşcat din cauza asta. Îmi pare rău.
Iar spuneam cuvintele astea trei inutile şi lipsite de substanţă.
— Domnişoară Anderson, eşti o gagicuţă interesantă. Când văzu că nu răspund, Graves mă înghionti cu cotul. Ia zi, m-ai pipăit când m-ai legat fedeleş?
Poftim? Am rămas cu gura căscată.
— Hm, nu. Ai fi vrut s-o fac?
— Păi ar fi fost mişto. Îmi dădu din nou un cot sub coaste. Pot să te întreb ceva?
Nu i-am răspuns. Oricum mă întreba. Oamenii nu spun asta dacă nu vor să-şi bage nasul în intimitatea ta. Însă întrebarea lui mă surprinse.
— Ce s-a-ntâmplat cu tatăl tău? Vreau să zic, ce s-a-ntâmplat în realitate?
— A fost t-transformat într-un z-zombi. Crezusem că n-o să pot să rostesc cuvintele, dar am reuşit. M-am bâlbâit, gata să izbucnesc în plâns, dar am reuşit. Cineva i-a făcut asta.
Asta era. Cineva îl bătuse rău de tot pe tata şi îl transformase într-una din creaturile readuse la viaţă.
Acum o spusesem cu voce tare. Orice şansă de a mă trezi şi de a realiza că totul nu fusese decât un Coşmar îngrozitor şi Real se dusese acum pe copcă, după cum zicea bunica.
— Într-un zombi. OK. Ptiu! Bun. Graves oftă din toţi rărunchii, ca şi cum doar ce-ar fi urcat pe un deal abrupt cu o greutate în spate. Şi ce-ai de gând să faci?
De unde naibii vrei să ştiu?
— Cred că o să fac ceva de mâncare pentru prânz.
M-am sprijinit de perete ca să mă ridic în picioare. Centrala se opri cu un clic.
— Vrei să mănânci ceva?
— Voiam să te mai întreb ceva.
Ridică puţin bărbia şi privirile noastre se întâlniră. Cercelul cu craniu şi oase încrucişate căzu pe spate, atingându-i părul. Îşi scosese lănţişorul şi muşchii i se mişcară sub pieptul gol acoperit de plapumă.
— Ai pe cine să suni? Pe mama sau vreo rudă, acum că tatăl tău a… Graves trebui să înghită în sec înainte de a rosti cuvântul. A murit. A murit, nu-i aşa? Asta înseamnă zombi, nu?
Am ridicat din umeri,
— Înseamnă că a fost omorât şi înviat din morţi. Şi mama e moartă. La fel şi bunica.
Toţi au murit. Toţi din jurul meu dispar şi mă lasă singură.
Cuvintele erau pline de amărăciune.
— Mă duc să fac ceva de mâncare. Probabil că ţi-e foame.
— Deci locuieşti aici singură? În casa asta?

Nu se lăsa cu una, cu două. Se ridică cu greu de jos, se înfăşură ca o mumie în plapuma roşu cu alb şi o porni după mine, târşâindu-şi picioarele.

— Pentru o perioadă. Până n-o să mai pot.

L-am condus în bucătărie şi am răsucit butonul întrerupătorului, punând pistolul pe blat, la îndemână.

— N-am chef să fac decât brânză la grătar. Vrei şi tu?

Mătură cu privirea bufetul ca un poliţist care caută mărfuri de contrabandă.

— De ce te urmărea arătarea aia ca un câine?

Asta era altă întrebare care mă rodea şi pe mine. Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Spune odată dacă vrei să mănânci ceva sau nu!

— Da, sigur. Dacă promiţi că nu-mi ţii pistolul la tâmplă. Până să apuc să ripostez, el ridicase amândouă mâinile în poziţia de „Hei, frate, sunt inofensiv" şi zâmbea. Glumeam, Dru. Relaxează-te, OK?

Să mă relaxez? M-am holbat la el de parcă nu era în toate minţile, apoi am scos brânza şi untul din frigider. L-am legat fedeleş şi era cât pe ce să-l împuşc şi el îmi spune să mă „relaxez"?

Zâmbetul i se lărgi. Ochii lui erau acum de un verde strălucitor, nu mai era nici urmă de căprui. Scutură din cap şi-şi dădu părul peste faţă, ţuguie buzele şi începu să scoată sunete care semănau cu nişte pupici. Am simţit din nou cum mi se urcă sângele în obraji. Mă enerva acest lucru dar am început să râd, cu untul într-o mână şi cu brânza în cealaltă. Aveam şi pâine în congelator. Probabil că ar fi îngheţat şi afară, pe bufet. Aşa se obişnuieşte să păstrezi pâinea proaspătă în Sud, mai ales dacă mănânci multă pâine prăjită. Sau brânză la grătar.

— Aşa e mai bine.

Se sprijini de bufet, strângându-şi şi mai mult plapuma în jurul lui.

— Ştii, suntem amândoi în aceeaşi barcă. Nici eu nu am pe nimeni. N-am pe cine să sun în caz de ceva. Sunt singur de la doisprezece ani.

Grozav! Şi eu ce-ar trebui să spun acum?

Am scos tigaia afară. Graves nu pomenise nimic de păturile lipite cu bandă adezivă şi placajul pus peste gaura din uşă. Nici eu nu pomenisem nimic despre cât de repede i se vindecase rana de la umăr. Tăceam în cea mai mare parte a timpului şi vântul se auzea gemând pe la colţurile casei.

Până la urmă, am desfăcut câteva conserve de supă de roşii şi le-am aruncat într-o oală. Nu mă mai simţeam atât de singură acum. Faptul că era cineva în casă – cineva care deocamdată nu pleca nicăieri – mi-era de ajutor. I-am pus chiar şi un pahar de lapte.

Puteţi să spuneţi despre mine că sunt fată de casă.

## Capitolul 15

— Măiculiţă! exclamă Graves când se uită în lada cu muniţii. Iisuse! Tatăl tău se antrena cumva în tehnici de supravieţuire?

Graves mă ajuta să fac curat în sufragerie. Nu întrebase nimic despre găurile de glonţ din perete sau despre izul duhorii pe care o lăsase creatura care putrezise. Nu întrebase nimic nici despre hainele pe care mă văzuse că le adunasem de pe jos şi le pusesem la înmuiat în maşina de spălat. Din hainele tatălui meu mai rămăseseră doar nişte zdrenţe care miroseau urât. Îi lipseau toate armele şi portofelul, precum şi lănţişorul subţire de argint cu medalionul cu poza mamei.

Nu voiam să mă gândesc la asta.

Afară, fulgi groşi de nea se rostogoleau din cer fără oprire. Fiecare fulg camufla câte puţin lumea de afară. La radio spunea că unii oameni rămăseseră fără electricitate, dar nu era şi cazul nostru. Deocamdată. M-a bucurat lucrul ăsta – chiar şi cu păturile lipite cu bandă adezivă era rece în bucătărie, iar centrala mergea încontinuu, până când am mai scotocit prin casă şi am adus mai multe pături şi încă două bucăţi de placaj ca să fac un deflector. De fapt, chiar m-am descurcat destul de bine. Mai ales că fixasem uşa care ducea spre verandă.

Am desfăcut cutia ignifugă, convinsă că urma să găsesc ce căutam. După ce am scormonit puţin

prin acte – certificatele de naştere ale amândurora, fişa mea de vaccinări, un dosar stufos de foi matricole de la şcolile unde fusesem – am găsit agenda roşie şi zdrenţuită. O bucată de bandă adezivă atârna de coperta din vinilin. Carnetul în care ţinea informaţii referitoare la creaturile pe care le vâna era probabil în maşină, dar numele şi adresele persoanelor de contact erau mereu ţinute separat.

OK, tată. Să vedem cine poate să mă scoată din situaţia asta, de vreme ce din tine a mai rămas doar o pată pe covorul din sufragerie. O pată peste care ar trebui să dau cu aspiratorul, apropo. Şi trebuie să pun un sac nou ca să păstrez cenuşa.

Mă cuprinse un val de greaţă. Nu puteam în nici un fel să mă gândesc la tata mort, nu? Aşa că fie găseam vreo remarcă sarcastică de făcut, fie mă apucam să bocesc, iar dacă începeam să mă smiorcăi acum, era posibil să nu mă mai opresc.

Tata ura să mă vadă smiorcăindu-mă.

— Bingo! am exclamat printre dinţi.

— Şi la ce-ţi folosesc toate astea? continuă Graves.

Îi dădusem nişte pantaloni de sport de-ai tatălui meu, dar mă refuzase când îi oferisem un tricou cu Peter Frampton. Aşa că stătea în continuare la bustul gol, şi pielea de pe spatele lui îngust se albise şi se făcuse ca de găină, în ciuda faptului că centrala încă mergea. Aş fi putut să-i găsesc altceva cu care să se îmbrace, dar făcuse atâta caz de tricoul cu Frampton încât m-am hotărât să-l las să stea dezbrăcat dacă era mofturos. Până la urmă, doar nu-i dădusem un tricou cu David Cassidy sau mai ştiu eu cine!

Totuşi, am tot încercat să nu mă uit la el. Mă făcea să mă simt ciudat.

— La vânătoare. Am pus la loc capacul cutiei de valori, m-am asigurat apoi că era bine închisă şi încuiată. Pleacă de-acolo, i-am spus, aia e muniţie vie.

Graves tot îşi mai băga nasul pe acolo.

— Asta nu e o grenadă adevărată, nu?

— Normal că e adevărată. Nu razi un cuib de spirite-carcalaci cu o grenadă falsă. Pleacă de-acolo, nu eşti antrenat pentru aşa ceva!

— Tatăl tău te-a învăţat să foloseşti chestiile astea?

— Majoritatea. Totuşi, mi-a spus să nu mă bag la AK-47. Am căutat în agendă, încercând să descifrez mâzgăliturile pe care le făcuse tata. Majoritatea numerelor de telefon erau din Sud, vreo câteva din California şi din jurul statului Maine. Nici unul din apropierea Dakotei de Sud sau Nord. Chiar i-am recunoscut pe unii dintre ei – vânătorul din Carmel care făcea surfing aproape în fiecare zi, asta dacă nu se alegea cu prea multe răni când pleca să scormonească vizuinile vampirilor împreună cu o echipă de mercenari cu feţe dure; femeile care locuiau în baltă, la kilometri depărtare de orice localitate şi care linişteau spiritele mlaştinilor şi le alungau; August din New York, care înjura în poloneza de stradă când bea cu tata şi putea să scoată din vârful degetului arătător o flacără subţire şi galbenă, dacă era în dispoziţia necesară.

Graves aproape se înecă.

— Ai o AK-47?

Şi un aruncător de flăcări, dar e în camionetă.

— Doar pentru situaţii de urgenţă.

Am găsit o bucată de hârtie împăturită cu un număr din zona unde eram acum. Atât. Nimic altceva. Nici un nume, nici un X făcut cu cerneală care să-mi dădea de înţeles că era un număr sigur la care puteam să sun, nici o altă informaţie legată de provenienţa ei.

Grozav, n-am ce spune! Cine s-ar fi suit în avion să vină până aici doar ca să mă simt eu mai bine? Şi mai trebuia să-i şi explic ce s-a întâmplat cu tata. Sau cât ştiam din ce i se întâmplase. Ceea ce nu era mare lucru. Dar era totuşi ceva.

Felul în care mi se întoarse stomacul pe dos doar când m-am gândit la asta ameninţa să scoată afară fiecare bucată de brânză la grătar pe care o înghiţisem. Era vina mea. Nu-i spusesem tatălui meu despre bufniţă.

— Iisuse! am şoptit, uitându-mă la numărul de telefon.

Era scris pe spatele unei chitanţe de la un magazin de obiecte oculte din Miami, acolo unde

găsise tata o bucată de obsidian bun pentru a le veni de hac chupacabrelor. O expediase în Tijuana, lui Juan-Raoul de la Hoya-Smith.

Vampirii care sugeau sânge de capră erau destul de violenţi în zona Tijuana. Juan-Raoul spunea că de vină erau căldura şi mâncarea specifică zonei, tamales.

Tata stătuse de vorbă între patru ochi cu patronul magazinului, un tip cu dreaduri şi cu o înfăţişare care-ţi dădea fiori, vreo două ore bune după închidere, timp în care eu mă plimbasem prin magazin, uitându-mă la diverse lucruri şi fiindu-mi din ce în ce mai foame. Când ieşise, era alb ca varul la faţă, împietrit, şi ţin minte că băuse toată noaptea în camera de hotel unde ne cazasem. Eu comandasem room-service şi mă uitasem la desene animate vechi până adormisem.

Acum mă întrebam dacă tata făcuse rost de numărul ăsta de telefon de acolo. Mă mai întrebam dacă era un număr sigur – un X în dreptul lui însemna că era sigur, şi faptul că nu făcuse nici un semn putea însemna orice.

N-aveam nici o îndoială, era scrisul tatălui meu. Nimeni altcineva nu mai avea acces la această agendă şi mai era şi felul cum îl făcea pe 9, pornind de jos, dintr-o singură linie. Oare al cui era numărul?

Trebuia să găsesc un telefon public şi să aflu. Era singurul număr de telefon cu prefixul zonei acesteia, dar nu avea nici un semn în dreptul lui. Nu-i stătea tatălui meu în obicei să uite să însemne o persoană de contact sigură.

Nu-i stătea deloc în fire. Dar parcă nu mai fusese în apele lui de când mersesem la magazinul cu şerpii care loveau cu putere în sticla terariului şi scoteau sunetele acelea cumplite care semănau cu scrâşnetul unor zimţi de metal. M-am uitat la fereastra din camera de zi. Vântul de afară parcă chicotea, râzând de mine.

— Dru? Te simţi bine?

M-am trezit din senin cu Graves lângă mine. Nu-l văzusem când se mişcase din loc. Eu mă uitam pe fereastră, dusă pe gânduri.

„Scărmănăm lâna”, asta ar fi zis bunica despre ce făceam eu acum. Ca atunci când spunea: Nu-ţi pierde timpul cu scărmănatul lânii când mai e treabă de făcut, Dru! Du-te şi mulge caprele şi adună ouă din cuibar, şi după ce termini o să te învăţ să foloseşti pendulul. Nu-i aşa că o să ne distrăm?

Vorba ei, cu un pronunţat accent din munţii Appalaşi, îmi răsuna în cap tărăgănată, ca melasa. Aş putea să scot pendulul acum, dar nu e de nici un folos când îţi doreşti şi speri prea mult un lucru. Uneori, lucruri precum pendulele sau cărţile de tarot îţi spun ceea ce vrei tu să auzi, şi nu adevărul. Bunica spunea mereu că ar trebui să-l descoperi singur, în loc să te foloseşti de ajutoare. Însă şi ajutoarele erau bune când nu aveai timp să-ţi creezi starea necesară de a intra în transă sau să aştepţi un vis sau o premoniţie.

— Da, n-am nimic.

Am alungat ideea din minte şi am copiat numărul de telefon pe o bucăţică de hârtie curată, pe care apoi am îndesat-o în buzunar. Chitanţa era o Probă şi noi Minimalizam orice Probă, aşa că am pus-o la loc în agendă. Agenda cu persoane de contact a fost şi ea pusă la loc, în cutia ignifugă. M-am uitat prin sufragerie. Deocamdată, cât ningea afară, nu mai era nimic de făcut, aşa că am căutat un subiect de conversaţie ca să abat discuţia de la mine.

— Să ştii că nu poţi să pleci nicăieri pe o vreme ca asta.

— Oricum mă gândeam să stau cu tine, acum că văd ce interesantă eşti.

Mişcă din sprâncene, dar efectul se pierdu sub claia de păr. Se frecă uşor pe umăr. Urmele roz ale muşcăturii de vârcolac aproape că nu se mai vedeau. O să-i rămână o vreme nişte cicatrice albe, stelate, cu zbârcituri mici, acolo unde colţii străpunseseră pielea.

— Şi-n afară de asta, oricum nu pot să mă întorc la mall deocamdată. Şi nici în altă parte.

Vindecarea rapidă a rănilor era un lucru straniu şi acestea arătau ciudat, aşa cum arată toate rănile pe care le capeţi în Lumea Reală.

Îmi pare rău. N-am spus-o cu voce tare. M-am ridicat în picioare şi am început să tremur, uitându-mă pe fereastră. Fulgii de nea erau incredibil de groşi şi pufoşi.

— Cât de des ninge aşa pe aici?

— Cam de patru-cinci ori pe iarnă. Şcoala o să se deschidă mâine. Plugurile de zăpadă or să

lucreze toată noaptea. Ar trebui să te gândeşti să vii şi tu.

Mda, exact asta o să fac. M-am frecat la tâmplă, în locul unde fusese coşul. Totuşi, încă mă mai durea puţin, în profunzimea pielii. Urăsc coşurile profunde. Crezi că au dispărut, dar de fapt se ascund adânc chiar lângă os şi dor în continuare.

Am simţit un junghi în spate când m-am întins cu grijă.

— Eu n-am nici un vis mare care să mă facă să merg la şcoală. Şi mă rog, ce eşti tu, consilier de carieră?

— Trebuie să te gândeşti la viitorul tău.

Vorbea serios, ca într-unul din episoadele alea educative de pe ABC, dându-şi părul negru-tăciune de pe frunte.

— Serios. Liceul nu durează o veşnicie. Dacă ar fi aşa, m-aş sinucide.

Aici amândoi gândim la fel.

— Liceul nici măcar nu contează, am spus eu. Când o să fac optsprezece ani, o să pot să fumez şi să votez, ca să nu mai spun că o să-mi găsesc şi un loc de muncă decent.

— Nu şi dacă o să chiuleşti în continuare. Ca să obţii un loc de muncă decent trebuie să te descurci destul de bine în liceu, să ai medie mare ca să intri la facultate. Aşa ai garanţia că n-o să ajungi sărac, aproape de patruzeci de ani, ducându-ţi traiul de pe o zi pe alta în parcarea de la Circle K, ca prostul de taică-meu. Vorbesc de tatăl vitreg.

Graves se întinse. Acum ochii lui erau somnoroşi, de culoarea muşchiului de copac.

— Pot să mai iau un sendviş?

— Ştii unde e bucătăria.

Trebuie să găsesc camioneta. Apoi trebuie să aflu cine i-a făcut asta tatălui meu. Şi al cui e numărul ăsta de telefon.

Am strâns pumnul şi am băgat mâna stângă în buzunar să simt hârtia. Deocamdată era singura pistă pe care o aveam.

Credeam că Graves o să mă tot bată la cap, dar se părea că tipul chiar era isteţ. M-a lăsat singură în sufrageria cufundată în tăcere unde se mai simţea încă un iz oribil, chiar şi după ce aspirasem toată cenuşa de pe covor într-un sac de aspirator nou.

Era singura metodă ca să păstrez ceva din tata. Merita şi el o înmormântare. Merita să fie înmormântat lângă mama.

Nu trebuia să mă gândesc la asta. Acum lucrurile se înrăutăţeau şi mai mult. Rana din pieptul meu se deschidea şi mă străduiam din greu să o închid la loc. Asta e ciudat la durerile vechi – aşteaptă o nouă durere să apară ca să se facă şi ele simţite, la fel de acute şi cumplite ca în prima zi în care te-ai trezit şi nimic nu mai era la fel în jurul tău. Am sigilat sacul cu bandă adezivă şi l-am pus bine în cutia ignifugă. Apoi a trebuit să mă sprijin o vreme pe cutie, tremurând şi înăbuşindu-mi suspinele, în timp ce Graves se auzea trebăluind în bucătărie. Asculta buletinul meteo de la radio şi fredona din când în când crâmpeie dintr-un cântec.

Mă bucuram că era binedispus.

## Capitolul 16

Viscolul cumplit nu a durat o săptămână, ci trei zile, iar Graves s-a dovedit a fi un bucătar destul de bun. Şi eu mă mişc bine în bucătărie – bunica a avut grijă de asta – dar Băiatul Goth era mai bun decât mine. Mi-a făcut omlete şi se pricepea şi la cafea, deşi o făcea prea slabă, aşa cum o fac majoritatea civililor. Dormea în patul pliant al tatălui meu, pe care-l cărasem în camera mea şi pe care şi-l făcea cu grijă în fiecare dimineaţă.

Mi-a lăsat impresia că se străduia să se poarte cât putea el de frumos. Era destul de plăcut să te trezeşti năucă în miez de noapte şi să auzi pe cineva respirând lângă tine. Ca şi cum aş fi fost într-o cameră de hotel cu tata. Zâmbeam prin somn şi mă întorceam pe partea cealaltă. Dormeam destul de bine.

După trei zile, mă săturasem deja de stat în casă. Mă simţeam tensionată, aşa că m-am apucat să

mă lupt cu sacul de box greu din garaj, tremurând, în timp ce transpiraţia mi se evapora de pe piele. Am cărat la pumni ca un boxer, mişcându-mă de pe un picior pe altul, şi mi-am făcut exerciţiile kata. Mă durea, dar eram obişnuită, persistând în ciuda săgeţilor pe care le simţeam când muşchii îmi aminteau că mă purtasem urât cu ei.

Exerciţiile de tai-chi m-au ajutat oarecum. Cele de respiraţie şi mişcările încete – luna plină care răsare din apă, pocnetul din bici, cântecul la chitară – mi-au limpezit mintea. Era singura dată când nu mă mai chinuiau gândurile. Problema era că de îndată ce terminam exerciţiile, ascultând cum uşa stricată de la garaj se îndoia când vântul bătea în ea, toate problemele începeau să-mi umple din nou mintea.

Cel puţin în timp ce făceam exerciţii, auzeam uneori vocea tatălui meu în minte. Tot era mai bine decât deloc. Dar nu m-am atins de băncuţa cu haltere din colţ. Tata cumpăra mereu haltere de la târgurile de stradă, căci n-avea sens să le luăm cu noi prin tot continentul pe unde umblam. Băncuţa o cumpărasem din penultimul oraş în care fusesem şi era printre primele lucruri pe care le-aş fi aruncat dacă urma să-mi fac bagajele.

Doar că acum mă tot gândeam că tata avea să intre cu paşi apăsaţi în garaj, să mormăie un salut şi să-mi ceară să-l supraveghez în timp ce făcea un set sau două de exerciţii.

Îmi făceam griji pentru camioneta care rămăsese afară pe o astfel de vreme, mă gândeam cum aveam să o găsesc ca să pot să plec din oraş, şi cel mai mult mă îngrijora creatura care-l transformase pe tata într-un zombi.

Ninsoarea se potolise şi la meteo spunea că cerul avea să fie senin şi rece în următoarele zile. Şcoala urma să se deschidă din nou şi Graves suferea şi el de atâta stat în casă. Se săturase să poarte hainele tatălui meu, căci toate îi veneau prea largi. Eu i-am spălat blugii şi el chiar a avut amabilitatea să-mi complimenteze tricoul cu mâneci lungi cu Disco Duck. Ne-am uitat la televizor până când învăţasem din nou toate melodiile de la reclame. Ne-am pus de acord asupra filmelor ştiinţifico-fantastice vechi de serie B, dar nu a vrut să se uite la filmele de groază.

Nu-l învinovăţeam. Aşa că ne-am limitat în mare parte la desene animate.

Zorii celei de-a patra zile s-au ivit reci şi tăcuţi. M-am trezit cu Graves aplecat deasupra mea, îmbrăcat doar în chiloţi, trăgând de mine să mă scol. Avea mâna rece şi umedă.

— E cineva la uşă, şopti el, şi am sărit din pat aşa de repede încât era să ne ciocnim cap în cap.

— Cine e?

Am înşfăcat un pulover şi mi l-am tras cu greu peste cap. Se auzeau bătăi în uşă – lovituri pe care zăpada de afară le înăbuşea şi care nu reuşiseră să mă trezească din somnul fără vise.

Sau visasem? Nu eram sigură.

Am ajuns la jumătatea drumului spre parter când bătăile s-au oprit. Graves bălmăjea ceva în urma mea, până când m-am întors şi i-am aruncat o privire, punându-mi degetul la gură. Încremeni tocmai când voia să deschidă gura, scărpinându-se sub coaste, în dreapta.

Se mai auziră trei bătăi distincte. Am îngheţat, simţind furnicături în tot corpul. Fiecare fir de păr de pe corp se ridicase, încercând din răsputeri să iasă din rădăcină.

Cunoşteam senzaţia asta. Bunica spunea că te apucă bâţâielile. Tata le zicea furnicături.

Pentru mine era senzaţia de „ceva urât dincolo de uşă”.

Şi eu nu eram înarmată.

Gustul de fier amestecat cu noroi putrezit şi rugină mă lovi în cerul gurii, în locul pe care oamenii obişnuiţi nu-l au. Tata spunea că-şi dădea mereu seama când simt furnicături după expresia de pe chipul meu, şi probabil că era adevărat, căci Graves se făcu alb ca varul din galben cum era, nările i se umflară şi părul răvăşit îi tremura odată cu tot corpul. Semăna cu un câine laş care mai are puţin şi face pe el de frică.

Am surprins ceva mişcându-se peste suprafaţa uşii, ca nişte unde albastre, surprinse cu coada ochiului. Durerea care-mi săgeta capul mă luă pe nepregătite şi am slobozit un şuierat puternic.

Am aruncat o privire rapidă spre uşa de la sufragerie. M-am oprit – jaluzelele erau ridicate, uitasem să le trag înainte de culcare. Eram expuşi. Nu aveam acoperire. Armele erau sus, în cameră. Aş fi înşfăcat una când am ieşit din cameră, dar dacă era un poliţist la uşă – sau alt reprezentant adult al vreunei autorităţi – aş fi dat de belea.

Devine deja ridicol.

Se mai auzi o ultimă bătaie în uşă, una jucăuşă.

Trei iezi, cucuieţi, uşa mantii descuieţi!

Am expirat încet, dând afară doar o gură mică de aer. Am arătat spre Graves, apoi spre scări şi mi-am folosit degetul mare şi arătătorul ca să mimez un pistol, ridicând din sprâncene cu subînţeles.

Graves încuviinţă din cap. Acum cicatricele rozalii de pe umăr contrastau şi mai mult cu pielea lui lividă. Chiloţii se strânseseră şi îi intraseră în fundul slab, privelişte cu care am fost delectată când se întoarse cu spatele la mine, încercând să urce scările cât mai încet posibil.

M-am aşezat pe vine, uitându-mă la uşă, cu toată fiinţa trează şi atentă la fiecare sunet pe care puteam să-l percep. Oricine ar fi fost, era pe verandă şi aştepta. Eram la fel de sigură cum sunt de numele meu. E ca atunci când poţi să vezi aburii emanaţi din trotuarul încins într-o zi de vară. La fel percepi şi tulburarea pe care o creatură ciudată o provoacă în lumea normală. Undele albastre erau cât pe ce să devină vizibile, căci casa respingea ceva ostil.

În fiecare casă unde am locuit, în prima noapte mă strecuram afară şi trasam conturul ferestrelor şi al uşilor care dădeau afară cu bagheta pe care mi-o lăsase bunica, simţind cum dorinţa mea se scurgea din lemnul de scoruş şi se infiltra în materialul din care erau făcute zidurile casei. Bunica îl numea „ritualul de protecţie" sau „îngrădirea casei". Tata îi spunea „aiureala aia veche din Appalaşi", dar niciodată cu voce prea tare şi nu mă oprea.

Prea multe lucruri pe care le învăţasem de la bunica erau folositoare, aşa că tata protesta şi el de formă. Eu nu i-am spus niciodată că protestul era ridicol, având în vedere domeniul în care activa tata. Ori şi acesta făcea parte din acea categorie.

Câteodată aproape că şi vedeam acele unde albastre subţiri alergând ca nişte fulgere peste textura fizică a pereţilor şi a ferestrelor. De data asta, părea că liniile se înmulţeau, deveneau din ce în ce mai puternice şi trosneau încărcate de electricitate, respingând o prezenţă străină.

Măiculiţa mea!

Scările scârţâiră. Casa răspunse, intonând cântecul ei din zori de zi înăbuşit de pătura de zăpadă. Cu o zi în urmă, curtea din faţă fusese un covor alb, străpuns ici şi colo de cioturile mici din gard care mai rămăseseră în picioare, gard care acum era îngropat sub un morman de zăpadă.

Uşa de la intrare nu scârţâia. Doar că dincolo de ea se simţea creatura misterioasă şi pe suprafaţa ei mişunau undele albastre, aproape vizibile. Palmele îmi transpiraseră, gura mi se uscase iască şi aveam un gust ciudat, de rugină amestecat cu gustul pe care îl ai dimineaţa când te trezeşti.

Asta nu e rugină, Dru. E sânge, proclamă calmă vocea instinctului meu. E ceva ciudat şi miroase a sânge. E pe verandă, poate se uită acum la plantele moarte din ghivecele de plastic pe care nu te-ai deranjat să le muţi. Dacă te uiţi pe geamul din sufragerie, pe cât pui pariu c-o să vezi creatura rânjind la tine?

Dinspre uşă se auzi o scrijelitură, un zornăit uşor. Mi s-au tăiat picioarele când m-am gândit la degetele descărnate ale tatălui meu care zgâriau la geam.

Trei iezi, cucuieţi, uşa mamii descuieţi!

Există o mulţime de creaturi în Lumea Reală care nu pot trece pragul unei case fără să fie poftite înăuntru. Zombii nu fac parte dintre ele – dar poate că această creatură era una dintre acelea şi poate că vechiul ritual de îngrădire a casei pe care-l învăţasem de la bunica era cât de cât de folos.

Poate? Nu, categoric era de folos.

— Nu-ţi deschid uşa nici în ruptul capului, cumetre lup, am şoptit eu, în timp ce în spatele meu Graves încerca să coboare scările fără să facă zgomot.

O scândură scârţâi ascuţit sub greutatea lui şi lui Graves i se tăie răsuflarea şi încremeni în loc.

Prezenţa care se făcea simţită se îndepărta, ca apa uleioasă care alunecă pe o ţeava de scurgere. Am auzit un sunet subţire, care ar fi putut fi un chicot sau un ţipăt, depinde de la ce distanţă se auzise.

M-am lăsat cu toată greutatea pe scări, căci nu mă mai ţineau picioarele. Îmi tremurau rău de tot şi erau moi ca nişte tăieţei uzi.

Graves îmi întinse arma peste umăr. Am luat-o, fără să am curajul să-i spun că prezenţa stranie de la uşă plecase. Picioarele îmi bâţâiau de parcă prin vene mi-ar fi curs cafeină pură amestecată cu

groază.

În ceea ce priveşte groaza, eram sigură. Curgea prin mine, neagră ca vinul, cu gust de cenuşă şi metal.

— Miroase urât, şopti Graves. Ce e?

N-aş putea nici măcar să-mi dau cu presupusul. Ştiu doar un lucru – e de rău. E rău de tot. Am înghiţit în sec de patru, cinci ori. Îmi simţeam gâtul uscat iască.

— Simţi şi tu mirosul?

— Da, miroase urât. A rugină.

Nările i se lărgiră încet când inspiră. Aerul îi umflă cutia toracică. I se vedeau muşchii de la gât şi de la umeri. Şi el tremura.

— Nu e rugină. E sânge.

Amândoi am expirat în acelaşi timp, eu când mi-am terminat fraza şi el ca şi cum m-ar fi aşteptat pe mine.

— Ai puteri paranormale? l-am întrebat.

— Eu? Nu. Nu pot nici măcar să-mi dau întâlnire cu o fată.

Se uită la mine şi ochii lui ardeau. Erau verde fosforescent, o culoare nefirească. Pielea lui galbenă din născare se albise de tot şi strălucirea ochilor era de-a dreptul un afront.

— A plecat, nu-i aşa?

— Da, a plecat. Îmi doream să nu-mi mai tremure picioarele. Nu ştiu ce-a fost.

Dar pot să presupun, nu? Asta înseamnă cam un singur lucru – că e ceva atât de rău încât şi tata şi-ar pune coada pe spinare şi ar fugi cât l-ar ţine picioarele.

Sper doar să mă înşel.

• • •

Dimineaţa se ivi senină şi rece. Zăpada reflecta razele timide de soare sub un cer dureros de albastru măturat de nori albi, înalţi şi fibroşi. M-am îmbrăcat cu puloverul kaki al tatălui meu şi cu haina luată de la magazinele Armatei, mi-am tras pe mine nişte blugi, mi-am pus bocancii în picioare şi am coborât grăbită la parter. Am tras cu ochiul la lada cu muniţii. Era mai bine decât să mă holbez la pata uleioasă şi prăfuită de pe covor.

Ce era în capul meu, voiam să ies înarmată ziua în amiaza mare? Mi se părea din ce în ce mai mult o idee bună. Totuşi, gândul de a fi prinsă cu o armă de foc asupra mea, fără acte în regulă şi fără să am o explicaţie plauzibilă pentru prezenţa ei îmi dădea fiori.

Ca să nu spun mai mult.

— Tot cred că ar trebui să vin cu tine, spuse Graves.

Se sprijini de uşa sufrageriei, cu mâinile îndesate în buzunarul blugilor.

Am clătinat din cap şi coada mi se lovi de umăr. Îmi înmuiasem părul în balsam şi îl împletisem la spate, ca să nu mă deranjeze.

— Tata m-ar omorî dacă aş amesteca un civil în povestea asta. M-am cutremurat în sinea mea de îndată ce am rostit cuvintele, dar am rămas pe poziţii. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci e să uiţi ce-ai văzut şi să-ţi vezi mai departe de şcoală.

Pentru că o creatură necurată bate la uşa mea şi nu pot să-mi iau tălpăşiţa dacă nu găsesc camioneta. Deja eşti prea mult implicat.

— Da, bine. Graves ridică din umeri şi oasele lui subţiri se ridicară şi coborâră. Slabe şanse. Şi tu ce-ai de gând să faci?

Am mai aruncat o privire spre lădiţa cu muniţii şi mi-am luai rucsacul de jos. Luciul zăpezii de afară făcea pereţii să pară şi mai albi, iar găurile lăsate de gloanţe ieşeau în evidenţă. Graves stătea chiar lângă ele.

— O să dau un telefon.

— Pe cine suni? Pe vânătorii de fantome?

Presupun că mai devreme sau mai târziu tot trebuia să spui gluma asta. Am revizuit mintal tot ce aveam în rucsac şi am calculat din nou câţi bani mai aveam.

— Nu ştiu încă.
— Nu ştii pe cine suni?
Sprâncenele lui unite se ridicară şi fruntea i se încreţi când rumegă chestiunea.
— Iisuse!
— Uite cum stă treaba, eu fac aşa ceva de când mă ştiu. Mă descurc şi fără părerea altcuiva.
M-am gândit câteva clipe, apoi m-am îndreptat spre lădiţa cu arme mai mici, am scotocit câteva secunde şi am scos un cuţit de buzunar cu arc. Am apăsat butonul şi efortul mi-a fost răsplătit cu un clic când arcul suicidal slobozi stiletul. Am cercetat cu atenţie lama suflată cu argint.
Lama cuţitului nu e suflată cu argint pe marginea care se ascute. Dacă o pui însă invers, e posibil să strici echilibrul, dar poţi să ţii la distanţă o grămadă de lucruri. Şi aş putea să explic mult mai uşor prezenţa unui cuţit de buzunar cu arc stil stilet cumpărat din magazinele Armatei decât a unei arme de foc. Eram destul de sigură că puteam să mă conving singură că n-o să fiu arestată dacă nu aveam asupra mea decât un cuţit.
Am apăsat pe buton şi m-am folosit de capacul lădiţei ca să închid cuţitul, pe care apoi l-am băgat în buzunar.
Graves ridică din umeri şi se desprinse de perete.
— Vin cu tine.
— Uite ce e…
Dar plecase deja. L-am auzit urcând scările câte două şi am presupus că se ducea să-şi ia haina.
Ce puteam să zic? Fusese deja muşcat. Odată ce Lumea Reală îşi înfige colţii în tine, e greu să te întorci la programul obişnuit de zi cu zi.
Şi… ei bine, ascultam cum mişuna pe sus şi aproape că puteam să mă mint că era tata.
Conştiinţa mă trezi brusc la realitate, ca un pumn în plex. Dru, nu poţi să-l laşi să se bage în aşa ceva. Deja a încasat-o serios şi a fost muşcat. Poate să o păţească şi mai rău dacă-l amesteci şi mai mult în povestea asta.
Dar şi eu eram un copil şi eram singură. Aveam nevoie de ajutor şi el părea cel mai bun ajutor de care puteam să am parte.
Nu era corect.
Dar din cauza mea fusese muşcat – nu eram destul de naivă încât să cred că vârcolacul şi câinele în flăcări se întâmplase pur şi simplu să fie prin jur şi voiau doar să bea un Orange Julius după închidere. Mai ales acum, că mă trezisem dimineaţa cu cineva care-mi bătea la uşă. Cineva pe care undele albastre ale ritualului de protecţie a casei învăţat de la bunica – acum părând mai puternice ca oricând – îl detectaseră.
N-ar fi de bun-simţ din partea mea să-l târăsc şi mai mult în asta. Ar sfârşi prin a fi rănit, doar nu avea deloc experienţă.
Am înghiţit cu noduri. Mi-am trecut cureaua genţii peste cap, mi-am tras un fes peste urechi şi mi-am băgat mănuşile în mâini. Părea al naibii de frig afară. Când am ieşit din casă, am simţit aerul rece ca o lovitură sub centură. Mi s-a tăiat răsuflarea şi am început imediat să dârdâi. Mi-am băgat capul între umeri şi mi-am înfăşurat în jurul gâtului un fular din lână aspră de armată.
Iisuse! Asta nu e vreme de oameni normali. Parcă am fi în Oraşul Îngheţatei.
Eram destul de sigură că Graves o să încuie uşa când o să iasă, aşa că am coborât cu grijă pe scări, cu zăpada scârţâindu-mi sub picioare. Nu m-a mirat din nefericire deloc să văd că zăpada din curte era încă neatinsă. Oricine ar fi bătut la uşă mai devreme nu lăsase nici o urmă de paşi.
Grozav, n-am ce zice!
Până să ajung în stradă, eram deja acoperită cu o glazură de nea până la genunchi. Plugurile de zăpadă veniseră din nou şi în acea dimineaţă, aşa că se putea merge, deşi nu era lipsit de pericol. Dru Anderson, Adolescenta Neînfricată Care Vânează Ciudăţenii, să alunece şi să cadă pe gheaţă. Dar, Dumnezeule, dacă ar mai fi trebuit să stau şi azi închisă în casă, aş fi început să muşc din pereţi.
Şi cine putea să-mi garanteze că acea creatură nu avea să se întoarcă după apusul soarelui şi să mai aducă pe cineva cu ea, care să nu fie oprit de ritualul de protecţie a casei? Acum aveam şansa să încerc să iau legătura cu cineva.

— Dru! strigă Graves.

Nu mi-am băgat capul între umeri, ci doar mi-am continuat mersul. Bocancii mei au tracţiune bună, dar nu puteam să merg mai repede. Îmi târşâiam picioarele, alunecând pe gheaţă.

— Dru! Aşteaptă-mă!

Nu m-am oprit. De îndată ce ajungeam la intersecţie, puteam să o iau spre staţia de autobuz, cu speranţa că autobuzele respectau orarul de mers. Poate că Graves se sătura de ţipat după ce-i dădeam clar de înţeles că nu-l ascultam.

În spatele meu se auzi zăpada scârţâind şi un lipăit rapid care nu suna prea bine. Apoi Graves aproape că intră în mine, mă apucă de un umăr şi eram cât pe ce să cădem grămadă pe gheaţă. L-am apucat de încheietura mâinii, i-am imobilizat-o şi am găsit un punct de sprijin mai solid, învârtindu-l aproape în semicerc până să-şi smucească mâna cu mai multă putere decât ar fi trebuit să fie în stare.

M-am uitat fix la el. Şi el la mine. Avea gura întredeschisă şi respira superficial, scoţând aburi pe gură. Obrajii îi erau deja roşii şi părul era şi mai răvăşit decât de obicei. Aproape că stătea ţepos şi scotea scântei. Efectul era surprinzător. Semăna cu o pisică pieptănată în răspăr cu un balon.

— Iisuse! am icnit. Ce naiba te-a apucat?

— Vin cu tine, proclamă el, ca şi cum eu eram proastă şi nu-mi dădeam seama. Pentru numele lui Dumnezeu, Dru!

— O să mori. Şi poate din cauza ta o să mor şi eu. Dă-mi drumul!

Iisuse, cum ai putut să alergi aşa? O bănuială urâtă îmi încolţi în minte, dar am înăbuşit-o din faşă. Aveam şi-aşa destule probleme. M-am smucit şi mi-am eliberat braţul.

Îşi încleştă maxilarul cu încăpăţânare. Vântul deveni tăios. Aveam senzaţia că-mi îngheaţă părul pe cap şi hainele pe care le purtam nu prea-mi ţineau de cald, aşa cum crezusem eu înainte să plec de acasă.

— Tu m-ai băgat în povestea asta! Îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp şi-şi umflă pieptul. M-a muşcat o creatură care n-ar trebui să existe. Nimic din toate astea n-ar trebui să fie real, la naiba! Şi tu-mi spui să fiu băiat cuminte şi să plec acasă. Nu se face. Ţi-am spus că prima dată nu te costă nimic, Dru, dar asta nu e prima dată. Acum plăteşti şi mă iei cu tine. Îmi eşti datoare.

— Nu-ţi sunt datoare cu nimic.

Eram conştientă că nu era adevărat chiar când o spuneam. Dacă nu m-aş fi ascuns în afurisitul ăla de mall, oare câinele în flăcări ar fi venit acasă după mine? Am avut noroc că Graves l-a oprit când era aproape să-mi sară în spate. Îmi salvase viaţa şi chiar dacă el nu ştia asta, pentru că era un găgăuţă, eu ştiam.

Cei din familia Anderson îşi achită întotdeauna datoriile, spunea tata mereu. Şi repede, până să apuce să se adune.

Dar cum rămâne cu creatura care bătea la uşa mea? Cineva ştia acum unde locuiam.

Cineva sau ceva.

Simţeam o greutate în stomac şi un gust acru în gură. Graves se holba la mine ca şi cum încerca să-mi sfredelească fruntea cu privirea. Cristale mici de gheaţă îi atingeau părul şi obrajii lui păreau de-a dreptul că iau foc. Dârdâiam amândoi.

El nici măcar nu avea fular. Pentru cineva care se născuse aici, părea jalnic de nepregătit pentru iarnă.

Nu ştiam ce să mai zic; mi-a venit ideea pe parcurs, fără prea mult efort.

— Tata a murit.

Tonul pe care l-am folosit – fără inflexiuni, normal, ca şi cum aş fi vorbit despre masa de seară – m-a surprins şi pe mine. Zăpada înăbuşea cuvintele; acestea se pierdeau imediat ce-mi plecau de pe buze.

— Îmi pare rău că te-am băgat în toată povestea asta. Fă-mi o favoare şi du-te acasă ca să nu te implici şi mai mult.

— Hei, nu ştiu dacă ai observat, dar n-am o casă cu şemineu şi gard alb unde să mă întorc. Sunt singur, ca şi tine, şi încă de mai mult timp. Îşi băgă capul între umeri. Îngheţase de tot. Aş fi putut să te las să stai acolo la mall. M-am implicat pentru că aşa am vrut şi acum sunt deja băgat până-n gât.

Aşa că putem să ne mişcăm din loc înainte să îngheţ bocnă, sau îţi cer prea mult?

Am făcut un pas în spate, mi-am regăsit echilibrul şi m-am întors. Am luat-o din loc. Unii vecini îşi curăţaseră trotuarul din faţa casei, dar majoritatea nu se deranjaseră. În rigole erau mormane de mocirlă.

Graves mergea în spatele meu şi zăpada îi scârţâia sub picioare. Am încercat să-l ignor.

Bravo ţie, Dru. De ce naiba ai nevoie de el? O să te tragă înapoi. Sau tu pe el.

Dar când am ajuns la capătul străzii mă ajunse din urmă şi eu nu m-am ferit şi nici n-am încercat să merg mai repede ca el. Graves n-a mai scos nici un cuvânt mult timp, şi deşi îmi convenea acest lucru, mi-aş fi dorit totuşi să vorbească cu mine.

Poate că aşa nu m-aş mai fi gândit la lucruri cu adevărat înfricoşătoare.

# Capitolul 17

Nu mai fusesem până acum în acea cafenea. Gemea de oameni îmbrăcaţi cu haine de iarnă grele, iar răsuflarea lor aburise ferestrele. Am cercetat strada puţin, în timp ce Graves stătea pe scaunul din faţa mea şi se juca cu un pahar de hârtie. Îşi întinsese picioarele şi genunchiul lui se tot lovea de al meu până când mi-am schimbat poziţia.

— Bine, am spus eu în cele din urmă, după ce mă uitasem o bucată de vreme la maşinile de pe stradă. Am luat o înghiţitură din ciocolata fierbinte şi am descoperit că era rece. Să repetăm! Eu o să mă duc la telefonul public de acolo. O să bag fisa în aparat şi o să formez numărul. O să văd cine-mi răspunde şi o să improvizez pe moment ceva. Când pun receptorul în furcă, te ridici de la masă şi ne întâlnim la colţ. Dacă o iau pe lângă cafenea, pleci şi tu, iei autobuzul 34 şi ne întâlnim la mine acasă peste câteva ore. Dacă o iau pe lângă şosea, înseamnă că nu e nici un pericol să arăţi că mă cunoşti. Ai băgat la cap?

Graves îmi răspunse dându-şi ochii peste cap şi ridicând din umeri.

— Da, am băgat la cap. James Bond în toată regula! Se vede că te ocupi cu lucruri de-astea de ceva timp.

Nu se uită la mine. Se holba la coada care se formase până la tejghea. Faţa i se strâmbă de parcă gustase ceva amar.

— Aici duhneşte rău de tot!

Am ridicat din umeri. Era o cafenea normală care făcea parte dintr-un lanţ de cafenele, cu o grămadă de porcării scumpe îngrămădite pe rafturi şi mese şubrede. Puştii din spatele tejghelei se chinuiau să ţină pasul cu cerinţele clienţilor: degresat, ceai negru cu lapte de soia, un espresso, fără zahăr, cu spumă, filtrată, vă rog, aveţi înlocuitor de zahăr? Oamenii îşi târşâiau picioarele până la bar, îşi luau cafeaua pretenţioasă şi plecau în acelaşi ritm, de obicei pălăvrăgind la mobil despre ceva lipsit de importanţă sau de sens.

Nici unul dintre ei nu ştia despre Lumea Reală. Nici unul nu era atât de speriat încât să simtă că i se înmoaie oasele.

— Ce ştiu ei!

Am luat paharul cu ciocolata fierbinte care acum nu mai era aşa de fierbinte şi am tras scaunul să mă ridic. Spatele încă mă mai durea. Simţeam junghiuri de-o parte şi de alta a coloanei, de sus până jos.

O cucoană cât muntele, îmbrăcată cu un hanorac cu glugă albastru, pe mărimea ei – era atât de masivă încât din spate părea aproape pătrată – îşi trăgea copilul după ea spre bar. Sărmanul copil părea să aibă în jur de cinci ani, era incotoşmănat bine şi pe buza de sus i se prelingeau mucii, pe care şi-i tot ştergea cu mâneca scorţoasă a hainei. Se holba fascinat la curbura tejghelei, în timp ce mama lui îi bălmăjea ceva blondei obosite de la bar. Tejgheaua părea să-l fascineze, căci partea de sus a acesteia se curba în afară să servească drept suport pentru cafetierele din stânga lor, și-şi trecu mâna cu mănuşă de-a lungul curburii până când mama lui îl smuci înapoi. Părea să regrete că nu-i pusese o zgardă la gât. Copilul protestă şi ea îl scutură aşa cum face o căţea cu puiul ei, în cazul ei însă lipsind blândeţea maternă.

Mi s-a pus un gol în stomac.
— Ce ştiu ei! am repetat şi am aruncat paharul încă plin în coşul cu gunoi în drum spre ieşire.
Gerul de afară era impregnat de gaze de eşapament şi se simţea un gust metalic amărui care probabil anunţa o nouă ninsoare. Am luat-o înainte pe trotuar – un covor de granule de dejivraj care semănau cu sarea gemă albastră se întindea în faţa fiecărui local din centru – spre telefonul public. Eram destul de sigură că telefonul mergea; avea ton mai devreme când trecusem pe lângă cafenea.
Am scotocit în buzunar după fise de douăzeci şi cinci de cenţi şi după numărul de telefon copiat pe o bucată de hârtie ruptă din agendă. Am revizuit din nou planul, încercând să caut puncte sau unghiuri slabe, orice ar fi putut să-mi scape, şi m-am întrebat deodată dacă tata se simţise vreodată cum mă simţeam eu acum. Atât de responsabil. Mi se uscase gâtul, stomacul mi se înnoda şi îngrijorarea muşca din mine cu dinţi ascuţiţi şi albi, ca o rozătoare.
Când eram mică, eram convinsă că tata poate să facă orice. Venea pe neaşteptate acasă la bunica, o dată la câteva luni, câteodată plin de vânătăi sau mergând greu, şi bunica îi făcea o prăjitură şi punea o masă cu tot ce-i plăcea lui. Ajunsesem până într-acolo încât puteam să-mi dau seama când urma să vină tata după cât de devreme se trezea bunica şi se apuca de gătit. Deşi nu avea telefon, ea ştia mereu că vine înainte ca maşina lui să apară hâţânându-se pe drumul de ţară vălurit.
Îmi aduc aminte cum mă lua în braţe şi mă învârtea până când ameţeam, iar eu scoteam chiote de bucurie în curte, unde erau o mulţime de margarete şi iarbă multă pe care bunica o cosea din când în când. Sau mi-l aduc aminte pe tata cum mă ducea la pădure când eram puţin mai mare şi mă învăţa să trag cu arma – la început trăgeam la ţintă cu un pistol BB, apoi cu o puşcă de 22 şi la urmă cu un revolver şi o armă automată. În vara aceea aveam doisprezece ani, chiar cu un an înainte să moară bunica.
Am alungat amintirile din minte şi am păşit în cabină. Receptorul îmi aluneca din cauza mănuşilor şi mă consolam cu gândul că pe gerul ăsta afurisit nu supravieţuiesc mulţi microbi. Am băgat fisele în aparat şi am format numărul, apoi am îndesat hârtia la loc în buzunar.
Să nu laşi nici o urmă, fetiţo! Concentrează-te la ce faci!
Am aşteptat, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept. Un gust acru, neplăcut, îmi urcă pe gât, până la măsele.
Suna. Cel puţin, telefonul mergea. A sunat de două ori. De trei ori. De patru ori.
Cineva a ridicat receptorul.
N-a spus nimic, însă. Legătura nu se întrerupsese, căci se auzea zgomotul specific al liniei şi cineva care respira la capătul celălalt al firului. Ascultam, numărând secundele. În fundal se auzea un zgomot înăbuşit, indescifrabil, ca de trafic.
Unu. Doi. Trei.
Se auzi un şuierat, respiraţia care scăpa printre dinţi şi limbă. Nu era chiar un fluierat.
Şase. Şapte. Opt.
— Nu închide, fetiţo.
Era o voce de bărbat. Părea destul de tânăr după voce, însă felul cum făcea pauză între cuvinte era ciudat. Ca un accent străin.
Simţeam cum mă trec toate căldurile, apoi cum mă răcesc brusc. Simţeam un gust vag de portocale de ceară şi sare.
Nouă. Zece.
— Taci chitic, ca un şoricel.
Se auzi un râset amar, ca şi cum tipul de la celălalt capăt al firului ar fi avut ceva rău la gust în gură.
— Bine. Când o să fii pregătită să afli mai multe răspunsuri, caută-mă. La intersecţia dintre Burke şi Strada 72. Poţi să intri direct.
Paisprezece. Cincisprezece.
Am trântit receptorul în furcă şi m-am dat câţiva paşi înapoi, respirând cu greu. Toţi muşchii mei ameninţau să se înmoaie ca nişte tăieţei.
Iisuse!. Iisuse, Dumnezeule mare!
M-am uitat în jur. Gustul periculos de portocale se intensifică, îmbrăcându-mi toată limba.

La naiba! Ce fac acum?
Picioarele mele avură grijă să mă îndepărtez de telefon şi s-o iau pe partea dinspre local. Erau chiar şi câteva porţiuni uscate, acolo unde streşinile clădirii împiedicaseră zăpada să ajungă.
N-am mai aşteptat să văd dacă Graves s-a îndreptat spre autobuz. Speram că era isteţ.
Intersecţia dintre Burke şi Strada 72. Trebuia să fac rost de o hartă. La autogară trebuie să aibă aşa ceva şi era un loc bun unde să-ţi pierzi urma. Nu eram sigură că mă urmăreşte cineva, dar gustul vâscos de citrice care-mi umplea gura mă punea în gardă. Câteodată, creaturile rele din Lumea Reală pot să depisteze locul unde eşti chiar şi prin telefon, spunea tata – şi ei sunt mediumuri. Din cauza asta eram aşa de precauţi cu numerele de telefon – şi cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să mă depărtez destul de mult de locul cu pricina încât să-i produc confuzie oricui era pe urmele mele.
Numele nu avea în dreptul lui un X, aşa că nu era un nume sigur. Dar bărbatul de la telefon, oricine ar fi fost, era posibil să nu ştie sigur că eu eram la capătul celălalt al firului. Speram să nu ştie dacă tata îi dăduse numărul altui vânător, dacă exista şi un ajutor sau măcar să nu ştie cine eram eu.
Sunt prea multe lucruri pe care nu le ştii, Dru. E posibil să fi făcut o greşeală.
Măcar acum ştiam ceva. Ştiam unde mi se întindea capcana. Acolo unde era o capcană, exista şi o metodă de a o declanşa şi de a afla cine e în spatele ei. Dacă eram precaută şi dacă aveam noroc.
Poţi tu să fii oricât de precaută, dar eşti un copil. Tata ar trebui să facă asta. El era isteţ şi puternic şi dacă cineva l-a transformat într-un cadavru ambulant, atunci tu n-ai nici o șansă!
Dar nu eram decât eu. Ce altceva puteam să fac?
Să pleci din oraş. Să o ştergi naibii de-aici!
Da, vezi să nu! Cu toată zăpada asta. Fără maşină. Asta părea a fi o metodă bună de a fi prins de cineva sau de ceva. Și nu avea să fie prea plăcut.
Mi-am băgat capul între umeri şi am mărit pasul, fără să mă dezlipesc de partea cu localul. Cerul era de un albastru îngheţat, care te făcea să te doară ochii, iar norii clipeau lăsând să se întrevadă albastrul cerului. Unii erau gri-închis şi formau o masă densă vălurită care trăgea în urma ei infinitul.
Nu m-am uitat înapoi să văd dacă Graves făcea ce-i spusesem eu. Era pe cont propriu pentru următoarele ore, până când mă asiguram că nu era nici un pericol să mă întorc acasă.
Până când eram sigură că nu aveam să aduc pe nimeni sau nimic cu mine.
Autogara era la două străzi depărtare. M-am oprit să mă uit la harta cu centrul oraşului şi am găsit într-un final străzile Burke şi 72, la periferie, de unde începeau suburbiile. Doar un singur autobuz mergea în acea direcţie. M-am uitat la cer, am trasat itinerarul cu vârful degetelor, căutând căi de scăpare. Nu era nici una.
Ar fi mult mai uşor dacă aş avea camioneta. Hai, Dru, fă un plan! Foloseşte-ţi creierul ăla!
Stăteam şi mă holbam la hartă, dorindu-mi să-mi arate altceva. Trebuia să mă asigur că nu mă urmărea nimeni, să mă întorc acasă şi să mă gândesc la un plan.
O durere ca o săgeată rece mă străpunse drept în creier. Am tras aer în piept, tresărind, dar durerea dispăru aşa cum apăruse, lăsând în urmă doar un ţiuit, ca atunci când loveşti un pahar de vin cu o linguriţă. Restul era cufundat într-o tăcere profundă, ca din adâncurile apelor.
M-am uitat în sus.
Deodată, lumea din jurul meu încremeni. Vedeam totul detaliat în amănunt. Autobuzele erau surprinse în timp ce se deplasau leneşe, aburii care le ieşeau tuturor din gură, şi care, împreună cu gazele de eşapament, erau acum solizi ca mulajele de ceară. Un tip cu o haină lungă şi neagră azvârlea un muc de ţigară şi fumul i se desprindea din degete, subţire ca o lesă. Oamenii stăteau nemişcaţi, surprinşi în mers, ca şi cum filmul vieţii fusese pus pe pauză şi cineva uitase să-mi spună şi mie.
Ceva alb ca zăpada trecu fâlfâind pe deasupra unui autobuz. M-am uitat atentă.
Acolo, pe acoperişul lung şi teşit, aterizase bufniţa albă a bunicii. Îşi umflă penele şi mă ţintui cu ochii ei galbeni, apoi îşi lăsă capul într-o parte, ca şi cum m-ar fi întrebat: „Care-i treaba, şefa?”
Mi-era greu să mă mişc. Aerul rece devenise vâscos ca melasa în jurul meu. Tot ce puteam să fac

era să mă deplasez ca şi cum aş fi înotat, să mă lupt cu forţa aerului care îmi opunea rezistenţă. Am făcut trei, patru paşi spre autobuz, care stătea pe loc cu uşa deschisă. Şoferul era nemişcat, cu o staţie la gură şi cu ochii închişi, surprins în timp ce clipea.

Brusc, lumea se trezi la viaţă în jurul meu, pocnind ca o bandă de cauciuc. Fu invadată din nou de sunete, motoare, oameni tuşind sau vorbind, geamătul vântului. Am rămas o clipă locului, uitându-mă la şofer când termină de bălmăjit în staţia radio şi se uită la mine.

— Urci, puştoaico?

Avea obrajii rumeni ca ai lui Moş Crăciun şi o barbă albă bogată. La gât îşi înnodase un batic cu steagul Americii. Avea încheieturile degetelor umflate şi roşii şi arăta la fel de vesel şi neameninţător cum ţi-ai dori să arate persoana care conduce un vehicul de câteva tone.

Am urcat în autobuz, cu inima bubuind, i-am arătat abonamentul şi m-am aşezat mai în spate – dar totuşi destul de aproape de şofer ca delincvenţii şi nebunii din spate să nu mă deranjeze, însă nici prea aproape de el, ca să nu observe mai nimic din ce făceam, doar dacă nu mă apuca vomitatul sau ceva de genul.

La cum mă simţeam, o criză ar fi fost una dintre opţiuni. Trebuia să mă chinuiesc să respir adânc.

Transpiram cu haina, fularul şi fesul pe mine, dar dinţii nu mi se opreau din clănţănit şi mi se făcuse pielea de găină pe mâini şi pe picioare. Mi-am încrucişat braţele, încercând să nu mă simt ca şi cum m-aş fi îmbrăţişat singură ca să mă mai alin. Când autobuzul porni şi începu să se legene, m-am întrebat dacă bufniţa mai era deasupra, sau dacă o vedea cineva.

Hai c-ai luat-o razna de tot, Dru! Dar aveam o senzaţie ciudată de alinare – bunica mă învăţase să-mi ascult intuiţia. Dacă bufniţa ei era aici, nu trebuia să-mi fac griji prea mult că o să fiu îndrumată greşit. Trebuia să mă las pur şi simplu ghidată, şi de data asta nu trebuia să-l conving pe tata că era ceva serios şi adevărat, şi nu temeri de copil sau o imaginaţie hiperactivă. Sigur, trebuia să fiu atentă la lucrurile pe care el nu le vedea, şi tata spunea mereu că am instincte bune… Dar totuşi, cred că adulţii au probleme cu genul ăsta de lucruri, chiar şi atunci când ştiu că în lume există monştri.

Până acum nu se mai oprise niciodată lumea în loc în jurul meu. Şi bufniţa nu mi se arătase niciodată în plină zi. Era ceva ce ţinea de noapte, de vis.

M-am cutremurat din nou.

Păzeşte-ţi fundul, Dru! Doar pentru că primeşti un mesaj, nu înseamnă că e şi bun.

Era exact ce-ar fi spus tata. Bunica poate că ar fi încuviinţat doar, ridicând din sprâncenele cărunte şi arcuite, aşa cum făcea când voia să spună că afirmasem ceva atât de evident că nu suporta să fie repetat şi nici vreun alt comentariu.

Am înghiţit cu noduri. Mă năpădiseră deodată singurătatea şi dorul de casă. Gustul de portocale se estompă pe măsură ce autobuzul se depărta de autogară, chinuindu-se să dea colţul, scrâşnind din cauciucurile care se frecau de şoseaua acoperită cu nisip. M-am uitat tot timpul pe geam, simţind cum mă podidesc lacrimi fierbinţi, aşteptând să văd ce avea să mi se întâmple în continuare.

• • •

Două ore mai târziu, cerul prinsese o culoare vineţie şi începuse să cadă grindină. Simţeam în gură gust de portocale, ca şi cum m-aş fi plimbat din nou într-o livadă de citrice. Auzeam acelaşi ţiuit, ca un gong estompat dar care încă mai vibrează, şi am tras de dispozitivul care cerea oprirea. Mâna mea s-a repezit şi l-a prins, fără nici o contribuţie din partea mea.

Aşa e când te laşi dus de intuiţie. Nu ştii niciodată ce nebunie urmează să se întâmple.

— Ai grijă să nu-ţi fie frig, spuse şoferul când am trecut pe lângă el.

Spusese acelaşi lucru fiecărei persoane care coborâse. Mi-am îndesat şi mai mult fesul pe frunte, aproape până la sprâncene, cu speranţa că n-o să alunec şi să cad în fund când o să ies afară.

Am dat aerul afară cu putere şi m-am uitat în jur. Adăpostul din staţie era o cojiţă de plastic mâzgălită cu graffiti. Sub cerul plumburiu, zăceau înşiruite depozite. Lumina era mai clară acum, dar dispărea repede, razele de soare chinuindu-se să se strecoare printre fulgii de zăpadă. Era după-amiaza târziu şi aici în nord se întunecă repede iarna.

Se întunecă bine de tot, şi foarte devreme.

Am aruncat o privire în jur. M-am gândit să scuip ca să scap de gustul de portocale de ceară din gură. Vântul şuieră, aducând particule mici şi albe peste adăpostul din staţia de autobuz. Bufniţa bunicii pătrunse înăuntru fără să facă zgomot. Era mai albă decât cerul murdar.

Ştiţi, mi s-ar pune diagnosticul de nebună dacă i-aş spune unui psiholog despre asta. Ce naiba caută o bufniţă aici?

Dar am urmat-o cu grijă, zăpada scârţâindu-mi sub tălpi. Nu ştiu ce trotuar era acolo, dar nu fusese curăţat. A trebuit să mă lupt, pe un ger care-mi pătrundea până la oase, să trec peste un morman de mocirlă aruncată de plugurile de zăpadă şi să traversez strada. Mai aveam un munte de zăpadă înnegrit de gazele de eşapament şi plin de nisip care-mi venea până la talie şi pe care trebuia să-l escaladez, apoi trebuia să o iau pe o alee întunecată. Bufniţa plana deasupra mea fără zgomot ca şi cum era trasă de sfori, ca o limbă care intră printre doi dinţi stricaţi. Depozitele de pe ambele părţi ale străzii erau abandonate. Pe o plăcuţă decolorată era scris „Fabrica de Ambalare a Cărnii Sunshine”, acoperită cu bucăţi de gheaţă lipite acolo de vânt.

Aleea fusese ferită de viscolul puternic. Era ticsită cu paleţi de lemn şi diverse alte gunoaie. Un loc bun pentru o ambuscadă, mai ales cu umbrele care creşteau cu fiecare secundă. Bufniţa plană deasupra mea în cerc strâns, apoi se lăsă în jos şi dădu colţul.

Minunat! O cotitură neaşteptată pe o alee! Tata mi-ar fi făcut semn să mă întorc la capătul luminat şi să stau de pază. El ar fi înaintat din aproape în aproape, având mereu grijă să nu fie expus, dar eu mă plimbam chiar pe mijlocul aleii de parcă ieşisem la plimbare pe bulevard.

Buline minuscule de zăpadă erau aduse de vânt pe rând. Fulguia haotic pe alee. Vântul se înteţi, gemând, şi alicele mici de gheaţă şopteau când atingeau o suprafaţă plană. Mi-am strecurat mâna dreaptă în buzunar şi am atins mânerul rece al cuţitului cu arc. Buricele degetelor îmi îngheţaseră bocnă şi nu mai simţeam nici măcar furnicături.

Aleea era în formă de L şi cotitura era ticsită cu gunoi de-o parte şi de alta. M-am oprit, am tras o ocheadă după colţ, unde era parcă mai multă lumină.

Pare în regulă. M-am uitat în sus. Bufniţa nu se vedea. Gustul de portocale dispăruse, lăsându-mi doar senzaţia bruscă şi neplăcută că cineva mă privea.

M-am strecurat prin spaţiul îngust dintre paleţi şi m-am îndreptat spre cealaltă jumătate a aleii.

Aici erau mai puţine gunoaie, dar păreau a fi mai vechi şi într-o stare de putrefacţie mai avansată. Se vedea o mogâldeaţă peste care era un ziar rupt şi care ar fi putut acoperi o formă umană.

Am tresărit şi m-am dat un pas în spate. Apoi m-am uitat din nou şi am văzut că nu era decât o canapea veche stricată. Tomberoanele dădeau pe dinafară. Unul îngheţase pe laterale şi flori de gheaţă înfloreau pe suprafaţa galvanizată. M-am cutremurat, imaginându-mi ce-ar putea să fie în ele, şi am grăbit pasul, căci capătul aleii mi se părea dintr-odată mai luminos.

Am ajuns într-un loc gol, năpădit de buruieni şi gunoaie împrăştiate peste tot. În capăt de tot, un gard de sârmă se clătina ca un beţiv care de-abia se ţine pe picioare. Mi se părea ciudat de familiar. Şi dincolo de el…

M-am rotit la trei sute şaizeci de grade. Da, acolo erau cele două clădiri îngrămădite una într-alta şi geamurile sparte se căscau ca nişte guri întunecate şi reci. Le mai văzusem şi înainte, dar din alt unghi. Am încheiat rotaţia completă şi m-am uitat atentă la gardul de sârmă. Am oftat zgomotos, nevenindu-mi să cred ce vedeam în faţa ochilor, şi răsuflarea mea acoperi şoapta viscolului.

De cealaltă parte a gardului stătea ghemuită camioneta noastră. Era îngropată sub o glugă groasă de zăpadă, dar aş fi recunoscut oriunde forma ei de minirulotă. Chiar şi acoperită de zăpadă se vedea că era bleu, ca cerul unei zile de vară, cea mai frumoasă culoare din lume.

— Măiculiţă! am şoptit.

Clădirile din spatele meu stăteau gheboşate şi gemeau, de parcă ar fi vrut să se ridice şi să meargă şchiopătând să-şi facă o baie fierbinte.

Am mai făcut doi paşi înainte, printr-un morman de zăpadă care-mi venea până la genunchi. Vântul mă lovi peste faţă, înteţindu-se şi gemând de-ţi dădea fiori, încărcat cu alice mari de zăpadă care te pişcau de faţă. Blugii de pe mine erau uzi leoarcă, se lipiseră de gambă şi nu-mi mai simţeam labele picioarelor. Am înaintat împleticindu-mă, m-am împiedicat de ceva îngropat sub

zăpadă şi am căzut cu capul înainte. Palmele mi s-au izbit de zăpadă şi speram că sub pătura moale şi albă să nu fie nimic ascuţit.

Bravo ţie, Dru.

M-am ridicat împleticindu-mă şi m-am scuturat ca un câine ca să dau la o parte pudra albă de pe mine. Mi-a venit să înjur, dar am simţit din nou un junghi de durere care-mi săgeta capul şi apoi coborî spre ceafă şi se răspândi în tot spatele, care deja mă durea. Am scos un sunet aproape neinteligibil şi m-am aplecat în faţă, încrucişându-mi mâinile peste burtă. Gerul îmi ardea obrajii.

M-am retras în mine cu greu, ca un pumn care se încleştează. Din ochi îmi curgeau şiroaie fierbinţi şi m-am împins în picioare, conştientă că lumina zilei se stingea încet-încet.

Du-te la maşină! Era din nou vocea tatălui meu, poruncitoare dar calmă. Du-te ACUM la maşina! Aleargă, Dru! Aleargă!

Am reuşit să mă ridic, împleticindu-mă. Picioarele îmi erau atât de reci încât nu credeam că o să pot să alerg, dar am încercat exact când am auzit în spatele meu un mârâit şuierat printre dinţi şi ceva pocnind ca un steag bătut de o rafală de vânt. Zăpada sări în sus şi vântul şuieră şi el. Am zvâcnit ca un peşte cu cârligul în gură.

— Jos! a ţipat cineva şi obişnuinţa mă făcu să mă supun.

Nu stai pe gânduri când auzi pe cineva strigând aşa ceva.

M-am izbit din nou de zăpadă, am căzut lată şi am auzit un răget.

La naiba, asta sună a mitralieră. M-am zvârcolit, m-am întors pe spate şi lumea deveni de melasă în jurul meu. Fulgii de nea atârnau suspendaţi în aer, cerul înroşit de o ultimă pată lunguiaţă care vestea apusul soarelui, şi vârcolacul suspendat în aer deasupra mea surprins cu gura deschisă, mârâind, iar balele îi zburau pe spate, spre lobul urechii ascuţite şi păroase. Ochii lui erau ca tăciunele şi dunga albă dintr-o parte a capului mi-era familiară – aveam timp să văd aproape fiecare fir de păr de pe el, precum şi ce mai rămăsese dintr-o pereche de pantaloni de pânză zdrenţuiţi care-i strângeau şoldurile înguste. Picioarele îi erau răsucite anapoda, în spate, întinse la maximum pentru săritura amplă. Faţa lui lungă şi slabă era schimonosită într-un mârâit plin de ură pură.

Mi s-a părut că a rămas suspendat aşa o veşnicie, în timp ce eu mă străduiam să mă descotorosesc de povara grea. Ţipatul mi se opri în gât. Apoi lumea se puse iar în mişcare cu un pocnet ca al pojghiţei de gheaţă de deasupra unei ape reci şi adânci care se crapă. Ceva lovi lighioana dintr-o parte şi aceasta făcu o tumbă răsucindu-se în aer şi aterizând incredibil de graţios, împroşcând cu zăpadă.

— Scoală-te! strigă din nou vocea.

Nu era vocea tatălui meu, dar ştiu cum sună o comandă de luptă sub asediu. M-am ridicat împleticindu-mă, am descoperit că-mi pierdusem fesul şi am zbughit-o spre maşină din nou.

Am făcut o săritură uimitoare din fugă şi am simţit cum mi se rupe spatele de durere. Gardul de sârmă se lăsă sub greutatea mea. Nu mai nimeream să mă ridic, mi-am încordat tot corpul şi am reuşit să mă scol de jos exact când bubuitura se auzi din nou. Era cu siguranţă o mitralieră, dar n-am aşteptat să mă conving. Adrenalina şi groaza m-au împins peste gard – am căzut în gol vreun metru şi jumătate şi am tras o zdruncinătură zdravănă când am aterizat, cât pe ce să-mi retez limba. Mai erau vreo trei metri până la camionetă, cei mai lungi din viaţa mea. Mi-a fugit piciorul pe o pojghiţă de gheaţă de sub zăpadă şi m-am trezit fără să vreau lângă portiera din partea şoferului. M-am apucat de oglindă şi am aruncat o privire peste umăr.

Cineva stătea ghemuit în zăpadă, cu arma lipită de umărul lat şi îndreptată spre vârcolacul cu capul vărgat. Am văzut ceva negru şi păros trecând rapid prin faţa ochilor şi prăbuşindu-se umed şi vâscos înainte să se audă o nouă împuşcătură. Vârcolacul urlă şi se rostogoli, împroşcând cu sânge în semicerc.

Creierul meu începu să lucreze febril. Arma. Ia arma. Cheile. Am scormonit în buzunarul stâng al hainei, am scos cheile, împrăştiind pe jos câteva bucăţi de hârtie şi un ambalaj de gumă de mestecat. Printre ele era şi cheia de la camionetă. Degetele mele nu mai nimereau broasca. E posibil să fie îngheţată. Oh, Doamne, ajută-mă! Cheia intră uşor. Am răsucit-o în broască şi am fost răsplătită cu zgomotul barei metalice mici dinăuntru care săltă cu un clic. Am smuls cheia din broască, am aruncat-o pe scaunul şoferului şi am scotocit sub banchetă după cutia de oţel grea şi plată.

Cutia portabilă cu echipament de luptă. În ea erau un pistol, muniţie şi alte câteva lucruri de care era posibil să ai nevoie urgentă dacă se împuţea treaba. Nu trebuia să pun mâna pe ea niciodată, dar acum era o urgenţă, la naiba!

Se mai auzi un mârâit. Aproape că vorbea. Probabil că gura unui vârcolac nu e făcută pentru articularea cuvintelor, dar sunetele pe care le scotea sunau îngrozitor de umane. Era ca un câine criminal inteligent care încerca să-şi exprime durerea.

— Hai, frumuşelule. Ia vino aici să vedem cu ce te lauzi!

Oricine ar fi fost, părea că se distrează de minune. Nu puteam să văd prin parbriz. Am deschis cutia şi am răsuflat pe jumătate uşurată. Înăuntru era pistolul modificat semiautomat Glock, cu trei încărcătoare lângă el. Am băgat un încărcător în pistol, l-am armat – părea să dureze o veşnicie – apoi am ocolit pe vine portiera din dreptul şoferului, cu pistolul îndreptat în jos.

Acum că nu mai eram aproape orbită de frică, am văzut o gaură zimţată în gard, destul de mare ca să pot să mă strecor prin ea. Pământul era acum răvăşit, zăpada era împrăştiată peste tot şi firele de iarbă uscate se iţeau din ea ca nişte ţepi. Cum se întâmplase asta?

Îşi dădeau roată unul altuia. Băiatul – căci nu părea mai mare ca mine – se mişca graţios, călcând uşor pe zăpadă, ca pe teren solid. Vârcolacul şchiopătă şi alunecă, expunându-şi partea stângă a corpului, şi mârâi din nou la el. Sunetul pe care-l scoase îmi zgârie creierul ca un glaspapir. Dunga de pe laterala capului lucea ca zăpada.

— Sunt în spatele tău, l-am avertizat, dorindu-mi ca vocea să nu mi se subţieze la jumătate.

Aveam gâtul uscat. Ochii ca de tăciune ai vârcolacului se îndreptară rapid spre mine, apoi din nou spre băiat, căci acesta mai făcu un pas, atrăgându-i din nou atenţia.

— Ar trebui s-o ştergi de aici, spuse băiatul pe un ton de conversaţie, şi mie nu-mi venea să cred ce auzeam.

Sau ce vedeam.

Băiatul nu lăsase urme pe zăpadă. Nu era nici o urmă de paşi. Zăpada afânată nu se lăsa sub greutatea lui.

— Sunt înarmată.

Am înaintat şi am îndreptat pistolul spre el când acesta ieşi din raza armei. Îşi dădeau roată unul altuia şi cercul se strângea din ce în ce mai mult.

— Şi vreau să-ţi pun câteva întrebări.

Am ridicat arma, am ochit aşa cum mă învăţase tata şi am apăsat pe trăgaci. Fulgii de zăpadă se rostogoleau din cer din ce în ce mai mari şi norii de deasupra noastră îşi pierdeau lumina sângerie pe măsură ce soarele aluneca sub linia orizontului.

Vârcolacul mârâi din nou, încreţind din botul subţire. Sângele ţâşnea şi zăpada scotea aburi acolo unde cădea. Îmi transpirau palmele şi mănuşile de lână se udaseră bine de tot de zăpadă topită şi sudoare.

Ţine-l bine, Dru. Nu îndrepta pistolul spre cineva dacă nu vrei să-l omori.

Lighioana se uită la el, apoi la mine şi o scânteie de nebunie i se citi în ochii lucioşi înainte să facă doi paşi în spate, să scuture din cap, să mârâie din nou, să se rotească şi să se năpustească spre noi.

Băiatul trase, la fel şi eu. Vârcolacul urlă când gloanţele nimeriră la ţintă. I-am ochit spatele şi am ştiut că nimerisem imediat ce-am tras; probabil că arma automată nu fusese la fel de eficientă. Creatura o zbughi rapid printr-o deschizătură dintr-o fereastră bătută în scânduri, lăsând în urmă doar un urlet care-ţi dădea fiori, amplificat de vuietul vântului. Zăpada viscolea. M-am întors pe jumătate, cu pistolul îndreptat spre băiat. Respiram atât de precipitat încât coastele mi se ridicau într-un ritm isteric.

Băiatul lăsă în jos mitraliera şi se uită chiorâş la mine. Avea ochii albaştri, ca ai mei – dar ai lui erau un albastru rece, foarte deschis, cum fusese cerul în acea dimineaţă înainte de a se înnora. Culoarea cerului iarna. Am apucat să-i văd înainte să se stingă şi ultima lumină trandafirie a apusului şi să fie înlocuită de semiîntunericul portocaliu ciudat al luminii oraşului reflectată de zăpadă. Lumina aceasta ciudată îi mai îndulcea profilul.

— Cine naiba mai eşti şi tu?

Am tuşit o dată, aproape să-mi scuip plămânii, dar arma din mâna mea nu se clinti. Un firicel de zăpadă topită îmi alunecă pe ceafa şi câţiva cârlionţi rebeli care ieşiseră din coada strânsă la spate îmi săriră în faţă.

— Şi de ce m-ai pus să străbat jumătate din oraş?

Şi de ce naiba avea tata numărul tău de telefon?

Băiatul nu spuse nimic timp de cincisprezece secunde, cu capul înclinat într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat.

— Am face bine să ne punem în mişcare, spuse el în cele din urmă. Încă mai făcea pauza aceea ciudată dintre cuvinte. Vine des pe aici, şi nu vine degeaba. Animalele lui de companie or să se întoarcă în forţă şi aş înclina să cred că or s-o facă foarte curând.

Să ne punem în mişcare, omule? De ce vorbeşti la plural? Şi despre ale cui animale vorbeşti? N-am auzit până acum ca vârcolacii să fie animale de companie.

— Şi cine naiba mai eşti şi tu?

Am fost doar o idee uşurată să văd că avea umbră, dar bocancii lui se odihneau în continuare pe zăpadă fără să o deranjeze câtuşi de puţin. Iisuse!

M-am ales din nou cu o privire piezişă din partea lui.

— Numele meu e Reynard, Christophe Reynard. Încântat de cunoştinţă. Ştii să conduci, fetiţo?

M-am dat înapoi cu grijă, tatonând pământul cu fiecare pas. Bocancii mei străpunseră crusta de gheaţă crănţănind şi se afundară până dădură de mocirlă.

— Normal că ştiu să conduc. Am şi permis şi tot ce-mi trebuie.

Şi vreo două rânduri de acte false pentru situaţiile când trebuie să par mai mare decât sunt.

— Atunci ai face bine să vezi dacă chestia aia porneşte. Hai, du-te!

El nu se clinti, holbându-se la gaura din perete prin care se strecurase vârcolacul cu capul vărgat. Nici măcar nu respira precipitat. Doar colţurile gurii îi atârnau în jos.

— Frigul de pe-aici poate să facă varză bateriile.

Era exact ce ar fi spus şi tata.

— Cine naiba eşti? am repetat eu.

— Ţi-am spus.

Părând că s-a convins că nu mai e nici un pericol, întoarse capul dinspre depozit, slăbind strânsoarea armei.

— Poate că argintul din alice o să-l otrăvească pe Ash înainte să ajungă acasă şi să le povestească şi celorlalţi, dar nu te baza pe asta. Trebuie să porneşti maşina aia, Dru.

Am tresărit încordată. Ce naiba?

— De unde ştii cum mă cheamă?

Încuviinţă încet din cap, ca şi cum eu doar confirmasem ceea ce el bănuise, şi m-am muştruluit din nou în sinea mea. Bravo ţie, Dru. Să pui tu botul la cel mai vechi truc.

— Ştiu multe despre tine.

Părea că vorbeşte serios. Fulgii cădeau rotindu-se din cer, acum de mărimea unei monede de zece cenţi, lăsându-se purtaţi de vârtejuri.

— Ştiu c-ar trebui să fii la şcoală, ştiu că eşti singură şi că eşti speriată. Dacă mă împuşti, o să rămâi cu şi mai multe întrebări fără răspuns şi cu un cadavru pe cap. Du-te acasă.

Nu eram gata să renunţ aşa de uşor. Fie era o persoană de încredere şi tata uitase să o bifeze în carnet – lucru care nu-i stătea deloc în fire – fie cineva pe care trebuia să îl ameninţ ca să obţin ceva informaţii de la el. Şi dacă dispărea acum, era posibil să nu-l mai găsesc niciodată, cu număr de telefon sau nu.

— Ce i-ai făcut tatălui meu?

Simţeam că-mi tremură mâinile, dar pistolul era la fel de ferm ca întotdeauna.

— Tatălui tău?

Mă cercetă cu ochii lui albaştri arzători. Atunci mi-am dat seama că nu era îmbrăcat corespunzător pentru vremea de afară – avea doar un tricou negru cu mâneci lungi şi jeanşi. Zăpada începuse să i se lipească de părul negru şi umed şi de gene. Bocancii grei de motociclist erau plini de zăpadă, în ciuda faptului că stătea aproape suspendat deasupra crustei de gheaţă. Pe partea stângă

era împroşcat cu zăpadă, ca şi cum se tăvălise sau aterizase în ea.
— Nu i-am spus decât să nu se amestece, atâta tot. I-am pus că era norocos că ajunsese aşa departe. Şi i-am mai zis ce-o să-ţi zic şi ţie. Du-te acasă, încuie uşile şi lasă noaptea în grija noastră!
Rămăsesem cu gura căscată. Ochii lui chiar sclipeau, sfredelind întunericul cu lucirea sterilă a miceliului fosforescent al ghebelor de pădure. Şi când zâmbetul lui dezveli nişte dinţi mai albi decât zăpada proaspătă care începuse deja să acopere urmele luptei, i-am văzut colţii care ar fi trebuit să semene cu nişte dinţi falşi de Halloween. Doar că nu aveau cum să fie falşi, căci îi creşteau din maxilar, caninii inferiori şi cei superiori erau prea lungi şi incisivii se modificaseră subtil ca să apuce bine carnea sau să o sfâşie ca să se înfrupte din sângele fierbinte.
— La naiba! am şoptit şi vocea de-abia mi se mai auzea.
Îmi tremura tot corpul, strângându-se în el. Aţi fost vreodată atât de speriaţi încât să simţiţi la propriu cum se strânge carnea pe oase? Da. Asta e senzaţia.
— Eşti… Eşti unul dintre ei.
— Eu sunt un Kouros. Sunt djamphir[3].
Îşi ridică puţin bărbia când o spuse, ca şi cum era un titlu sau ceva de genul. Părul îi scânteia, de parcă ar fi fost dat cu ulei.
— Iar tu nu eşti decât o fată neajutorată. Pleacă de-aici!
Neajutorată pe naiba! Am înghiţit şi am simţit gust amar de fier în gură. E vampir, Dru. Pleacă de-aici! Oh, Doamne, pleacă odată de-aici!
— Spune-mi ce s-a întâmplat cu tata.
Mi-era greu să-l privesc, dar nu mi-am luat ochii de la el. Voiam să mă uit la clădirile din spatele lui. Undeva înăuntru era un coridor lung de beton pe care îl mai văzusem şi o uşă în spatele căreia era posibil să mai fie încă ceva. Întrebarea era dacă voiam într-adevăr să văd ce era acolo.
Zâmbetul i se lăţi pe chip, cu dinţii ieşiţi în afară, ca un rânjet ameninţător de fiară.
— Altă dată. Curând, de vreme ce o să mă mai vezi. Acum du-te acasă, fetiţo. Şi încuie uşile.
Se auzi un sunet ca de hârtie ruptă şi el dispăru pur şi simplu cât ai clipi, făcând un evantai impresionant din zăpada împroşcată. Am ţipat şi am tras cu pistolul, ochind ceva necurat care a trecut cu viteza glonţului prin aer şi a cărui formă nu am putut s-o disting. Trecu destul de aproape ca să mă atingă pe obraz, suflându-mi câteva bucle rebele şi un chicot straniu şi plat răsună înainte de a fi înăbuşit de zăpadă. Am simţit o boare cu aromă de plăcintă cu mere caldă care îmi mângâie faţa.
L-am pierdut din ochi cum se scurgea prin canalul care trebuia să fie calea de acces şi de ieşire, un canal lung, probabil un drum de pământ îngropat sub pătura de zăpadă. Am înghiţit acreala care-mi urca pe gât, am simţit gust de coajă amară de citrice pe limbă şi am ştiut că trebuia să plec şi eu de acolo.
Dar nu voiam. Voiam să caut coridorul din vis şi să văd dacă mai rămăsese ceva din tata acolo. Dar nu mai aveam timp.
Am luat-o cu paşi hotărâţi pe lângă camionetă, în direcţia în care dispăruse umbra nedesluşită. Mirosul de mere şi scorţişoară mai persistă uşor în aer înainte ca vântul să-l împrăştie rapid Şi cam la vreo patru metri şi jumătate distanţă de bara din spate a maşinii, cizmele mi se afundară în zăpadă şi am simţit pietriş. Era semn bun. Şi am văzut ceva. Picături de un roşu sângeriu care se afundau în zăpada albă.
Îl lovisem. Orice ar fi fost lighioana, o nimerisem.
Şi am plecat naibii de acolo.

[3] Fiul unui vampir şi al unei muritoare (termen folosit în folclorul balcanic)

# Capitolul 18

Drumul spre casă n-a fost prea distractiv. Mergeam cu vreo zece kilometri pe oră prin viscol, cu lanţurile care hârşâiau pe crusta de gheaţă. Zăpada topită amestecată cu nisip se întărise. Un strat proaspăt de nea alunecoasă se depunea cu repeziciune pe jos şi roţile îl împroşcau în lumina farurilor, făcând zăpada să sară în toate părţile. Parcă erau nişte fulgi care săreau dintr-o pernă. Tremuram din toate mădularele, în ciuda faptului că dădusem drumul la radiator la maximum. Când în sfârşit am ajuns pe aleea din faţa casei, era trecut de nouă seara şi am parcat strâmb, ca un beţiv.

Luminile erau toate aprinse. Prin ferestrele subţiri strălucea o lumină aurie puternică. Jaluzelele din sufragerie erau în sfârşit trase. Când am ajuns pe verandă, dinţii îmi clănţăneau. Am văzut o umbră mişcându-se prin sufragerie.

Speram că era Graves, dar mâna dreaptă ţâşni din reflex spre buzunar şi apucă strâns cuţitul. Am rămas uitându-mă fix la uşa de la intrare o secundă – probabil exact acolo unde mai stătuse ceva cu o zi în urmă, mi-am spus în sinea mea şi m-am cutremurat din toată fiinţa. Amintirea părea să fie a altcuiva, atât de îndepărtată în timp şi spaţiu mi se părea. Broasca cedă şi uşa se deschise cu o smucitură.

— Iisuse Hristoase! exclamă Graves. Unde naiba ai fost? A cui e maşina aia? Eşti bine?

Mi-am dezlipit mâna de pe cuţit, deget cu deget. Deodată mă bucuram atât de mult să-l văd, că nu mi se mai părea nici măcar amuzant. Se întorsese acasă şi mă aşteptase, aşa că nu eram nevoită să mă întorc într-o casă goală. Avea dreptate – nimeni nu-l forţase să mă abordeze la mall sau să aibă grijă de mine. Şi chiar părea îngrijorat.

Nu-l învinovăţeam. Probabil că arătam ca naiba.

Veranda scârţâi când m-am uitat la el, clipind să ascund ceva fierbinte şi ciudat care-mi venea în ochi. Mă podidi plânsul şi o lacrimă mi se prelinse pe obraz.

— Oh, la naiba!

Graves era în şosete. Ieşi în verandă, mă apucă de braţ şi mă trase înăuntru, unde mă întâmpină căldura primitoare. M-am rezemat de perete în timp ce el închise uşa şi o încuie, şi am închis ochii.

— Trebuie să stăm de vorbă, am reuşit să rostesc eu în ciuda nodului din gât.

— Hai nu mai spune! Serios?

Dacă aş fi simţit mai mult sarcasm în vocea lui, cuvintele m-ar fi străpuns ca sabia. Dar tonul pe care le spuse le înmuie.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Maşina e a tatălui meu.

Acum frisoanele mă străbăteau în valuri.

— Am găsit-o. L-am găsit pe tipul cu numărul de telefon. Şt-ştie ceva.

Graves rămase calm.

— Aha! Ar trebui să te schimbi de haine. Faci apă pe covor.

Dar dacă mă gândeam bine, Graves nu ştia – şi nici nu puteam să-i explic – despre vârcolacul cu capul vărgat şi despre băiatul care păşea pe zăpadă ca pe un ring de dans. Nu poţi să explici aşa ceva cuiva care a venit în contact doar o singură dată cu Lumea Reală.

Nu eram în stare să-i spun că băiatul era probabil o creatură mai puţin omenească decât lupul care îi sfâşiase umărul. Că nu era de fapt un băiat, ci era probabil mai bătrân decât orice adult pe care-l cunoscusem vreodată. Şi că probabil el îl transformase pe tata într-un zombi şi că eu urmam la rând, asta dacă nu veneam cu un plan, şi încă unul bun.

Totuşi, de ce l-ar transforma pe tata într-un zombi? Vampirii nu sunt singurii care îi pot transforma pe oameni în cadavre ambulante înfometate. Se întâmplă mereu. Voodoo, îngroparea în pământ contaminat, magia neagră, dacă lucrezi la un lanţ mare de magazine – erau nenumărate căi prin care cineva putea fi înviat din morţi.

Dar vampirilor le place să se joace cu prada. Transformarea acesteia în zombi e doar unul dintre giumbuşlucurile lor.

Ei îşi atribuie tot soiul de nume tribale, dar vânătorii au doar câteva denumiri pentru ei – vampiri, nosferatu, „ticăloşii ăia sculaţi din morţi". Şi când e vorba de ei, toţi ceilalţi, indiferent de

dezbinarea şi antipatia care ar exista între ei, îşi unesc forţele şi încearcă să-i răpună. Ei constituie unul dintre puţinele motive pentru care se aliază astfel oamenii, uitând de vrajba dintre ei. Se şoptea pe la colţuri că ar exista şi vârcolaci care colaborează cu grupurile de vânători ca să distrugă o vizuină de vampiri. Vârcolacii şi vampirii nu se înţeleg. Nimeni nu ştie de ce.

Dar de ce ar fi un vârcolac, un câine în flăcări şi un vampir pe urmele tatălui meu sau ale mele?

Era acelaşi traseu mintal pe care îl urmam de ore întregi, fără să ajung nicăieri. Acum că nu mai aveam mintea ocupată, ca atunci când fusesem la volan, era şi mai rău.

Dar de ce avea tata numărul lui de telefon? Ce făcea tata aici? Nu-mi spusese nimic. Întotdeauna îmi cerea ajutorul ca să afle detalii despre lighioana pe urmele căreia eram.

Dacă tata vâna un vampir şi nu voia să-i stau în cale, de ce nu m-a avertizat sau de ce nu m-a lăsat într-un loc sigur? De ce m-ar fi luat cu el şi nu mi-ar fi spus apoi nimic?

Mă holbam la cutiile puse unele peste altele în hol. Mirosea a ceva roşu în casă, a roşii şi condimente. Graves mă apucă stângaci pe după umeri.

— Uite, am făcut spaghetti. Am trecut şi pe la mall şi mi-am luat câteva haine şi lucruri de acolo. Ăăă, nu vrei să te speli şi să te usuci şi să-mi spui ce se întâmplă? Pari îngheţată bocnă.

Chiar mi-era frig. Îmi intrase un fior rece în oase care n-avea legătură cu frigul de afară. Eram îngheţată până în măduva oaselor şi îmi țiuia capul. Mişcarea mintală circulară se declanşă din nou, creierul meu urmând acelaşi făgaş pe care o luase de când băgasem cheia în contact şi maşina prinsese viaţă.

Revizuieşte totul, Dru! Gândeşte-te la toate detaliile!

Vampirii puteau să transforme pe cineva în zombi. Atâta lucru ştiam şi eu. De fapt, era una dintre întrebările pe care le puneai atunci când dădeai peste un mort readus la viaţă – era voodoo, faptul că fusese îngropat într-un loc neprielnic, vampirii sau altcineva controla cadavrul care mergea târşâindu-şi picioarele? Dacă era vorba despre cineva care fusese îngropat în pământ contaminat, problema se putea rezolva destul de repede. Dacă era voodoo, puteai să afli cine a avut acces la cadavre şi cine avea prostul obicei de a-i învia.

Dacă era vorba de un vampir care scula cadavrele putrezite din mormânt sau care-şi crea propriile cadavre, erai ca şi mort, asta dacă nu cumva aveai noroc sau pe cineva care să-ţi acopere spatele. Eu nu prea aveam nici una, nici alta.

— Dru? Graves mă zgâlţâi uşor şi mă desprinse de perete. Se uită fix la mine, încreţind din sprânceană. Hai! Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă. Se prinse de poantă şi începu să râdă în stilul lui, de parcă ar fi lătrat. E destul de posibil să fi văzut, nu-i aşa?

Habar n-ai tu, puştiule. Mi-am recăpătat vocea.

— Da, destul de posibil.

M-am îndepărtat de el cu efort. M-am julit când am trecut pe lângă o cutie şi am tresărit uşor.

— Mă duc să mă spăl. Spaghetti, ai zis? Sună bine!

— Cu sos ragu. Ridică din umeri. Doar asta am găsit pe aici. Vrei să le încălzesc puţin?

Ştiu că doar asta ai găsit pe aici. Tata iubea sosul ragu. Cu mult usturoi. Inima mi se strânse.

— Sigur. Mersi.

Stomacul îmi chiorăi, deşi mi se închisese mai ceva ca o bancă după program.

Faţa i se destinse. Îmi dădu drumul şi încercă să zâmbească.

— Nici o problemă. Mi-am făcut griji pentru tine.

Ştii ceva? Şi eu. Deja sunt ca şi moartă. N-am cum să mă lupt cu un vampir. Se joacă cu mine. Ăsta era adevărul crud.

— Mda. Şi eu.

Am reuşit să străbat holul şi să urc scările, mi-am dat hainele ude jos – simţeam junghiuri în spate la fiecare mişcare, aducându-mi aminte că iar făcusem mişcări bruşte – şi mi-am tras pe mine cu chiu cu vai nişte pantaloni de trening şi un tricou. Mă înţepa capul, într-o parte, acolo unde mă lovisem de fântâna din mall. Mă dureau coastele şi a trebuit să mă răsucesc în pat de pe-o parte pe alta cu grijă, până când am găsit o poziţie în care nu mă durea. Am stat nemişcată, încercând să prelungesc cât mai mult momentele în care nu mă durea nimic. Îl auzeam pe Graves jos, fredonând o melodie, puţin cam fals. Am stat trează doar cât să trag păturile puţin mai sus şi să mă gândesc cu

părere de rău că nu apucasem să mănânc ce-mi pregătise Graves, când el se străduise atât de mult.
Apoi am închis ochii.

• • •

Nu o visez des pe mama. Şi când o visez, e mereu la fel. O văd aplecându-se deasupra pătuţului meu, mai rotundă la faţă ca luna plină şi mai strălucitoare ca soarele, sau poate mi se pare aşa pentru că sunt atât de mică. Părul îi cade pe umeri în cârlionţi lucioşi, mirosind a şamponul ei preferat, şi medalionul de argint care îi atârnă la gât străluceşte.

Dar ochii ei frumoşi şi negri sunt întunecaţi. La fel şi chipul ei. Partea stângă e învăluită în întuneric. Imaginea e la fel de neclară ca umbra ploii văzută prin fereastră, când lumina e fragmentată de pârâiaşele subţiri care se scurg pe geam.

„Dru”, îmi spune ea în şoaptă, dar pe un ton care nu suportă amânare. „Scoală-te!”

Mă frec la ochi şi casc.

„Mami?” Vocea mea e înăbuşită. Câteodată e vocea unui copil de doi ani, altă dată a unui copil mai mare. Dar întotdeauna sunt nedumerită şi vorbesc în şoaptă, de-abia trezită din somn.

„Hai, Dru!”

Întinde mâinile şi mă ridică cu un „ Ufff!” şoptit, ca şi cum nu i-ar veni să creadă ce mult am crescut. Acum sunt fată mare şi nu mai e nevoie să mă care în braţe, dar sunt atât de obosită că nu protestez. Mă culcuşesc în braţele ei care emană căldură şi îi simt bătăile inimii rapide, ca o pasăre colibri.

„Te iubesc, puiule”, îmi şopteşte ea cu nasul în părul meu.

Miroase a fursecuri de-abia scoase din cuptor şi a parfum cald şi de aici visul începe să se destrame. Căci aud un zgomot ca de paşi sau ceva pulsând. La început se aude încet, dar devine din ce în ce mai puternic şi mai rapid cu fiecare bătaie.

„ Te iubesc aşa de mult!”

„Mami…” Îmi pun capul pe umărul ei. Ştiu că sunt grea, dar mama mă duce în braţe şi când mă pune jos ca să deschidă o uşă, protestez doar puţin.

E uşa dulapului de la parter. Cum se face că ştiu că suntem la parter, nu sunt sigură. Mama ridică o uşiţă din podea şi văd câteva dintre animalele mele de pluş îngrămădite în gaura pătrată, alături de nişte pături şi o pernă din patul părinţilor. Mă ridică din nou în braţe şi mă pune înăuntru. Acum intru puţin în panică.

„Mami?”

„O să jucăm un joc, Dru. Tu te ascunzi aici şi îl aştepţi pe tata să se întoarcă de la serviciu.”

Nu miroase deloc a bine. Câteodată mă mai ascund în dulap ca să-l sperii pe tata, dar niciodată în toiul nopţii. Şi niciodată într-o gaură în podea – care nici nu ştiam că era acolo.

„Nu vreau”, spun eu şi încerc să mă ridic.

„Dru.” Mă apucă de braţ şi chiar mă doare înainte ca ea să-şi dea seama şi să mai slăbească din strânsoare. „Trebuie să faci asta, puiule. E important. E un joc mai special. Ascunde-te în dulap şi când tata vine acasă o să te găsească. Întinde-te pe spate. Fii fată cuminte!”

Protestez şi scâncesc puţin.

„Nu vreau.”

Dar sunt fată cuminte. Mă cuibăresc în gaură pentru că înăuntru e întuneric, cald şi sunt obosită. Chipul mamei se întunecă şi mai mult. Doar ochii îi lucesc, acum albaştri ca cerul de vară în loc să fie căprui, aşa cum îi avea ea de obicei, catifelaţi şi surâzători. Mă înveleşte cu o pătură şi-mi zâmbeşte până închid ochii. Nu mai am mult până să adorm, dar pe măsură ce mă cuprinde somnul, aud un zgomot şi-mi dau seama că a acoperit gaura cu pătura şi că sunt în întuneric beznă. Dar simt mirosul ei şi sunt frântă de obosită.

Aud vag, ca de departe, uşa dulapului închizându-se şi ceva scârţâind. Şi chiar înainte să se termine visul, aud un râset lung şi gros, care-ţi dă fiori, ca şi cum cineva ar încerca să vorbească cu gura plină de lame, şi ştiu că mama e undeva aproape, disperată, şi că urmează să se întâmple ceva rău de tot.

# Capitolul 19

Şcoală s-a deschis din nou ziua următoare şi în a treia zi, Graves m-a convins să merg şi eu cu el. Cred că nu ştia ce altceva să facă şi am cedat după doar câteva proteste de formă.

De ce nu m-aş duce, la naiba! Eram deja ca şi moartă. Tot ce trebuia să fac era să aştept ca tipul cu ochi albaştri să dea de mine din nou. Iisuse, aveam doar şaisprezece ani, nu? Maşina tatălui meu era iar pe alee, dar dacă aş fi şters-o din oraş, mi-aş fi găsit sfârşitul pe o autostradă, probabil noaptea, când mi-ar apărea ceva ameninţător în oglinda retrovizoare sau m-aş trezi aruncată de pe şosea şi zdrobită în vreun şanţ undeva.

Era doar o chestiune de timp. Aşa că de ce nu? De ce n-aş face cum a zis el? Cel puţin mai ieşeam din casă, unde nu făceam altceva decât să mă plimb dintr-o cameră într-alta, devenind din ce în ce mai agitată, uitându-mă la pata de pe covorul din camera de zi şi mârâind spre Graves când încerca să mă convingă să mănânc ceva. Reuşisem să pornesc radiatorul din maşină ca să nu îngheţe motorul, chiar dacă uşa de la garaj era încă spartă şi nu era de nici un folos. Doar atât am mai fost în stare să fac în afară de a cutreiera prin casă ca o nebună, holbându-mă la obiectele de fiecare zi de parcă nu le mai văzusem niciodată.

Am petrecut nopţile ghemuită în living cu jaluzelele ridicate, cu spatele rezemat de perete, uitându-mă pe fereastră la întinderea pustie de zăpadă în care se transformase curtea din faţa casei şi tresărind ori de câte ori aţipeam. După prima noapte, m-am gândit să las pistolul din mână şi când Graves mă tot bătea la cap să merg la şcoală – probabil fiindcă aşa credea că aş fi fost mai puţin ciudată – i-am spus că o să merg ca să-i închid gura.

N-aveam curajul să-i spun că stătea în aceeaşi casă cu cineva care intrase în vizorul unui vampir. De ce să-i amărăsc şi lui sufletul? Am încercat să-l conving să se întoarcă la mall sau undeva, oriunde, numai să fie departe de mine. Nu era în siguranţă lângă mine, dar el a refuzat cu încăpăţânare. Şi ce puteam să fac? Să-l iau la bătaie? Aş fi putut, dar de ce să-mi consum energia?

Eram frântă de oboseală. Cel puţin în timpul celor câteva ore din zi la şcoală eram înconjurată de alţi oameni şi eram destul de sigură că puteam să trag un pui de somn.

Însă Bletchley nu era de aceeaşi părere.

— Sunteţi cu noi, domnişoară Anderson?

Asta chiar era o întrebare pertinentă. Oare eram cu ei? Nu credeam să fi fost vreodată cu ei. Cel puţin nu cu oamenii normali. Poate că erau vreo unul sau doi care aveau ceea ce bunica numea „har”. Poate că erau chiar mai mulţi care văzuseră ceva ciudat sau inexplicabil, dar uitaseră probabil imediat ce…

— Domnişoară Anderson?

Bletchley era în culmea încântării gândindu-se la ce avea să-mi facă. Ochii ei ca nişte ouă se roteau îndărătul ochelarilor şi se trăgea de zor de tivul puloverului – de data asta era îmbrăcată cu puloverul albastru cu trandafiri.

Nu-mi dispărea din faţa ochilor imaginea cu chipul tatălui meu, pe jumătate mâncat, şi degetele descărnate care loveau în geam. Sângele care căzuse pe zăpadă şi bocancii grei care păreau că nici nu ating crusta neîntinată. Vârcolacul cu capul vărgat mârâind, şi buza de sus ridicându-i-se. Şi sfârâitul pe care îl scosese câinele în flăcări când aterizase în fântână, duhoarea amestecată cu sulf şi…

— Nu, am spus eu în cele din urmă. Nu cred că sunt cu voi, Bletch.

Graves, care stătea în faţa mea, se făcu mic de tot în bancă. Aproape că mi s-a părut că-l aud şoptind „La naiba!”

Îl aprobam din toată inima. Dar eram prea obosită ca să mai fac faţă porcăriilor lui Bletch. Îmi simţeam ochii plini de nisip şi mă durea tot corpul.

Un freamăt străbătu clasa. Bletchley se crispă toată şi deschise gura, dar acum mă trezisem. Un somn de toată frumuseţea stricat, după ce la primele două ore îmi pusesem capul pe bancă şi mă detaşasem de lumea exterioară.

— De fapt, am continuat pe un ton plat, chiar mă întrebam de ce stau aici şi te ascult, când e evident că nu înghiţi pe nimeni care are sub douăzeci şi unu de ani. E ca şi cum ai crede că viaţa

adevărată începe când ai dreptul legal să-ţi cumperi o bere sau ceva de genul. Dar pe urmă mi-am dat seama de alt lucru. Ţi-e frică de noi.

— Domnişoară Anderson, începu din nou Bletch, dar cuvintele îmi ieşeau singure din gură, în ciuda vocii timide din cap care-mi şoptea că n-ar trebui să spun ce gândesc, chiar dacă era adevărat.

Probabil că adulţii ascultă des de vocea asta. Oare tata încetase la un moment dat să-mi spună ce gândea? Ce nu îmi spusese oare?

Am deschis gura fără să am habar ce o să rostesc în continuare.

— Ai crezut probabil că e uşor să predai. O clasă întreagă de mucoşi neajutoraţi pe care poţi să-i terorizezi.

Am înşfăcat geanta, m-am ridicat în picioare şi era cât pe ce să dărâm banca. M-am julit bine de tot la şold, o nouă zdrelitură care se adăuga la grădina de vânătăi şi zgârieturi care-mi acopereau corpul. Destul de curând băiatul-vampir avea să mă găsească şi n-aveam să mai simt nimic niciodată.

— Mai mulţi cu fiecare an, şi sunt mereu aşa de uşor de terorizat! Şi asta pentru că deţii puterea, nu?

— Stai jos! şuieră ea printre dinţi.

Obrajii ei veştejiţi se îmbujoraseră, ca şi cum i-ar fi aplicat cineva o ştampilă ca cele pe care ţi le pun pe mână când mergi la un club ca să dovedeşti că ai plătit intrarea.

N-aveam de gând să stau jos. Probabil că nici ea nu credea că o s-o ascult, dar poate că s-a gândit că merita să încerce.

— Voi aveţi toată puterea şi oricum pe noi nu ne-ar asculta nimeni. Şi asta pentru că suntem doar nişte copii. Cui îi pasă de noi?

Mi-am trecut cureaua genţii peste cap. Era foarte grea, din cauza lucrurilor pe care le îndesasem claie peste grămadă înăuntru. Graves se foi neliniştit, şi părul şi haina îi foşniră.

Bletch trase aer în piept şi deschise din nou gura să-mi spună să stau jos sau să tac. Dacă îmi păsa câtuşi de puţin, acest lucru ar fi putut chiar să mă oprească – pe asta se şi bazează profesorii duri. Se bazează pe ponderea autorităţii ca să-ţi vină de hac chiar înainte să apuci să protestezi.

Simţeam furia cum îmi mocnea în piept, fierbinte ca tăciunii care ameninţă să se transforme în vâlvătaie. Era vechea tâmpenie – cineva crede că poate să te bruscheze doar pentru că eşti mai mic şi neajutorat. Iar tu trebuia să stai şi să înghiţi, doar pentru că nu aveai un anumit număr de ani, pentru că nu erai încă o persoană în adevăratul sens al cuvântului. Puteai să fii manevrat ca o jucărie, lăsat de izbelişte sau aruncat…

— Nu cred, am continuat, acoperind-o. Cred că fiecare copil pe care l-ai terorizat o să te bântuie într-o zi. Şi sper să-ţi vină de hac!

Nu mi-am dat seama că ţipam până când am rămas fără aer şi a trebuit să-mi umplu plămânii, scoţând un sunet care ar fi fost amuzant dacă nu se întâmpla ce avea să se întâmple.

Ochii lui Bletch ieşiră din orbite. I se înmuiară picioarele şi se apucă de catedră cu o gheară şi cu cealaltă se ţinea în zadar de gât, scoţând un sunet care numai de om nu era, răguşit, ca un croncănit.

Prima fată care începu să ţipe a fost o brunetă minionă şi drăguţă din rândul din faţă. Mi se pare că o chema Heather. Era îmbrăcată, cu ce altceva decât cu o uniformă de majoretă. De ce se mai chinuise să se îmbrace aşa când zăpada îţi ajungea până la genunchi, era peste puterile mele de înţelegere. Acum faţa i se schimonosise din cauza şocului şi slobozi un ţipăt care ar fi putut să facă concurenţă unui şuierat de tren. Ţipătul îi făcu pe câţiva puşti să tresară şi altul – un băiat brunet cu ceafa groasă şi o jachetă cu însemnele echipei de fotbal a liceului – scoase un chelălăit ascuţit care se armoniza ciudat cu cel al fetei.

Mi-am tras răsuflarea şi mă holbam la profesoară, încovoiată ca o rufă udă care alunecase de pe sârmă. Se prăbuşi cu zgomot în genunchi şi faţa ei căpătă o nuanţă ciudată de prună. Faptul că ochii aveau să îi iasă din orbite începu să pară ceva firesc şi inevitabil, însă în cap mi se declanşă o alarmă vagă. Acum ţipau şi ceilalţi copii.

Privirea îmi fugi spre tablă. Aceasta se cutremura bine de tot, lovindu-se de perete, ţinându-se doar în console. Exact când m-am uitat la ea, se auzi o pocnitură seacă şi tabla căzu, izbindu-se de podea şi spărgându-se de-adevăratelea, străbătută de la un cap la altul de un zigzag imens.

Mă cuprinse o senzaţie extraordinară de uşurare, ca aburul care iese printr-o valvă.
Blechley trase aer în piept şi căzu într-o rână, însă în obraji începu să-i revină culoarea normală. Acum respira. Cineva icni în rândul din spate şi am întors repede capul într-o parte ca şi cum mi-ar fi tras cineva o palmă. Obrazul mă înţepa. Atmosfera se încărcase de electricitate, devenind dintr-odată fierbinte ca aerul de vară şi umedă, de parcă s-ar fi apropiat o furtună.
Graves stătea neclintit în mijlocul puştilor care se ridicau de pe scaune sau ţipau. Ochii lui verzi ardeau şi cercelul din ureche sclipea, o singură stea de argint. Avea gura întredeschisă, ca şi cum îi trecuse prin cap o idee al naibii de bună şi se concentra asupra ei atât de mult, încât rămăsese încremenit, complet rupt de realitate.
M-am întors. Picioarele îmi tremurau de parcă doar ce aş fi terminat o cursă grea de opt kilometri, dar am reuşit să ajung la uşă. Un nou zgomot se auzi în balamucul din clasă – soneria care anunţa sfârşitul cursului şi care suna acum în mijlocul orei. Asta chiar că era ciudat.
Am scos un sunet discordant, care ar fi putut să semene și cu un râset, şi am plecat.

• • •

Eram la patru străzi depărtare de şcoală şi încă mă mişcam destul de repede, când mâna lui se încâlci în haina mea, apucându-mi şi un smoc zdravăn de păr, şi mă trase înapoi. Aş fi căzut grămadă dacă nu m-ar fi împins să-mi recapăt echilibrul, dar m-am redresat prea repede şi până la urmă am căzut amândoi într-un morman de zăpadă murdară care fusese măturată de pe şosea. N-aveam nici mănuşi şi nici fular. Zăpada îmi arse mâinile când am încercat să mă ridic în picioare. Geanta mi se încurcă. Graves mă făcea cu ou şi cu oţet, dar eu n-am prins decât încheierea: „…ce naiba ai făcut asta?”
— Măiculiţă, continuă el, ridicându-se brusc de pe zăpada îngheţată de parcă era un hopa mitică, chiar că te pricepi de minune să faci atmosferă! Am fost muşcat, bătut, legat de pat, ca în filmele cu James Bond, şi acum ai pus capac cu o profă pe care ai făcut-o aproape să dea ortul popii, la naiba!
N-am încercat să-i spun că nu o atinsesem. N-avea rost. Îi dorisem răul – îi zisesem de rău, cum spunea bunica, şi în cazul celor care aveau har, nu era de ici, de colo. Mă pricepeam destul de bine să dezleg vrăji şi blesteme, dar nu la fel de bine mă pricepeam să le şi arunc asupra oamenilor, şi asta se datora în mare parte faptului că bunica nici nu voia să audă de aşa ceva. Dacă nu ştii să faci farmece, atunci nu ştii nici să vindeci, mormăia ea mereu, mai ales când autorităţile veneau să evalueze impozitul pe casă. Dar vrăjile sunt un medicament puternic, Dru. Ascultă ce-ţi zic eu!
Pentru bunica, „un medicament puternic” putea să fie de bine sau de rău, ca laxativele despre care vorbea mereu. Sunt bune pentru că fac teleguţa să o ia la vale, dar dacă iei prea multe, îţi dai şi creierul afară din tine. Ascultă ce-ţi zic, Dru!
Odată mă pornisem să o întreb cum era posibilă o astfel de operaţie, să ajungă creierul în stomac, dar mi-am pierdut curajul.
Graves întinse mâna, mă apucă de haină, din faţă, şi trase aşa de tare încât aproape să o rupă, reuşind însă să mă ridice în picioare din nou.
— Ai face bine să-mi spui ce se întâmplă! Dacă nu, jur pe Dumnezeu că o să… Se uită la mine cu atenţie. Iisuse! Ai început să te smârcâi.
Dacă prin „ai început să te smârcâi” voia să spună că „mă smiorcăi ca o fată”, era adevărat. M-am şters la nas cu mâneca, am râs fornăind pe nas şi am început din nou să suspin. Lacrimile îmi scăldau faţa şi l-am împins.
— Du-te naibii! N-am nevoie să mai complici şi tu lucrurile. Sunt ca şi moartă, fir-ar să fie! Nu pricepi? Sunt moartă, fir-aş a naibii!
Graves îşi scutură zăpada murdară din păr.
— Ba nu eşti moartă. Eşti mult prea enervantă ca să fii moartă. Hai, vino! Au sunat la salvare pentru Bletch – nu cred că vrei să fii aici când or să vină.
Iisuse, de ce nu mă laşi odată în pace? Eram pe punctul de a ţipa din nou, dar în depărtare se auziră sirenele. A fost ca şi cum mi-ar fi aruncat cineva apă rece peste faţă şi mi-am dat seama că plângeam într-adevăr şi-mi curgeau toate cele şi eram murdară de zăpadă noroită, eram sigură că

şosetele pe care le aveam în picioare nu erau pereche, mă durea fiecare părticică din corp şi nu mă spălasem pe păr de două zile. Mă simţeam soioasă şi jegoasă, simţeam că-mi ia spatele foc şi nu fusese deloc o decizie înţeleaptă sa-mi burduşesc geanta care acum atârna aşa de greu.

Eram complet idioată. M-am dezmeticit din stupoarea în care eram de zile întregi.

Am tras aer în piept cutremurându-mă, încercând să-mi recapăt cât de cât calmul, şi nu am protestat când Graves m-a apucat de braţ şi a luat-o din loc.

— De ce nu pot să am şi eu o iubită normală? se întrebă el ridicând ochii spre cer. În sfârşit întâlnesc şi eu pe cineva care-mi place şi se dovedeşte a fi nebună de legat. Asta e!

— Iubită?

Eram cât pe ce să mă înec şi să-mi iasă mucii pe nas. Bravo ţie, Dru. Nici nu te-ai spălat pe dinţi azi. Eşti neglijentă din cale-afară! Sigur urma să mă umplu de coşuri după tot ce se întâmplase. Pe faţa lui Dru Anderson avea să fie Oraşul Coşurilor. Dar acum obrajii îmi ardeau atât de tare, că nici nu mai conta.

Graves se uită la mine cu coada ochiului şi chiar am reuşit să întrezăresc tipul în care urma să se transforme peste câţiva ani mijind sub faţa lui de copil şi părul rebel. Pomeţii aveau să i se contureze şi avea să fie unul dintre metişii asiatici drăguţi. Avea deja o piele frumoasă, chiar dacă era roşie din cauza frigului.

— Păi, ei, ştii tu!

Se înroşise? Şi eu la fel, dacă valul de lavă care-mi acoperea faţa şi mi se scurgea în jos, pe gât, era un indiciu. El nu-şi luase ochii de la mine şi eu nu puteam să-mi feresc privirea.

Pentru numele lui Dumnezeu! Nebunia parcă nu se mai sfârşea!

Mi-am șters din nou nasul, tânjind după un şerveţel.

— Eu nu…, am început.

Eu nu mă întâlnesc cu băieţi. N-am timp, chiar dacă tu eşti unul dintre cei mai tari puşti pe care i-am cunoscut. Şi…

El ridică din umeri, îmbujorându-se şi mai mult în obraji, ca o roşie coaptă. De data asta nu avea de-a face cu zăpada. Roşeaţa i se întinse uniform pe gât. La capitolul ăsta eram chit.

—Era o glumă, Dru. Dumnezeule! Relaxează-te odată! Hai!

Mă trăgea în continuare după el. Dacă e să recunosc, nici eu nu m-am opus prea mult. Dar totuşi…

— Ai stricat o zi întreagă de şcoală. Din cauza ta o să se aleagă praful de media mea.

— Credeam că oricum aveai de gând să-ţi dai bacalaureatul.

Buzele îmi amorţiseră. La fel şi mâinile. Mi le-am îndesat în buzunarele hainei. Sunetul sirenelor se auzea din ce în ce mai aproape.

— Vreau să intru la facultate ca să nu fiu sărac. Media generală încă mai contează, mă informă el cu tonul rezervat pentru cei mai idioţi dintre idioţi. Dar am fost cuminte tot anul. Pot bine mersi să-mi iau câteva zile libere. Acum vrei să-mi spui ce se întâmplă? M-am tot gândit că nu vrei probabil ca un tip prost să-şi bage nasul în treburile tale, dar ţi-am spus, acum sunt implicat. Ai putea să-mi spui şi mie la fel de bine cu ce mă confrunt, nu?

Am lăsat ochii în jos. Faţa încă îmi ardea, ciupită de ger. Oamenii mai bătătoriseră zăpada cu picioarele. Grăunţele de dejivraj, sarea gemă şi nisipul făcuseră restul. Cimentul era tivit cu gheaţă pe margini, dar era destul de practicabil, luând în considerare situaţia. Era o zi frumoasă şi senină. Norii coborau spre linia orizontului, dar nu obturaseră încă ochiul imens al cerului. Singura problemă era frigul, care-ţi pătrundea prin fiecare articol de îmbrăcăminte, până la oase.

— Pata de pe covorul din sufragerie e cam de mărimea unui corp de om.

Graves îmi dădu drumul la braţ, dar am continuat să merg lângă el, căci nu aveam puterea să mă opresc.

— Şi tatăl tău… Nu sunt prost, Dru.

Ştiu că nu eşti prost.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

Bălmăjeam ca un copil prins afară după ora la care trebuia să fie în casă.

Graves nu se uită la mine, dar ridică din umeri. Dădu colţul chiar când ambulanţa trecu mugind

pe lângă noi şi eu l-am urmat După ce ne-am depărtat cam la o stradă distanţă, sirena se opri brusc şi acum puteam să vorbim din nou.

Graves se uită la mine pieziş. Acum nu mai era roşu la faţă, dar privirea lui grea nu mă făcea să mă simt în largul meu.

— Da? Pune-mă la încercare!

Mai făcu doi paşi şi se cocoşă şi mai mult. Era o mişcare ciudat de fluidă.

— O văd mereu. În vis. Creatura aia care m-a muşcat.

Nu-i spusesem că văzusem din nou vârcolacul cu cap vărgat. Nu mi se părea că era o veste prea bună.

— E ceva normal. E ceva de genul stresului posttraumatic.

Am înghiţit în sec. M-am oprit brusc din suspinat. După ce tragi o porţie bună de plâns, capul ţi se limpezeşte. Nu ştiu ce substanţe ţi se descarcă în sânge de te simţi puţin ameţit şi îţi ţiuie capul.

— E normal că acum pot să miros oamenii? Să-i miros de-adevăratelea şi să miros şi ce-au mâncat la prânz? Şi e normal să văd pe întuneric de parcă ar fi ziua? Şi ce zici despre faptul că pot să mă mişc mai repede decât ar trebui? E ca şi cum m-am transformat peste noapte într-un supererou. E normal, la naiba?

M-am oprit şi m-am holbat la el. El mai merse câţiva paşi şi se uită peste umăr.

— Hai, ţine pasul cu mine! E frig afară.

— Chiar poţi să…

Asta se întâmplă când nu împuşti pe cineva atunci când ai ocazia. Tata l-ar fi împuşcat. Dar nu s-a transformat într-o bestie cu blană!.

— Dar nu te-ai transformat. N-ar trebui să ai astfel de efecte secundare!

— Parcă ai spus că nu sunt în pericol.

— Aşa credeam.

Acum îmi simţeam obrajii reci, uzi şi gerul mă ciupea de faţă. Tremuram. Odată ce începeam, părea că nu mai puteam să mă opresc. Mă străbătu un fior de gheaţă, ca un curent electric de voltaj mare.

— Unde mergem?

—Ţţ.

Clătină din cap şi părul negru i se mişcă odată cu capul. Mare parte din zăpada de pe şosele fusese curăţată, iar restul se topea şi apa se scurgea de pe marginile trotuarului. Graves era o pată neagră în lumina cenuşie a zilei, pe zăpada murdară. Nu era nici pe departe un tip care să nu atragă atenţia.

— Acum e rândul tău. Ce naiba ai păţit? Te-ai comportat ciudat de când m-ai lăsat acolo, în cafenea. Nu că ar trebui să faci prea mari eforturi.

— Eu…

Mi-am ţinut răsuflarea, am oftat adânc şi m-am hotărât să mă arunc cu capul înainte. Ce putea să facă, să râdă de mine, altceva ce?

— Am văzut pe cineva. Eu am… o chestie… Oricum, am găsit camioneta tatălui meu luându-mă după chestia asta pe care o am. Câteodată îmi spune anumite lucruri. Acolo era un vârcolac – vârcolacul care te-a muşcat.

Nu ştiu nimic despre toată povestea asta şi asta nu e de bine. Ar trebui să mănânc cărţile ca să mă documentez cât mai serios!

—Şi şi-a făcut apariţia şi un vampir.

— Creatura care m-a muşcat? Îşi schimonosi faţa, de parcă ar fi gustat ceva amar. Şi zici că mai era şi un vampir?

Cum naiba să-i explic?

— Da, unul care suge sânge. Le spunem în mai multe feluri – nosferatu, strigoi, vampir, ştii tu…

— Vânezi vampiri? Măiculiţă! Serios? Sau cum se cheamă ce faci tu?

Gândul părea mai degrabă să-l amuze şi să-i pună imaginaţia în mişcare decât să-l facă să nu se simtă în largul lui.

— Vânătoare i se spune, dar nu numai de vampiri.

Să ştii că ai primit destul de bine vestea.

— Şi alte chestii. Orice e periculos şi se pune cu oamenii. Tata se ocupa cu asta. Eu îl ajutam. O creatură l-a omorât şi l-a transformat în zombi. Probabil vampirul ăsta – au puterea s-o facă. Şi cum îţi spuneam, vampirul a pus pe fugă vârcolacul şi mi-a spus să merg acasă. O să vină să mă omoare.

— De ce? Nu îi era mai la îndemână să te omoare acolo? Nu că aş vrea să te văd dând ortul popii prea repede. Graves ţopăia de pe un picior pe altul nerăbdător, ca o pasăre. Hai! Nu te opri! Ţi s-au învineţit buzele!

— Lasă-mi buzele în pace!

Dar era groaznic de frig şi de îndată ce am început să mă mişc mi-am amintit că nu-mi pusesem nici pulover pe mine. Cum ieşisem din casă dimineaţă? Deodată am simţit că nu mi-aş dori nimic mai mult ca un duş fierbinte.

— Le place să se joace cu victimele lor. Presupun că se plictisesc.

— Nu prea are sens, repetă el.

N-ai avut niciodată o pisică?

— Ca de altfel multe din ce spun eu?

— De fapt, are sens ce spui. Scoase din buzunar un pachet de Winston, mi-l întinse şi se încruntă când am clătinat din cap. Uită-te şi tu la toate porcăriile de la televizor. Vezi peste tot vrăjitoare, vârcolaci şi tot felul de creaturi. Ori nu iese fum fără foc, nu? Tatăl meu vitreg spunea asta.

Asta era de departe cea mai consistentă informaţie pe care o furnizase despre familia lui. Eu şi Graves ne făceam confidenţe una după alta. Casele din jurul nostru ne priveau cu uşiţele lor pudice bine ferecate, cu transperantele trase şi aleile din faţa lor goale.

— Nu e ca la televizor. Trebuie să-ţi intre bine în cap. E periculos, murdar şi miroase urât şi…

Scutură pachetul, scoase o ţigară şi şi-o aprinse, apoi îndesă pachetul la loc în buzunar. Alt cui în coşciug. Deja scotea pe gură un norişor de fum.

— Da, la fel sunt şi sexul, drogurile şi restul lucrurilor care merită încercate. Deci care e următoarea noastră mişcare? Tu eşti experta.

Ba nu sunt deloc expertă. Sunt doar o puştoaică.

— Eu nu… adică… tata plănuia totul.

Nu-mi venea să cred că mă exprimasem cu atâta reţinere.

— Deci? Ce-ar face el?

Haina lui Graves flutură. Scoase pe gură un nor de fum de ţigară. Nasul i se încreţi.

— Pfui! Acum nici măcar nu mai are gust bun.

— Atunci de ce fumezi?

Tata ar pregăti tot ce trebuie şi s-ar întoarce la depozitele alea să caute „locul faptei”, ca eu să-i spun ce se întâmplase. M-ar duce să culegem informaţii de la magazinele de obiecte oculte şi barurile unde se ştie de Lumea Reală şi ca să afle cine era acest Christophe şi unde stă – dacă putea să se dea bine pe lângă cineva ca să-i divulge informaţia. Ar baricada casa sau s-ar muta în altă parte.

Dar eu nu puteam sub nici o formă să închiriez o cameră singură fără multă bătaie de cap, iar un hotel ar fi scump şi plin de adulţi băgăcioşi, asta dacă nu cumva era vreo maghernıţă, care m-ar costa scump şi unde ar fi o grămadă de dubioşi care de-abia aşteaptă să se înfrupte dintr-o fată tânără.

Puteam să mă asigur că toate ferestrele şi uşile de acasă erau baricadate împotriva spiritelor rele – bunica mă învăţase cum. Asta n-avea să oprească un zombi, dar acum nu eram singură, mai aveam pe cineva cu mine, nu?

Şi aveam şi arme. Şi grenade.

Minunat, Dru. Ca să săriţi în aer amândoi, şi tu şi prietenul tău, nu? Tata ţi-a spus să nu te joci niciodată cu grenadele!.

Dar tata nu era aici. Acum eram de una singură. Doar că-l mai aveam şi pe Graves, care ridică din umeri, trase din ţigară şi se strâmbă.

— Din obişnuinţă. Sunt dependent, pricepi? Putem să revenim la subiect? Ce-ar face tatăl tău?

Nu părea că avea de gând să plece nicăieri. De fapt, părea hotărât să rămână pe poziţii.

Ceea ce nu era probabil un lucru bun. Putea să fie omorât. Dar trebuia să recunosc totuşi că mă simţeam uşurată.

Nu putea să nu-mi pară bine că-l aveam lângă mine.

— Ar da fuga imediat acolo. Tremuram atât de tare, încât cuvintele aproape că le-am rostit pe bucăţi. În locul unde am găsit camioneta. S-ar întoarce acolo şi ar începe să facă cercetări să vadă pe unde şi-a luat tălpăşiţa vârcolacul cu cap vărgat. I-ar lua urma dacă ar putea.

— Vârcolacul cu cap vărgat?

Alungă imediat imaginea, cu un gest al mâinii. Ţigara lăsă o dâră de fum în aer.

— Nu, nu-mi spune! Am o întrebare mai bună. Tu ai făcut-o? Tu i-ai venit de hac bătrânei Bletch?

Am înghiţit minciuna pe care voiam să i-o spun.

— Cred că da. Se numeşte a zice de rău cuiva. Până acum n-am mai făcut aşa ceva.

Şi ar trebui să-mi fac griji şi pentru asta. De unde naiba a mai apărut şi asta? Până acum nu eram în stare să fac aşa ceva.

Dar până acum nu mai fusesem atât de furioasă, nu? Sau de deznădăjduită. Şi acum făceam lucruri noi tot timpul. Harul devenea din ce în ce mai puternic.

— Atunci de unde ştii că tu ai făcut asta?

Lăsă capul în pământ, urmărindu-şi picioarele care-l purtau supuse pe trotuar. Se opri şi îmi făcu semn să trec pe lângă o porţiune cu gheaţă; era loc doar pentru o singură persoană.

— Mie mi s-a părut că a făcut infarct când i s-a spus în faţă că e o teroristă.

— I-am spus eu că e teroristă? Nu-mi amintesc partea asta.

Mergeam târându-mi picioarele, păşind cu grijă pe lângă gheaţă. Lumina soarelui reflectată de zăpadă îmi străpungea capul şi mi-am dat seama dintr-odată că aveam stomacul gol.

Se auzi o haină foşnind.

— A fost super tare, Dru. Tu ai spus cu voce tare ce gândeau toţi de atâţia ani.

— Mă bucur că mă aprobi.

Şi totuşi am blestemat-o. Fir-ar să fie! Bunica s-ar mira foarte mult. Tata s-ar uita la mine când m-aş întoarce acasă şi mi-ar ţine Discursul despre Folosirea Responsabilă a Harurilor. Geanta era prea grea. Am tot aranjat cureaua ca să nu-mi intre în umăr.

Râsul lui Graves răsună din nou. Semăna cu un lătrat.

— Era cât pe ce să mă ridic în picioare şi să te aplaud, dar copiii au început să ţipe.

Când i-am simţit haina pe umeri, m-am dat speriată câţiva paşi într-o parte, cât pe ce să cad pe malul de zăpadă de pe şosea. Din nou.

— Ai înnebunit? Sunt minus douăzeci de grade afară. Graves ridică din umeri şi oasele firave i se mişcară sub puloverul de lână roşu şi vechi care văzuse şi zile mai bune. Îşi adusese ceva haine la mine acasă şi era o uşurare să-l văd îmbrăcat şi cu altceva.

— Când mă uit la tine mi se face şi mie frig. Dârdâi rău de tot. Eu sunt obişnuit cu clima asta, să ştii şi tu, care eşti din Florida. Spune mulţumesc şi gata, OK?

M-am cutremurat cu un oarecare sentiment de vinovăţie amintindu-mi că îi spusesem despre Florida.

— Eşti nebun de-a binelea.

Dar haina era caldă şi mi-am băgat mâinile pe mâneci. Geanta mi se lovi de şold. Imediat ce ajungeam acasă trebuia s-o golesc.

— Hai să mergem acasă. Vreau să mâncăm ceva şi pe urmă să ne facem un plan.

— Sună bine.

Am mers în tăcere o vreme, nu mult, şi zăpada crănţănea sub paşii noştri ca şi cum am fi călcat peste nişte oscioare care trosneau şi se rupeau sub greutatea noastră. I-am mirosit haina – miros de adolescent sănătos, deodorant, testosteron, fum de ţigară şi un vag miros înţepător de mâncare gătită. Am simţit furnicături în obraji, dar nu m-am înroşit. Am lăsat capul în pământ, uitându-mă la picioarele mele care se mişcau independent de mine, ca nişte soldăţei ascultători, şi mi-am adus umerii în faţă ca să pot să inspir adânc. E amuzant, dar nu-ţi dai seama cât de personal e să miroşi pe cineva. Nu-l înlocuia pe tata, dar era aici, lângă mine.

M-am muşcat de buză, apoi am deschis gura.
— Graves?
— Ce e?
După voce părea precaut. Şi eu aş fi, dacă aş avea de-a face cu o tipă nebună care doar ce a blestemat-o pe o profesoară tâmpită de istorie şi care mi-a spus totul despre vampiri şi vârcolaci.
— Mersi.
Haina era chiar călduroasă. Acum îmi dădeam seama de ce o purta el. Nu mai tremuram aşa de tare. După ce plânsesem, aveam capul limpede şi eram acum gata să trec la treabă. Această senzaţie mă învăluia ca o binecuvântare.
Mi-am dat seama că zâmbea larg după aburul cald pe care l-am simţit pe spate.
— Stai liniştită, Dru. Prima dată e gratis.

# Capitolul 20

Camioneta era încă parcată strâmb pe aleea din faţa casei şi telefonul suna când am intrat în casă. Graves se duse direct să dea drumul la căldură mai tare şi eu am ajuns la telefon chiar când țârâitul slab şi repetitiv încetă.
— Probabil că e de la şcoală să te spună ce-ai făcut, zise el şi râse chinuit, în stilul lui, de parcă ar fi lătrat.
Aveam multe apeluri pierdute în ultima vreme, dar gândul la asta îmi dădea fiori reci pe şira spinării.
— Iisuse! Presupun c-ai putea şi tu să te prefaci că eşti tata.
M-am luptat să-mi dau jos haina lui Graves, care acum era udă şi avea ţurţuri de gheaţă murdară la poale. Graves era atât de înalt că îi târâsem tot drumul haina pe jos după mine. Cămaşa mea prinsese şi ea un iz de fum de ţigară şi unul şi mai slab de deodorant.
— Ai nişte idei perverse rău, domnişoară Anderson.
Centrala se trezi la viaţă cu zgomot. Am trecut pe lângă el şi m-am îndreptat direct spre prima lădiţă cu arme.
Am scos pistolul din geantă şi mi-am dat seama că mă treceau transpiraţiile. Ce fusese în mintea mea? Era încărcat, cu glonţ pe ţeava şi piedica (slavă Domnului!) era pusă. Faptul că mergeam la şcolile din suburbii însemna că nu trebuia să-mi fac griji pentru detectoarele de metale, dar tot era o dovadă de prostie din partea mea să merg înarmată la Liceul Foley.
Tata spunea că „începi să faci ca iepurii” – când un vânător se prostea şi nu mai ştia ce făcea, copleşit de frică sau de irealitatea şocantă a Lumii Reale. Presupun că o definiţie mai bună ar fi fost că sufereai de stres posttraumatic sau că rămâneai perplex din cauza şocului.
Eram gata să scot pistolul din toc şi să-l pun la loc în cutie când am ridicat brusc capul. O jumătate de secundă mai târziu, se auzi soneria de la uşă. Am sărit, căci nările mi se umplură de miros de rugină de cupru amestecat cu gustul înţepător de citrice de ceară pe care l-am simţit deodată în gură.
La naiba! Şi brusc mi-a trecut ceva prin cap – era ziua în amiaza mare şi zăpada reflecta lumina soarelui.
Vampirii nu ies afară pe timpul zilei. Deci era altă creatură.
Dar ce anume?
La uşă se auzi un ropot de bătăi uşoare. Şi în spatele ei, se vedea clar ceva ciudat licărind Undele albastre de protecţie nu erau vizibile, dar le simţeam, subţiri ca firul de aţă, adunându-se şi zumzăind, ca nişte fulgere albastre.
Dacă lighioana sau ce era în spatele uşii făcea doi paşi într-o parte, ar fi putut să se uite pe fereastra imensă, neacoperită, şi m-ar fi văzut ghemuită lângă lădiţa cu arme, cu mâinile îngheţate încleştate pe un pistol cu calibrul de 9 mm. Am început deodată să simt crampe la muşchii de la picioare.
Oh, Doamne. Nu acum!

Dar nu e după cum vrem noi. Nu putem să alegem cine ne urmăreşte şi când. Dacă s-ar putea, viaţa ar fi mult mai simplă, nu?

Graves se ivi în pragul uşii din sufragerie. Avea ochii măriţi, i se vedea albul ochilor şi părea la fel de speriat ca şi mine. Pometţii obrajilor erau acum albi ca brânza de ţară sub tenta lor aurie uniformă. Pentru un tip colorat de la natură, se albise destul de mult.

— Ce facem acum? şopti el şi eu nici măcar n-am mai încercat să mă prefac că nu e groasă treaba.

Am aruncat o privire pe fereastra care dădea afară, spre intrare şi spre deşertul de zăpadă în care se transformase curtea.

Iisuse! Acum trebuie să-l apăr şi pe el. Nu e antrenat pentru aşa ceva.

I-am făcut semn cu mâna să se dea înapoi, m-am lăsat încet pe podea şi am început să mă furişez târâş pe covor, cu pistolul în mână. Am verificat de două ori să văd dacă piedica era pusă şi am avut grijă să nu-l îndrept spre capul meu prost.

Se auzi alt ropot de bătăi uşoare. Senzaţia că lighioana de dincolo de uşă respira şi aştepta cu o nerăbdare amuzată să-i deschid mă făcu să simt fiori reci pe şira spinării. Când am trecut peste pata decolorată de pe covor, m-am înfiorat şi mai mult. Se simţea un iz înţepător de zombi putrezit, nu destul de puternic încât să mă facă să vomit, dar destul cât să mă facă să-mi doresc să nu fiu nevoită să mă târăsc peste el.

Am reuşit să-mi găsesc un adăpost amărât – un rând de cutii aşezate de-o parte a televizorului. Unghiul nu era bun, dar puteam măcar să văd o porţiune din verandă şi, speram eu, şi ce era la uşă.

Îmi intră praf în nas când am încercat să mă ridic în spatele cutiilor. Senzaţia iminentă de strănut îmi gâdilă nările, o luă pe gât în jos şi aproape că mă făcu să lăcrimez.

Fă-o cum trebuie, Dru! Ai doar o singură încercare.

M-am lăsat pe vine când se auzi un alt ropot de bătăi la uşă.

M-am ridicat încet, cu grijă. Am tras cu ochiul pe deasupra unei cutii în care erau haine de schimb şi pături.

Unghiul chiar nu era deloc bun. Dar prin geam am văzut o umbră mişcătoare, ca şi cum creatura de dincolo de uşă s-ar fi mutat de pe un picior pe altul.

Asta presupunând că avea doar două picioare.

Dar lighioanele nu ieşeau de obicei afară decât noaptea. Nu era de bine. Nu era deloc de bine. Am îndreptat pistolul spre ţintă cu grijă şi m-am îmbărbătat. Vârful capului meu părea extrem de expus, aşa cum se iţea deasupra cutiilor.

— Dru…, şopti Graves.

Se auzi un zgomot ciudat, ca un obiect care alunecă şi care se termină cu un clic.

Ce naiba a mai fost şi asta? Umbra se mişcă uşor.

— Dru…, se auzi Graves din nou.

Parcă eram în clasă şi încerca să-mi dea vreun bilet sau să copieze de la cineva.

Da, sigur, de parcă puştiul ăsta a copiat vreodată în viaţa lui! Vezi să nu!

— Taci din gură! i-am şoptit eu cât de încet am putut.

Să trag prin perete? Credeam că unghiul e mai bun aici. La naiba!

— Uşa! şopti Graves. Se mişcă broasca.

Oh, la naiba! M-am ridicat, împleticindu-mă pe picioare, şi m-am aruncat peste cutii. Am făcut un salt incredibil – nu-mi amintesc să fi atins podeaua de partea cealaltă cu ghetele ude. Am căzut grămadă pe hol, lângă Graves, trântindu-l la pământ. Yala se răsuci în poziţia deschis, iar mânerul uşii se rotea şi el încet dar în acelaşi timp prea repede ca să am timp să-l opresc. De-abia am apucat să trag piedica şi să ridic pistolul când uşa se dădu de perete şi înăuntru pătrunse un val de ger care străbătu holul.

Trosnetul ca de fulger al undelor de protecţie nici măcar nu-l încetini.

Băiatul cu ochi albaştri mă apucă de încheietură şi-mi răsuci mâna până reuşi fără prea mult efort să mă facă să dau drumul la pistol. Acesta căzu zăngănind pe podea şi din fericire nu se descarcă.

Un singur lucru trebuie spus când tatăl tău îţi lasă o bancnotă de cincizeci de dolari şi un bilet în care îţi aminteşte să-ţi faci exerciţiile kata. Când un răufăcător dă năvală în casă şi pune mâna pe

tine, poţi să-l pocneşti destul de tare în faţă ca să se clatine pe picioare şi să-i dea sângele pe nas. Şi vorbim despre un nas patrician.

Sânge roşu. Nu era negru şi nici nu avea lucirea sidefată ca dâra lăsată de melc, aşa cum e sângele de vampir. Mi-am adus aminte de ceva – picăturile de sânge de pe zăpadă din acea noapte fuseseră şi ele tot roşii.

Vampirii au sângele negru; nu mai e nici pic de hemoglobina în el. Din cauza asta au nevoie de transfuzii tot timpul. Nu mă gândisem la asta până acum, fusesem prea obosită şi speriată ca să mai pot să gândesc cât de cât limpede.

Acum era prea târziu.

Ce naiba?

Se împletici pe picioare şi acum părul lui nu mai era ud şi uleios, ci şaten-deschis şi lăţos. Am făcut un pas, sprijinindu-mă bine pe un picior, şi cu celălalt îndoit, cu genunchiul ca un picamer, i-am tras una zdravănă în boaşe – sau acolo l-ar fi nimerit dacă nu s-ar fi apărat şi nu mi-ar fi tras una chiar deasupra genunchiului, cu mai multă putere decât orice fiinţă umană are dreptul de a lovi. Lovitura făcu să-mi ratez ţinta. Un miros de plăcintă de mere apăru din senin şi mă lovi în nări.

Graves ţipă în sfârşit. Tipul cu ochi albaştri trecu rapid pe lângă mine, dar eu mă pusesem deja în mişcare. Tata spunea mereu că lovitura la boaşe era foarte bună dacă nimereai, dar o fată trebuia mereu să aibă un plan de rezervă – asta pentru că un tip nu s-ar aştepta niciodată să-l loveşti la boaşe şi să-i mai pregăteşti şi altceva.

Cred că de vreme ce organele genitale sunt centrul lumii pentru un bărbat, rareori îşi dă seama că nu e la fel şi-n cazul tău.

Pumnul meu, deja încleştat, se repezi la gâtul lui cu viteza unui tren expres. Apoi veni lovitura cu palma deschisă, cu podul palmei lovind chiar sub nas şi ridicând în sus astfel ca piramida nazală să se fractureze şi să-i intre în creier. Dacă aş putea să mă mişc destul de repede!

Hai, Dru! Mai tare! Mai tare! se auzea vocea tatălui meu ţipând – dar nu era timp pentru aşa ceva, căci în spatele meu se auzi un răcnet răsunător şi ceva trecu cu viteza glonţului pe lângă mine, ceva lung şi slab, mişcându-se mai repede decât ar fi avut dreptul s-o facă şi la care nu puteai să te uiţi căci nici nu se vedea clar, era ca argila pe fundul unei ape repezi. Îl lovi pe tipul cu ochi albaştri şi îl aruncă cel puţin doi metri, şi s-ar mai fi tot dus dacă băiatul nu se izbea cu capul de cadrul uşii. Se rostogoliră amândoi afară, pe verandă. Ieşiseră din raza mea vizuală acum.

Ce naiba… Dar eram deja în mişcare, uitând de pistol şi repezindu-mă spre uşa de la intrare. Zgomotul era asurzitor, un mârâit amestecat cu un râset care, deşi era subţire, era clar al unui bărbat, şi bubuiturile care făceau casa să se cu tremure.

Era Graves. Îi crescuse păr pe el şi se mişca cu viteza glonţului.

Dar nu trebuia să se transforme!

Mi s-a părut o veşnicie până am ajuns la uşă, şi până să ajung eu, cei doi sfărâmaseră balustrada de pe verandă şi aterizaseră în curte. Se auzi un trosnet asurzitor şi o fântână imensă de zăpadă ţâşni din pământ.

— Terminaţi! am ţipat eu, dar cei doi nu-mi dădeau atenţie.

Era atâta zăpadă împroşcată în jur încât era greu să vezi ce se întâmpla, dar părea că tipul cu ochi albaştri îl apucase pe Graves – sau ceea ce fusese odată Graves – de ceafă îl azvârlea de colo-colo.

Am făcut trei paşi, m-am aruncat de pe verandă şi am zburat exact ca Supergirl, cu palmele larg deschise. L-am lovit pe tipul cu ochi albaştri în plin. Mi s-a tăiat răsuflarea şi am simţit o durere ascuţită în umăr, dar l-am răsturnat cu picioarele în sus. Ne-am prăbuşit amândoi într-o încâlceală de mâini şi picioare şi i-am dat un picior zdravăn în stomac înainte să-mi dau seama ce striga.

— Am venit să vă ajut, cretinii naibii!

M-am eliberat din învălmăşeală, simţind zăpada care îmi ardea mâinile şi faţa şi am sărit în picioare chiar când Graves se năpustea iar asupra lui. Timpul încetini; am întins repede mâna şi l-am apucat de părul creţ şi rebel – care acum era parcă şi mai neascultător. Nu era tot acoperit cu blană, dar se transformase, şi avea o lucire străină de firea omenească în ochii de un verde strălucitor. Aerul se întărise şi scânteia în jurul lui ca aburul fierbinte care iese dintr-un trotuar unde s-a turnat bitum.

L-am tras zdravăn de tot, preocupată în mică măsură de faptul că n-ar fi trebuit să fiu în stare să mă mişc atât de repede încât să-l prind. Lumea se simplificase de tot, şi, deşi eram ameţită de valul de adrenalină care îmi pulsa în vene, am realizat că puştiul ăsta avea sângele roşu.

Mai bine să nu fii iepure, Dru. Hai! Fii stăpână pe situaţie!

Umărul unde mă lovisem ţipa de durere, dar am îndurat strângând din dinţi; picioarele lui Graves îi zburară de pe sol şi el scoase un sunet ca un câine din desenele animate care ajunge la capătul lanţului şi e tras brusc înapoi. Am slobozit un ţipăt scurt de durere, degetele mi se încleştară şi Graves se izbi de pământ, iar părul lui – viu, creţ, care trecuse prin multe – îmi alunecă printre degete.

— De unde naiba ai învăţat asta? mârâi printre dinţi tipul cu ochi albaştri.

Chipul lui era o mască de sânge, partea dreaptă deja umflându-se şi schimbându-şi culoarea de la primul pumn pe care i-l dădusem. Nici de data asta nu era îmbrăcat corespunzător pentru vremea de afară – avea un pulover negru in V, subţire de tot, nişte blugi şi nişte adidaşi negri glazuraţi cu zăpadă. Am simţit din nou un miros plăcut de mere cu scorţişoară şi m-am întrebat dacă nu cumva gătea vreo vecină din jur.

Soarele îi făcea părul să lucească cu reflexe aurii, scoţând in evidenţă şuviţele blonde printre firele de păr castaniu. Părea o tunsoare nouă şi scumpă, cu laţe, şi când Graves mârâi la el, tipul îi răspunse tot cu un mârâit, dezvelindu-şi dinţii care nu prea aduceau a dinţi de om. Amândoi mârâiau – Graves ca un câine imens întărâtat şi Ochi-Albaştri scrâşnind ca metalul care se freacă de metal.

— Aşteptaţi puţin.

Am întins mâna în jos. Graves se chinuise să stea în fund. Încă mai mârâia, scoţând un sunet gros şi vibrant care-mi făcea dinţii să clănţăne. Ca să fiu în siguranţă, i-am pus o mână pe cap – nu că aş fi putut să-l opresc dacă sărea, dar merita să încerc.

— Graves? Aşteaptă o secundă, te rog.

— Nu te aude, spuse Ochi-Albaştri. Bestia a pus stăpânire pe el.

— Du-te naibii! mârâi Graves, şi chiar m-am bucurat să-l aud.

Vârcolacii nu vorbesc. Cel puţin nu când se întrupează în animale. Cel cu capul vărgat nu fusese în stare decât să scoată nişte sunete ciudate. Odată ce se transformă în fiare, gura lor nu mai e anatomic făcută pentru articularea cuvintelor.

Faptul că Graves vorbea era un semn bun şi însemna că nu era vârcolac. Dar nu era nici o îndoială că fusese muşcat de o asemenea creatură, că nu se transformase în douăsprezece ore şi că era virgin, nu?

Asta ar fi trebuit să însemne că nu era în pericol. Dar Graves făcea tot soiul de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă. Îmi doream din nou să fi ştiut mai multe despre subiect, mai mult decât ce reuşisem tata şi cu mine să punem cap la cap cu ajutorul unor cărţi vechi, cu coperţi de piele, mucegăite, care treceau din mână în mână, de la vânător la vânător, şi care erau ţinute în spatele tejghelei în magazinele adevărate de obiecte oculte, şi nu erau scoase la iveală decât atunci când vânătorul îşi dovedea buna-credinţă.

Cărţi pe care ar fi trebuit să le studiez din scoarţă-n scoarţă, în loc să pierd timpul plângându-mi de milă, că tot veni vorba.

— Staţi aşa puţin. Aşteptaţi o fracţiune de secundă doar! Am scormonit prin amintiri şi am întins degetul arătător al mâinii libere spre Ochi-Albaştri. Tu. Christophe, nu?

Acesta schiţă o reverenţă corectă, întinzând braţele, şi am început să-mi simt picioarele cam moi. Chiar dacă acum nu mai avea colţi şi părul îi stătea ridicat, pudrat cu zăpadă, încă părea că nici nu păşeşte pe pământ. Stătea, uşor ca fulgul, pe pojghiţa unei moviliţe de omăt. Se purta o luptă între ceea ce vedeam cu ochii şi cu mintea; m-am dat bătută, apoi am abordat iar problema şi în cele din urmă am decis că de vreme ce stătea scăldat în lumina soarelui, era pesemne altă creatură.

Dar i-ai văzut colţii, Dru!

— Ce naiba mai eşti şi tu?

Îmi doream să nu fi renunţat la pistol, dar mi-am spus din nou în sinea mea că fusese o idee bună – una dintre puţinele idei bune pe care le avusesem în ultimele zile. Ce aveam să fac? Să mă apuc să trag cu pistolul ziua în amiaza mare? Aş fi avut o şansă grozavă să fac cunoştinţă cu vecinii. Vântul

își schimbă direcția și am simțit din nou miros de mere în nări. Îmi lăsa gura apă.

Zâmbetul lui se lărgi și afișa acum o veselie ca de om nebun.

— Și eu aș putea să te întreb același lucru, fetițo. De ce nu mi-ai spus cine ești cu adevărat?

— Știai cum mă cheamă.

Mă luptam cu impulsul nebunesc de a-l mângâia pe Graves pe cap.

Șezi blând o clipă. Lasă-mă să-l iau puțin la întrebări.

— Nu contează numele, spuse Christophe, dându-și puțin capul pe spate și adresându-se cerului albastru și rece și care, de fapt, avea chiar nuanța ochilor lui.

Ca să vezi!

Își coborî din nou privirea asupra mea și ridică din umeri.

— Ce-ai zice dacă am continua discuția înăuntru? Asta dacă poți să-ți stăpânești cățelușul de salon.

Graves se încordă, dar nu făcu nici o mișcare. Mârâitul lui vibrant încetă și el se ridică, într-o mișcare fluidă.

— Ce e ăsta, Dru? întrebă.

Slavă Domnului, cel puțin suna rezonabil.

— Nu miroase cum trebuie.

— Uite cine vorbește, spuse Christophe și-și încrucișă mâinile la piept.

Ar fi trebuit să arate ridicol murdar de zăpadă cum era, dar nu știu cum se făcea că nu mi se părea așa.

— Ți-am spus, sunt un djamphir. Din neamul Kouroi. Vânez bestiile nopții. Și tu, domnișoară Anderson, aș putea spune că ești și nu ești la fel. De ce nu mi-ai spus cine ești?

— L-ai omorât pe tata. Dar nu păream prea sigură. Acum nu mai eram așa de sigură. Și ce, trebuia să-ți pun totul pe tavă?

— Nu eu l-am omorât pe dragul tău Papá. L-am avertizat să stea departe, dar era foarte hotărât. Avea el conturile lui de reglat cu Sergej.

Fața i se schimonosi și se întunecă, iar eu îl priveam fascinată.

— Toți avem ceva cu el, adăugă.

— Sergej?

Numele fu ca o țepușă de sticlă care-mi străpunse capul. Mă luară frisoanele și mi-am dat seama că stăteam toți afară, în frig.

— Cine mai e și ăsta?

Christophe se holbă la mine ca și cum l-aș fi întrebat ce era oxigenul. Apoi se aplecă și scoase un șuierat, și mi-am dat seama că râdea.

Ai fi zis că m-am obișnuit cu chestiile ciudate, dar asta e altceva.

Lăsasem mâna jos. L-am apucat pe Graves de pulover și l-am tras înapoi. El veni fără să opună rezistență, cu capul plecat, ca un copilaș.

— Nu mă simt prea bine, spuse foarte încet și tuși.

— Nu mă mir. Strângeam din dinți atât de tare încât cuvintele de-abia îmi ieșiră din gură. Cred că trebuie să ne documentăm serios.

Nu voiam să mă întorc cu spatele la Băiatul Zâmbăreț, așa că a trebuit să merg cu spatele, ridicând piciorul sus ca să-mi scot tălpile care se afundau în zăpadă. Curtea din față părea că fusese lovită de o tornadă. Slavă Domnului că nu era nici un vecin acasă în toiul zilei ca să vadă scena.

Era cât pe ce să trag o căzătură zdravănă pe scările verandei; Graves apucă strâns de balustradă și urcam amândoi clătinându-ne ca niște bețivi. Urcam cu spatele, treaptă cu treaptă, Graves lăsându-se pe mine din ce în ce mai greu. Energia se scurgea din el ca apa dintr-o cană spartă. Băiatul Zâmbăreț se opri din șuierat și se uită la noi cu interes.

— Presupun că n-o să mă inviți înăuntru.

Schiță același rânjet de fiară și dinții i se dezveliră. Erau albi de-ți luau ochii.

Dar acum nu mai erau colți.

— Presupui bine.

I-am luat-o înainte lui Graves, în cazul în care el nu și-ar fi dat seama că nu era deloc o idee bună

şi ar fi spus ceva.
— Să ştii că nu sunt ca un nosferatu.
Christophe înainta cu mişcări încete. Picioarele lui tot nu atingeau zăpada.
Cum de s-a murdărit din cap până-n picioare dacă poate să facă asta?
— N-am nevoie de invitaţie ca să-ţi trec pragul.
Aşa e, n-ai trecut numai peste prag, ci şi peste undele de protecţie.
— Pun pariu că le spui asta tuturor fetelor.
Cuvintele mi-au ieşit din gură fără nici o contribuţie din partea mea. Graves râse pe înfundate. L-am urcat pe verandă, continuând să mă deplasez cu spatele. Aveam senzaţia neplăcută că Ochi-Albaştri ne mâna ca pe o turmă.
Christophe rânji, măsurându-ne pe amândoi din priviri. Se mişca alene, de parcă avea la dispoziţie tot timpul din lume, alunecând ca uleiul pe zăpadă.
— O să adoarmă în curând. Asta a fost prima dată când s-a transformat, nu? Când a fost muşcat? Şi ce specie de vârcolac l-a muşcat?
Scoteam aburi pe gură. Graves se lăsă moale pe umărul meu. Nici nu-ţi venea să crezi că puţin mai devreme alergase şi mârâise ca un ciobănesc german.
— Eu pun întrebările, Chris. Tu doar răspunzi. Ce creatură mai eşti şi tu? Şi dacă nu tu l-ai omorât pe tata, atunci cine?
— Tu chiar nu auzi ce-ţi spun? Sunt djamphir. Pe jumătate vampir, dar, tehnic vorbind, sunt mai degrabă a șaisprezecea parte dintr-un vampir. Noi suntem rezultatul uniunii dintre femei şi un nosferatu. Sigur ai auzit de asta.
Stomacul mi se întoarse pe dos rău de tot. Măiculiţă!
— N-am auzit, de fapt
Poate doar în filme. În filmele proaste de tot.
— Ia zi, domnişoară Dru, pe unde te-ai ascuns până acum?
Urcă pe scări dintr-o singură săritură, de-abia atingând pământul, ca şi cum ar fi fost încălţat cu pantofi de balet. Parcă aveai în faţa ochilor o felină care levita.
— Presupun că nici tu nu ştii ce eşti, adăugă.
Mă tot gândeam la mirosul de plăcintă de mere. Bunica servea mereu plăcinta de mere cu o bucată de brânză alături; aşa-i plăcea tatălui meu.
— Ba ştiu prea bine. Sunt nervoasă foc, flămândă şi înfrigurată. Mersi.
Am întins mâna bâjbâind după clanţă, cu intenţia de a închide uşa şi de a-l lăsa pe verandă, dar am ezitat.
Uşa nu se dovedise a fi de prea mare folos în urmă cu cinci minute. Totuşi, felul cum rânjea, cu faţa mânjită de sânge, nu era prea încurajator.
M-am dat înapoi. Pistolul era pe jos, prea departe ca să am timp să dau un picior uşii să o închid şi să ajung la el.
— Dacă eşti un spirit rău, nu poţi să intri înăuntru.
Mi se uscase gâtul. Graves îşi alese parcă special momentul ca să se lase cu toată greutatea pe mine şi, în loc să fiu gata să sar la bătaie, m-am trezit deodată în pericol să iau o altă căzătură de toată ruşinea. Spatele mă durea şi mă ardea, şi nici cu umărul nu stăteam prea bine.
Christophe păşi peste prag, închise uşa şi îl luă pe Graves de celălalt braţ. Cât ai clipi din ochi, el preluă dibace toată greutatea şi îl manevra acum pe Graves cu graţia unui dansator. Parcă era Gene Kelly care trăgea după el o păpuşă plină de nisip.
— Unde vrei să-l duc?
— Sus. Am ridicat pistolul spre el. Şi fără mişcări bruşte.
I-am văzut un ochi albastru scânteind. Sângele i se usca deja pe faţă. Centrala era pornită – Dumnezeule, factura o să fie uriaşă luna asta!
— Dacă aş vrea să vă omor pe vreunul dintre voi, v-aş lăsa de mâncare la lupi. Ăsta e anotimpul lor, la urma urmelor.
Da, mă rog. Cum zici tu.
— O să păstrez pistolul pentru orice eventualitate. Ce cauţi aici?

— M-am gândit să-ţi fac o vizită, draga mea. De vreme ce te-ai dovedit a fi aşa de interesantă.

Mă luă gura pe dinainte, fără să mai gândesc.

— Ştii, eşti al doilea tip în ultimele zile care-mi spune asta. Ar trebui să fii mai creativ.

Asta a fost bună, Dru!

— Urăsc să mă imite cineva.

Îl trăgea pe Graves pe scări ca şi cum ar fi fost un fulg.

— N-o să păţească nimic, dacă asta te întrebi. O să doarmă câteva ore şi o să se trezească dezorientat şi flămând. Sper că ai ceva carne în casă.

Carnaţii bolognezi se pun la socoteală?

— Hm, bine. Spune-mi, eşti vânător?

Mergeam încet în spatele lui, simţind deodată dorinţa de a-i vedea faţa lui Graves. Şi dacă nu o luasem razna – ceea ce era clar o posibilitate – puştiul ăsta mirosea ca o plăcintă proaspăt scoasă din cuptor. Mirosea frumos şi-mi făcea foame.

— Printre altele, da. Ajunse în capul scărilor, adulmecă şi îl duse pe Graves în camera mea. Măi să fie, ce cameră cochetă! Pun pariu că doarme aici.

Îi dădu drumul lui Graves pe patul pliant şi trase de o pătură de armată cu care îl înveli. Deşi era aspră şi-ţi dădea mâncărimi, era călduroasă şi avea să fie iertătoare cu zăpada de pe hainele lui Graves care se topea.

Când dormea, chipul lui Graves nu mai părea aşa de apăsat de griji şi sprâncenele nu se mai uneau. Dormea cu gura întredeschisă, ca un copil mic. Am îndreptat arma spre Christophe.

— OK, acum mişcă-te încet. Pleacă de lângă el.

Ridică mâinile şi pe chipul mânjit de sânge i se citi o umbră de iritare.

— De ce trebuie să mă repet? Tocmai ce ţi-am spus că nu vreau să vă fac rău nici unuia dintre voi. Tu eşti o tipă fără experienţă. Dar el cine e, animalul tău de companie?

Nu-mi venea să cred, dar m-am zbârlit toată. Dacă aş fi avut păr pe ceafă, mi s-ar fi ridicat pur şi simplu.

— El e prietenul meu.

Şi tu nu eşti.

— Cred că trebuie să stăm puţin de vorbă, am spus.

— De acord.

Umerii îi căzuseră puţin, de parcă ar fi fost obosit.

— Ai un prosop? Aş vrea să-mi şterg sângele de pe faţă.

Mi se părea o cerere destul de rezonabilă.

— Jos, la parter. În bucătărie.

L-am urmărit cu arma în mână tot drumul.

La urma urmei, îl nimerisem o dată. Şi aici, în casă, împuşcasem deja un zombi. Poate că isteţul ăsta cu ochi albaştri care mirosea a plăcintă de mere avea să fie următorul pe listă.

# Capitolul 21

Acum că se curăţase de sângele de pe faţă şi stătea în lumină, Christophe se dovedi că nu avea doar un simţ al mirosului dezvoltat, ci şi că era extrem de chipeş. Puloverul ud de zăpadă i se lipea de corp. Era în formă bună şi vânos – sigur avea să mi se învineţească genunchiul unde mă lovise.

Am stat într-o parte a bufetului cu pistolul îndreptat asupra lui, urmărindu-l în timp ce se curăţa de sânge, frecându-se pe mâini şi trecându-şi prosopul peste faţă. Avea bărbia puţin ascuţită, dar pomeţii erau frumoşi.

— Să ştii că nu e nevoie să faci asta, spuse el cu spatele la mine, aruncând o privire pe fereastra care dădea spre curtea din spatele casei.

Nu spusese absolut nimic despre ecranul protector pe care-l făcusem din placaj şi pături şi care acoperea gaura din uşă. Mă întrebam dacă simţea izul duhorii de zombi.

— Ai face bine să vorbeşti, i-am adus la cunoştinţă după ce se clătise pe mâini de trei ori. N-am

toată ziua la dispoziţie.
— S-ar putea să ai toată ziua, dar noaptea sigur nu.
Se întoarse şi se sprijini de blat. Părul parcă i se mai întinsese, dar tot părea ciufulit artistic. Ochii lui albaştri erau ca nişte găuri strălucitoare cioplite pe chip şi gura lui elegantă schiţă o grimasă, ca şi cum ar fi gustat ceva nu prea plăcut la gust.
— Aştepţi musafiri?
Poftim?
— Nu.
Aveam de gând să repet ritualul de protecţie a ferestrelor şi uşilor casei, şi cred c-aş face bine să-l fac de îndată ce pleci de aici.
— Dar nu tu eşti cel care pune întrebările aici, băiete, ci eu. Ce-ar fi să-mi explici cum se face că-l cunoşti pe tata şi ce eşti exact?
El ridică din umeri şi centrala se opri cu zgomot. Aproape să-mi sară inima din piept.
— Sunt un djamphir. Eu vânez nosferatu. Presupun că oamenii-vânători nu ştiu prea multe despre noi – cel puţin amatorii probabil că nu ştiu.
Rânji şi am simţit o repulsie puternică faţă de el.
— Şi îl cunosc pe tatăl tău pentru că din cauza lui am întârziat luni de zile. Aproape terminasem de pregătit o capcană pentru Sergej, dar a trebuit să se bage taică-tău şi să strice totul cu dorinţa lui de răzbunare. Zici că a murit? M-am gândit eu că aşa o să se întâmple când i-am văzut luându-l.
— Ai fost de faţă? Ce s-a întâmplat? Şi cine naiba e Sergej?
Nu puteam să pronunţ numele aşa cum făcea el, ca şi cum era un nume străin. Doar rostirea lui făcu să-mi străpungă creierul acelaşi pumnal de sticlă, şi casa scârţâi ascuţit. Acum se liniştea şi ea după agitaţia de mai devreme.
Tipul îşi dădu ochii peste cap, un gest specific adolescentin, dar ciudat de exagerat.
— Sergej, principele. E bătrân şi rău. El e vampirul-nosferatu pe care-l vâna Dwight Anderson în ultimii doisprezece ani.
Când l-am auzit rostind numele tatălui meu nu mi-a căzut bine. Când am mai auzit şi ce spunea, mi s-a părut şi mai îngrozitor.
Tata era pe urmele unui vampir? Nu se poate! Mereu îmi spunea că nu voia să audă de ei. Că n-ar face asta nici pentru toţi banii din lume.
— Tata vâna alte creaturi.
Inima mă înţepă, ca şi cum m-ar fi străpuns cineva cu o ţepuşă.
— Nu cred că a vânat vreodată vreun vampir.
Dar… s-ar putea să mă înşel. Îmi amintesc de oraşul ăla la nord de Miami. Tata a tras o sperietură zdravănă de tot acolo.
Şi mai era şi perioada de o lună când stătusem cu August. Îmi trecuse prin minte ceva în legătură cu asta, ceva ce trebuia să fac, dar ce a spus Christophe mi-a alungat ideea complet din minte.
— Tatăl tău era un amator talentat. Mama ta era vânătorul, de fapt.
Se uita la mine fix, de parcă îmi cântărea reacţia. Lumina de afară care cădea pieziş pe chipul lui scotea la iveală toate detaliile, puful puloverului pe care-l purta şi lucirea din ochii lui.
— Ce-ţi mai aminteşti despre ea? mă întrebă.
Acum o să jucăm un joc, Dru.
Am înghiţit în sec. Gura îmi lăsa apă. Mirosul de condimente şi scorţişoară îmi distrăgea foarte mult atenţia, mai ales fiindcă acoperea izul omniprezent de zombi.
— Nu-mi amintesc prea multe. Când a murit ea, eu aveam cinci ani.
— Când a fost omorâtă. Îşi încrucişa mâinile la piept şi se uită fix la mine, de parcă mi-ar fi ieşit ceva pe faţă. Nu ştiai?
Îmi transpirau palmele şi inima îmi bătea nebuneşte. Ce naiba crezi tu că ştii despre mine?
— De unde naiba ştii tu? Eşti de vârsta mea.
I se păru amuzantă replica mea. În orice caz, un zâmbet chinuit îi apăru pe chip.
— Am eu propriile mele căi şi metode, domnişoară Dru. Şi o să mai rămân pe aici un pic. Eu sunt îngerul tău păzitor. Tu chiar nu ştii cine eşti, nu-i aşa?

În piept simţeam mocnind o furie iraţională, căreia nu puteam să-i găsesc cauza. La urma urmei, cine se credea tipul ăsta?

Am spus că eu o să pun întrebările aici. De ce simt că mai degrabă eu sunt luată la întrebări?

— Ce să zic, înger păzitor. Vrei să te şi cred? Nu eram convinsă că sunt în stare să spun vreo replică mai ironică de atât, dar am încercat. Ţi-am spus, sunt o tipă scoasă din sărite, obosită şi flămândă. Cam asta s-ar putea spune despre mine. Nu pricep unde baţi.

— Ştii ce înseamnă svetocha[4]? Nu, normal că nu ştii.

Încleştă pumnul în care ţinea prosopul murdar de sânge. Era ciudat să vezi diferenţa dintre pumnul care i se albise şi expresia de pe chipul lui, care denota interes şi calm.

— Ce n-aş da să aflu cum credea taică-tău că o să se descurce cu tine când o să ajungi la maturitate. Sau cum a făcut de te-a ţinut ascunsă. Dar dacă eu ştiu cine eşti, sunt şanse să mai ştie şi altcineva. Şi or să vrea să pună mâna pe tine sau să te omoare. În orice caz, n-o să mai fii liberă mult timp. Şi dacă te prinde Sergej, s-ar putea să-ţi doreşti să fi murit.

Ooo, ce voia să fie asta, o ameninţare? Am făcu apel la toate resursele mele de atitudine stil „mă doare-n cot", cea pe care o afişam când mergeam într-un bar din Lumea Reală cu tata.

— De ce? Doar pentru că ştiu despre Lumea Reală? Mă rog, nu-mi pasă.

Mă săturasem să stau în spatele bufetului. Voiam să mănânc ceva şi să-mi fac un duş fierbinte de tot şi îmi doream să nu mai simt fiorii care îmi dădeau de ştire că avea să se întâmple ceva rău.

— Cred că e timpul să pleci.

Ca să nu mai spun că voiam să mă aşez şi să mă gândesc în tihnă la toate astea. Poate că tot ce spune el e doar vrăjeală, e adevărat, dar…

Există totuşi un „dar". Cel mai urât cuvânt din limbă. Urăsc cuvântul ăsta. Înseamnă doar că altceva urmează să meargă prost sau că se împute şi mai rău treaba.

Şi era deja destul de împuţită.

— Nu prea asculţi ce-ţi zic eu. Eşti în pericol, Dru. Ceea ce ai văzut până acum e nimica toată pe lângă ce te aşteaptă în viitorul apropiat. S-a răspândit vorba că Anderson a murit şi că Sergej îl caută pe cel care a rămas în urma lui – ceea ce înseamnă că încep să suspecteze că există cineva. Un secret păstrat de mama ta.

Nu-şi descleştase pumnul şi strângea în continuare prosopul murdar de sânge. Se uita atât de concentrat undeva peste umărul meu stâng, încât eram cât pe ce să mă întorc să văd ce se profila ameninţător în spatele meu.

— Şi uite cum te găsesc, ascunzându-te cu un loup-garou, fără să te sinchiseşti de sfaturile bune care ţi se dau.

Loup-garou, alt cuvânt pentru vârcolac. L-am băgat la cap. Era posibil să găsesc ceva despre asta; era timpul să mănânc cărţile pe pâine.

— Deci tipul ăsta, Sergej, e vampir şi l-a omorât pe tata?

Era destul de greu să vorbesc cu zumzetul pe care-l auzeam în cap.

Era acelaşi sunet pe care îl auzisem când mă trezisem în urmă cu câteva zile şi descoperisem că lumea deviase de la cursul ei firesc, aruncându-mă în mijlocul unui coşmar. Zgomotul care era în fundalul cuvântului „mort". Alt cuvânt pe care îl urăsc.

— Nu ştiu dacă „omorât" e cuvântul exact. Îi place să-i sfâşie în bucăţi înainte de a-i trimite pe lumea cealaltă. Poate că tatăl tău e încă în viaţă.

Expresia feţii i se schimbă aproape imperceptibil, strângând uşor din buzele perfect sculptate, şi deodată am ştiut instinctiv că nici el nu credea ce spune.

Deci nu ştii sigur. Îţi dai cu presupusul, la fel ca şi mine.

Era o uşurare că începeam să gândesc din nou logic. Am clipit de două ori, încercând să pun cap la cap toate informaţiile.

— Şi ce naiba cauţi aici?

— S-ar putea spune că îi reprezint pe cei care te cred valoroasă. Ţi-am spus, sunt noul tău înger păzitor. Nu te bucuri?

Un zâmbet larg şi vesel îi apăru pe faţă. Ar fi fost seducător dacă n-ar fi fost atât de ciudat.

---

[4] Echivalentul feminin al unui djamphir

Semăna cu o mască de Halloween.
Ce mai înger! Da, nu mai pot de bucurie!
— Valoroasă? De ce?
— Djamphirii sunt întotdeauna bărbaţi. Dacă se împerechează cu muritoare, rareori se întâmplă să aibă progenituri de sex feminin. Şi când se întâmplă, acestea se numesc svetocha. Ele sunt uneori fertile; fiii lor sunt puternici, dar fiicele lor – care sunt de două ori mai rare – sunt şi mai puternice. Întotdeauna fetele care se nasc sunt rasă pură.
Se opri, înălţă capul şi adulmecă adânc. Mă întrebam dacă şi el simţea miros de plăcintă cu mere.
— E adevărat că eu sunt bun. Sunt puternic în virtutea sângelui care-mi curge prin vine. Dar cu pregătirea adecvată, Dru, tu poţi deveni toxică pentru un nosferatu. Poţi să dezvolţi capacitatea de a-l omorî doar dacă respiri în apropierea lui. Asta de îndată ce ajungi la maturitate.
Da, şi-mi pun şi o pelerină şi ceva de spandex pe mine şi pot să zbor pe lună.
— Stai aşa. Aşteaptă un minuţel. Vrei să-mi spui că sunt pe jumătate vampir? Am clătinat cu putere din cap şi părul îmi zbură în toate direcţiile. Mai vrei să te şi cred. Mai ai multe poveşti de spus?
Mama a fost mama mea. Nu era vampir, să te ia naiba! Ştiu sigur că nu era.
— Tu ştii mai bine decât alţii cât de adevărate pot fi unele poveşti.
Tipul cerceta bucătăria în amănunt. Ochii lui erau aşa de albaştri şi scanau cu atenţie fiecare obiect de parcă era acasă la el.
— Poţi să-mi dai un pahar cu apă, te rog? Să te tăvăleşti în zăpadă cu un loup-garou care se transformă pentru prima oară te face să-ţi fie sete.
Şi tu-mi spui mie că vrei apă? Ţi-am văzut colţii, prietene. I-am făcut semn cu mâna liberă, fără să-l slăbesc din ochi, cu pistolul îndreptat spre el.
— Paharele sunt acolo, sus. De unde ştiu eu că eşti ce spui că eşti?
Sau că ce-mi spui tu e cât de cât adevărat?
Vedeţi, asta era problema. Nimic din ce spunea el nu putea să fie adevărat.
Şi atunci, de ce-l mai ascultam?
El ridică cu graţie dintr-un umăr.
— Pot să ies pe timpul zilei. M-ai împuşcat ieri-noapte – apropo, să ştii că m-a durut – şi sângele meu e roşu, aşa cum ai putut să te convingi acum nici zece minute. Pot să vă deosebesc după miros pe tine şi pe animalul tău de companie de sus – şi ţi-am salvat viaţa. Nu sunt destule motive, sau mai ai nevoie de altele?
A luat un pahar cu mişcări încete. Nu se auzi decât scârţâitul dulapului.
— Să ştii că aş fi putut să vă omor pe amândoi. Te apucă şi râsul când vezi cât de mult îţi lipseşte antrenamentul.
Dar fac asta de când mă ştiu.
Totuşi, n-ar strica să aflu cum a făcut el câteva scheme. Cum ar fi să stea pe zăpadă fără să lase urme. Mi-ar prinde bine şi mie să ştiu aşa ceva.
Şi dacă discursul lui despre djamphir era adevărat? Am scormonit în amintiri, dar n-am găsit nimic. Nimic decât ce văzusem în filme, şi dacă acestea te pregătesc mai bine decât ai crede pentru astfel de situaţii, nu sunt totuşi la fel de explicite şi complexe ca o carte bună.
Dar ce s-a întâmplat în realitate cu mama? Am înăbuşit din faşă gândul. Nu voiam să mă gândesc la asta.
Nu voiam deloc să mă gândesc la aşa ceva. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le elimin din calea mea înainte de a începe.
Părea că acest Christophe ştia mai multe despre Lumea Reală decât ştiam eu. Numărul lui de telefon fusese trecut în agenda tatălui meu, dar fără semnul care spunea că persoana nu reprezenta nici un pericol. Dar era trecut la persoane de contact şi – aici intervenea magia – s-ar putea chiar să se dovedească folositor.
Nu-mi plăcea deloc gândul ăsta. La fel cum nu-mi plăcea nici să mă gândesc cât de inutil se dovedea Graves a fi, deşi, să nu-l desconsiderăm, se străduise bietul băiat.
Ce voiam? Merita oare să-l ţin pe lângă mine pe tipul ăsta?

Dar aveam oare de ales? Arma era la mine, dar începeam din ce în ce mai mult să bănuiesc că de fapt Christophe mă lăsa să o păstrez. Şi mai aveam o bănuială – dacă putea să-l miroasă pe Graves sau pe mine, putea probabil să miroasă şi ce mai rămăsese din zombi, o pată pe covorul din sufragerie. Atunci vă întreb, fraţilor, de ce nu pomenea nimic despre asta?

Vuietul din capul meu devenea din ce în ce mai puternic. Acoperea celelalte sunete pe care nu voiam să le aud – degetele care bat în geam, sunetul flăcărilor care ies dintr-o creatură păroasă cu spatele lat, sau urletele cumplite ale unui vârcolac cu capul vărgat. Deja începea să fie prea mult pentru mine.

Eram practic la mila acestui tip. Oare nu mă resemnasem eu mai devreme dimineaţă că o să fiu ucisă de el?

— Deci cum rămâne? întrebă Christophe, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile.

Pauza pe care o făcea între cuvinte era ciudată, ca un fel de accent american straniu. Am auzit aproape toate accentele specifice diferitelor zone de pe continent, dar nu puteam să-l localizez.

— Va trebui să ai încredere în cineva, Dru.

Mă gândesc că am încredere în Graves, chiar dacă m-a băgat în sperieţi cu apucăturile de mai devreme, când mârâia şi sărea cât colo. Şi mai cred că tu minţi în legătură cu mama.

Cum se face totuşi că a adus vorba despre ea? Tata nu vorbea despre ea, nici măcar cu August. Pur şi simplu n-a adus vorba niciodată despre ea. Cum era posibil să ştie tipul ăsta despre mama?

Mai erau şi alte lucruri pentru care să-mi fac griji.

Mă gândesc că nu am încredere în tine până când nu aflu de ce te arăţi atât de săritor.

Dar trebuia să recunosc că gândul mă făcea să răsuflu uşurată. El era un profesionist. Îl aranjase bine pe vârcolacul cu cap vărgat şi îl pusese pe fugă şi era evident că putea să se descurce singur. Faptul că mai aveam pe cineva în tabăra mea, cineva mai experimentat care ştia mai multe decât mine, nu era de ici, de colo.

Nu asta îmi dorisem? Şi acum era chiar în bucătăria mea, mirosind a plăcintă cu mere şi uitându-se la mine cu o faţă serioasă care îl făcea să fie şi mai drăguţ. Vânătaia care se întindea pe un obraz nu mai înaintase şi, sub ea, se ghicea un tip frumuşel foc. Nu genul de macho sau cel insensibil care îţi dă de înţeles că tipul e prea ocupat să se ocupe de augusta lui persoană ca să se mai gândească şi la tine.

Nu, chipul lui era bine proporţionat. Toate trăsăturile respectau proporţiile, observase artista din mine. Cu excepţia bărbiei ascuţite şi a ochilor întunecaţi. Ca şi cum ştia mai multe decât spunea.

Bravo ţie, să-l judeci după aspectul fizic, Dru! Zău aşa!

Vuietul din capul meu se stingea. Am înghiţit în sec.

— Bine. Am pus piedica la loc şi am pus pistolul deoparte. Ce propui să facem?

— Aşa te vreau!

Zâmbi. De data asta nu era rânjetul animalic de mai devreme, ci un zâmbet sincer care îi lumină privirea rece. Avea sânge şi în păr, care aproape i se uscase. Din hainele lui picura apă pe podeaua bucătăriei, dar zâmbetul compensa totul cu vârf şi îndesat.

— Mai întâi, domnişoară Dru, inventariem armele pe care le ai şi aduc şi eu câteva de-ale mele. Apoi, înainte să se întunece, facem din nou ritualul de protecţie. E destul de posibil să avem musafiri la noapte.

• • •

— Nu-mi place, şopti Graves.

Una peste alta, Graves accepta situaţia cu destul calm. Puse mâna pe borcanul de fursecuri, trecându-şi degetul peste pântecul văcuţei, şi şi-o retrase când m-am uitat la el ridicând din sprânceană.

Am închis uşa maşinii de spălat vase şi am rotit butonul ca să-i dau drumul. Părul meu se usca şi începuse să se încreţească tot, dar mă simţeam mult mai bine după ce făcusem un duş fierbinte şi luasem un prânz zdravăn.

— Nici mie. Dar el ştie o grămadă de lucruri. Despre tine, de exemplu.

M-am surprins şoptind şi eu, ca şi cum Christophe n-ar fi plecat să „ia nişte lucruri”, urmând să se întoarcă înainte de lăsarea serii.
— Eu credeam că tu ştii o grămadă de lucruri.
Graves luă o cutie goală de pizza – îmi venise ideea să facem comandă la domiciliu, căci strada era curăţată şi cam terminasem tot ce aveam prin casă. Alimentarele erau deschise. Dacă nu mai ningea a doua zi, urma să mă duc la magazin.
Era ca atunci când stăteam cu tata. Doar că nu era chiar la fel. Tata s-ar fi uitat la televizor sau m-ar fi chestionat în legătură cu tacticile învăţate. Graves doar se ţinea după mine şi tresărea uşor încordat de fiecare dată când auzea un scârţâit
— Chiar ştiu. Dar el ştie mai multe decât mine.
M-am uitat la mormanul de vase nespălate rămase, am pus dopul la chiuvetă şi am întins mâna după detergentul de vase.
— Văd că accepţi situaţia cu mult calm, am remarcat.
Faţa i se schimonosi.
— A fost incredibil. Parcă puteam să miros tot. Era ca şi cum lumea se mişca încet şi eu cu viteză normală. Puse cutia goală deoparte, deschise alta care mai avea două felii de pizza pepperoni cu multă brânză. Doamne, nu mi-am imaginat niciodată că poate să-mi fie aşa de foame!
— Mai sunt şi cereale, după ce termini cu pizza.
Mă holbam la bulele albe de spumă care se ridicau la suprafaţa apei din chiuvetă. I-am aruncat pe furiş o privire piezişă pe sub gene şi m-am concentrat din nou la spuma din chiuvetă.
— Graves? Mersi.
Graves înfulecă grăbit.
— Pentru ce? întrebă el şi mai luă o gură zdravănă.
Părul îi era răvăşit şi ochii îi luceau febril. Verdele aprins al ochilor îl prindea bine.
— Pentru tot. Adică… vreau să spun că nu trebuia.
Nu trebuia să-mi cumperi un cheeseburger. Nu trebuia să mă ascunzi. Nu trebuia să rămâi lângă mine şi să mă iei de la şcoală azi. Nu trebuia să mă faci să am încredere în tine.
— N-ai pentru ce. Ridică din umeri şi rânji; o bucată de brânză îi atârnă de colţul gurii înainte să apuce să o ia cu limba. N-am pe nimeni altcineva, Dru. M-am gândit că suntem amândoi în aceeaşi barcă.
Da. Şi se scufundă cu repeziciune.
Mi-am băgat degetele în apă.
— Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?
Graves azvârli înapoi în cutie felia de pizza din care mâncase jumătate.
— Nu m-au vrut. Am tot fost plimbat din orfelinat în orfelinat un timp şi nu mi-a fost deloc bine. Eram cât pe ce să rămân la şcoala de corecţie pentru că nu mai ştiau ce să facă cu mine. Pe urmă m-am gândit că sunt destul de deştept să-mi port singur de grijă. Aşa că am spus nişte minciuni, am făcut câteva mişcări isteţe şi mi-am făcut un plan cum să ajung adult şi să nu mai fiu niciodată neajutorat. Absolut niciodată. Miji ochii şi ridică din umeri, de parcă sub cuvintele lui nu s-ar fi ascuns atâta durere. Şi m-am descurcat destul de bine. Cel mai important e să aranjezi astfel lucrurile încât oamenii să presupună că există cineva care se ocupă de mine.
— Da, ştiu cum e.
Ştiam tot ce se putea şti despre subiect.
Pe bufet e o bancnotă de cincizeci, Dru. Şi să nu uiţi să-ţi faci exerciţiile kata.
Dar tata mă iubea şi niciodată nu s-a pus problema că nu m-a vrut. Nu m-ar fi lăsat niciodată undeva şi nu m-ar fi abandonat, nu? Se întorcea mereu la mine.
Dar eu îmi făceam mereu griji. Întotdeauna. Şi de data asta chiar nu se mai întorsese, nu?
— Şi noi ce-o să facem până se întoarce? întrebă Graves, uitându-se la mine.
Am pus primele trei farfurii în chiuvetă şi am împroşcat cu apă.
Noi. Suna atât de simplu cum o spunea el.
— O să spălăm vasele. Pe urmă o să-ţi arăt cum se face ritualul de protejare a casei. Am văzut cum i se măresc ochii, gata să intre în panică, şi un chicot de râs involuntar îmi bolborosi în gât. Nu-

ţi face griji, nu e nevoie decât de imaginaţie – e simplu. O să recapitulăm împreună ce avem de făcut după ce se întoarce Christophe. M-a ajutat să îngrădesc casa înainte să plece, dar nu strică să o facem din nou – şi nu-ţi strică nici ţie să înveţi cum se face. Bunica spunea că ritualul trebui făcut la două zile ca să fie proaspăt.

Mă durea puţin inima când vorbeam despre bunica. Nu aşa de mult cum mă durea când mă gândeam la tata, dar pe aproape.

Mintea mi se întoarse la mama, jonglând cu ideea aruncată de Christophe ca o pisică jucându-se cu un şoarece. Nu avea cum să fie adevărat. Mama nu era vampir şi nici eu. Era imposibil. Puteam să ies ziua în amiaza mare ca toţi ceilalţi oameni.

Printre care se număra şi Christophe. Şi el putea să iasă ziua în amiaza mare. Iisuse!

— Şi pe urmă? întrebă Graves, luând un şervet.

Am clătit prima farfurie şi i-am dat-o s-o şteargă. Era plăcut să-l am lângă mine; pe tata n-aş fi putut să-l deranjez să şteargă vasele.

— Pe urmă o să ne uităm în nişte cărţi ca să vedem dacă tot ce mi-a spus Christophe înainte să plece e adevărat.

Mai ales despre loup-garou.

— OK. Se uita fix la farfurie şi o ştergea circular cu prosopul. Dru? spuse el şi deschise dulapul din dreapta, aşezând cu grijă farfuria la loc.

— Hm?

Mă jucam cu degetele în apa alunecoasă cu detergent. Aproape că desluşeam forme precise dacă le priveam cu atenţie. Harul devenea din ce în ce mai puternic. Bunica îmi spusese că era posibil să se întâmple asta, dar nu fusese prea explicită şi nici eu nu-mi bătusem capul prea mult să-mi dau seama ce ar putea să însemne acest lucru.

Nodul care mi se pusese în gât nu era nici dezgust, nici frică. Nu puteam să-mi dau seama ce era exact Svetocha. Pe jumătate nosferatu. Vorbeşte serios băiatul ăsta?

Urma să aflăm în curând. Era amuzant cum faptul că aveam ceva concret de făcut îmi dădea senzaţia că lucrurile intraseră din nou pe făgaşul lor. Nu se îndreptaseră n-aveau cum să se mai îndrepte de acum niciodată, dar intraseră pe făgaşul lor. Era totuşi o schimbare în bine.

Era destul de bine.

— Mai sunt încă om?

Graves luă şi următoarea farfurie după ce am clătit-o şi o şterse. Începu să o frece puţin mai tare, pe măsură ce îi urca sângele în obrajii aurii.

Dar eu oare sunt?

— Da, fireşte că eşti.

Graves ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să zic. Simţeam că voiam să-l omor.

Nu eşti singurul.

Mi-am înăbuşit un fior.

— Nu mă mir. Dacă el e ce zice că e, voi doi cam sunteţi duşmani. Vârcolacilor nu le place de vampiri. Sau orice miroase a vampir.

Spusele mele reuşiră să-i stârnească interesul.

— E ca un război între ei, nu?

— Nu chiar. Sunt ca… ei bine, sunt ca tipii macho şi tocilarii. Sau ca hienele şi leii. Convieţuiesc unii cu alţii, e adevărat, dar sunt specii diferite şi nu se amestecă. Şi se pândesc mereu unii pe alţii. Am făcut o pauză, apoi am continuat. E posibil ca un grup de vârcolaci să ajute alt grup sau chiar pe cineva care nu le este pe plac să lupte împotriva vampirilor şi uneori vampirii omoară vârcolacii care nu umblă în haită, de orice fel ar fi. Aceştia sunt de multe feluri, ca triburile. Şi vampirii sunt organizaţi în triburi. Se dau după cum bate vântul, dar niciodată nu se aliază ca să-i răpună pe vârcolaci şi vârcolacii nu le pun gând rău vampirilor decât dacă vor să-l răzbune pe vreunul de-al lor. Aşa că au un fel de înţelegere. Fiecare grup stă departe de celălalt.

I-am întins un pahar din care se scurgea apă. Eram puţin mirată.

Văd că ştiu mai multe decât credeam. Asta chiar că e o uşurare!

— OK. Graves încuviinţă, şterse meticulos paharul şi îl puse în bufet. Ziceai de ritualul de protejare a casei. Ce e asta, vreun fel de vrăjitorie?

Ce ştii tu despre vrăjitorie?

— Mai degrabă ţine de practicile magice din folclor. Bunica era recunoscută în satul ei din Est că se pricepea să vindece durerile de măsele şi să dezlege blestemele. Era doftoroaie. Când pomeneşti cuvântul ăsta, oamenii încep să se crispeze.

În unele locuri, încă se mai ard oameni pe rug. Chiar şi aici, în bătrâna noastră Americă. Îmi amintesc de oraşul ăla unde…

— Cred şi eu. Deci ce presupune asta?

Graves părea mult mai interesat decât îl văzusem vreodată la ore şi îl prindea de minune. Faţa lui părea mai slabă, mai bine conturată şi acum nu mai semăna atât de mult cu a unui copil. Poate că de vină era lumina care intra pe fereastra bucătăriei, căci şi Christophe mi se păruse frumuşel foc în lumina asta.

Dumnezeu să mă ajute, redusesem tot ce mă învăţase bunica la nişte leacuri din popor. Ea ar fi spus doar: Puţin din asta, puţin din aia, şi ce-ţi pasă cum îi spun dacă îşi face treaba, în timp ce l-ar fi pironit cu ochii ei mărgelaţi care te străfulgerau cu o privire ce făcea mai mult decât o adunare de adulţi.

Nu i se spunea vrăjitoare, dar nimeni nu voia să o supere. Şi venea lumea la ea la lăsarea serii sau în toiul nopţii ca să îi vindece sau pentru diverse alte lucruri. Plata se făcea în ouă, slănină de porc, ierburi sau câte un cupon de material din care bunica făcea rochii sau plăpumi. Plăpumile se vindeau la un preţ bun, căci se dusese vorba că cele făcute de Bunica Anderson ţineau fulgerele la distanţă de casă sau te ajutau să rămâi uşor însărcinată.

Eu credeam că era ceva firesc până când m-a trimis la şcoala din vale. Apoi mai târziu, după ce bunica a murit şi tata a venit să mă ia, am aflat că ceilalţi oameni nu considerau că dacă scuipi peste umbra cuiva era o ofensă de moarte, nu spălau podelele cu coada-şoricelului şi habar nu aveau cât de neagră şi ostilă poate fi noaptea.

— Dru?

Graves părea puţin îngrijorat. M-am dezmeticit din visare cu o tresărire şi am terminat de spălat oala de spagetti care rămăsese de câteva seri în urmă. Totul lucea de curăţenie.

— Ne trebuie nişte apă cu sare. Am şi bagheta de scoruş a bunicii. Şi un mănunchi de lumânări albe. Ceva din toate astea ar trebui să-şi facă efectul.

## Capitolul 22

Miros a praf, hârtie şi piele veche, şi fiecare dintre ele costă o căruţă de bani. Creaturile Întunericului de Aberforth, Demoniaca de Belt-Norsen, Enciclopedia Întunericului de Pretton şi Colecţie de poveşti adevărate din popor de Coilfer, o carte ciudată dar care se poate citi foarte bine şi care m-a speriat de multe ori, căci Patton Coilfer chiar se pricepe să scrie. Tata mi-a spus că scriitorul o sfârşise rău, fusese ceva legat de un blestem african şi o grămadă de măşti, dintre care una îi aparţinuse semi-celebrului Sir Edwin Colin Wilson.

Asta ajunge ca să provoace coşmaruri oricui a citit cartea lui, vă spun eu.

Mai aveam şi alte cărţi, dar acestea au fost primele pe care le-am scos. După ce am stat puţin pe gânduri, am mai scos altă carte valoroasă – Ars Lupica de Haly Yolden, cu coperta de piele ornată şi paginile cu marginile aurite. Graves făcea cafea – probabil prea slabă, bineînţeles – în timp ce eu am întins cărţile în sufragerie şi am început să frunzăresc tabla de materii a fiecăreia.

Îţi vine şi să râzi, dar multe cărţi care altfel s-ar dovedi a fi folositoare nu au tablă de materii. Trebuie să le iei pe ghicite şi nu prea e distractiv. Mai ales când începi să strănuţi fără să te mai opreşti din cauza prafului sau când te grăbeşti. Singurul lucru care este şi mai enervant e când trebuie să parcurgi microfişele. Şi vorbesc despre microfişe adevărate, nu imaginile electronice ale acestora care se fac în ultimul timp ori de câte ori există fonduri. Nimic nu te sleieşte mai mult de puteri decât să treci cu ochii peste ziarele vechi de pe o fişă de lectură. Şi te mai pricopseşti şi cu o

durere de cap de parcă te-ar fi lovit un măgar cu copita în cap.
A trebuit să parcurg câteva ortografii diferite (dhampire, dhamphir, dhampyr) înainte să găsesc cuvântul djamphir şi să-mi dau seama că practic erau acelaşi lucru; şi când mi-am dat seama, m-am pus pe citit. Aşa cum era de aşteptat, cartea lui Coilfer era cel mai bine scrisă şi cea mai folositoare dintre cele patru.
Djamphir-ul – în carte era scris aşa cum îl pronunţase Christophe – era un ucigaş de vampiri jumătate om, jumătate vampir. Unii erau însetaţi de sânge; mulţi se zvonea că aveau probleme cu oasele. Mulţi erau gemeni, dar nu se făcea nici o referire la gemeni de sex feminin. Era vorba doar de băieţi, ca de altfel în multe chestiuni din cărţile despre Lumea Reală. De parcă fetele erau invizibile.
Oricum, se presupunea că aceştia se năşteau deseori fără oase şi majoritatea legendelor proveneau din Balcani. Dacă un djamphir supravieţuia până la adolescenţă sau maturitate, începea să vâneze creaturi numite wampyr sau upir – adică vampiri. Vampirilor li se aprindeau călcâiele rău de tot după muritoare şi se împerecheau adesea cu ele. Rezultatul acestei uniuni era djamphir-ul, şi din momentul în care exista în ascendenţă o întinare cu sânge de vampir, se năşteau mereu djamphiri, oricâte generaţii ar fi trecut.
Că erau pe jumătate, pe sfert sau în orice altă proporţie wampyr, djamphir-ii erau vânători iscusiţi de vampiri. Li se plătea mereu cât cereau, în vite, haine sau „chiar şi femei".
Da. Se poate zice că Lumea Reală nu este adepta feminismului.
Djamphir-ii trăiau mult, posibil chiar să fie nemuritori – asta dacă vampirii nu-i răpuneau. Dar asta se întâmpla destul de des. Mulţi dintre ei îşi omorau de asemenea propria progenitură în parte om. Şi crimele erau foarte violente.
A trebuit să mă aşez într-o poziţie mai confortabilă şi să mă gândesc câteva clipe.
Pfui! E groaznic!
— Vrei cafea? mă întrebă Graves şi se opri în pragul uşii, uitându-se la mine cam ciudat. Te simţi bine?
O să jucăm un joc, Dru.
Am clătinat din cap, alungând amintirea din minte.
— Te îngrozeşti de ce scrie aici.
— Cred şi eu. Deci până la urmă Christophe spune adevărul? întrebă el şi îmi întinse cana cu văcuţă, cea care era la set cu borcanul de fursecuri.
— Încă nu pot să-mi dau seama. Am împins cărţile lui Aberforth şi Pretton mai aproape de el. Caută aici despre loup-garou, dar să nu pierzi semnele pe care le-am pus, bine? Şi uită-te şi în asta, Ars Lupica.
— Loup-garou. Se uită la bucata de hârtie pe care îi scrisesem cuvântul. OK. S-a făcut.
— Probabil că te pricepi foarte bine la căutat informaţii în cărţi.
Am suflat în cafea, am sorbit o gură şi am rămas plăcut surprinsă. Graves o făcea din ce în ce mai bună.
— Asta nu seamănă nici pe departe cu matematica.
Îşi răsfiră degetele de la o mână şi o cercetă cu atenţie. Pe dosul palmei tendoanele ieşeau în relief. Avea degetele boante şi unghiile roase, iar încheieturile erau crăpate puţin, dar se vindecau.
— Şi multe din lucrurile care se petrec aici sunt o violare făţişă a legilor fizice. Conservarea energiei ar trebui să facă imposibile câteva dintre lucrurile astea.
— Nu mă pricep la aşa ceva. Eu ştiu doar ce văd.
Am mai luat o gură de cafea. Nu sunt genul care să aibă nevoie de multă cafeina, dar mă simţeam ameţită. Mintea îmi mergea încet.
— Da, spuse el. Asta e problema cu teoriile. Lumea reală le bate la fundul gol. Se aşeză şi-şi dădu părul din ochi. Nu te deranjează porcăria asta?
M-am gândit.
— Vrei să spui dacă mă deranjează că există aşa ceva? Nu-mi găseam cuvinte mai bune.
Dar el înţelese. Sau eu înţelesesem ce a vrut el să spună.
— Da. Exact. E… ei bine, e cam obscen.

Se poate spune şi aşa.

— La fel ca multe lucruri pe care le luăm de bune. Cum ar fi incendierea pădurilor tropicale. Criminalii în serie. Orele de vârf în trafic. Viaţa e destul de obscenă, oricum ai diseca-o, Graves.

M-am uitat din nou la cartea lui Coilfer.

Faptul că tatăl tău s-a transformat într-un zombi le întrece pe toate, totuşi.

— Lucrurile astea sunt doar glazura de deasupra prăjiturii, să ştii, am spus.

— Ce mai glazură!

Am observat că dădea imediat la tablele de materii.

— Uau!

— Da, aşa e.

Am inspirat adânc, am mai luat o gură de cafea şi mi-am îndreptat atenţia din nou la cartea pe care o citeam.

„Un djamphir poate folosi o mulţime de mijloace ca să răpună un wampyr, dintre care cea mai cunoscută în folclor este ţepuşa de gherghin…”

• • •

A fost o după-amiază productivă, chiar dacă am băut destulă cafea încât să mă apuce tremuratul pe la ora patru. Am închis ultima carte oftând. Eram cât de pregătiţi puteam să fim după ce ne documentasem din mica noastră colecţie de cărţi.

— Deci e destul de sigur, nu? Graves tot repeta „destul de” de parcă era un cuvânt exotic, din altă limbă. N-o să mă umplu de păr, ca lighioana aia pe care am văzut-o, nu?

— Nu. După câte am citit, un loup-garou este doar un om care se poate transforma în animal, şi nu un vârcolac adevărat. Felicitări, ai ieşit învingător. N-o să rămâi decât cu o foame de carne crudă. M-am cutremurat. Pe care chiar ai putea să o mănânci, acum că ţi s-a întărit sistemul imunitar.

Felul în care se strâmbă mă făcu să râd.

— Da, o să mă ocup imediat de schimbarea de dietă. Dar nu scrie nimic despre… fetele djamphir?

Molfăi cuvântul, îl gustă şi dădu peste cap şi ultima gură de cafea. Probabil că se răcise până acum.

M-am uitat pe fereastră la dezordinea din curte. Petice de iarbă maronii se iveau din zăpadă ca nişte răni provocate de râie în locurile unde Graves şi Christophe bătătoriseră zăpada până la pământ. Cerul se lăsa tot mai jos peste noi, din ce în ce mai ameninţător odată cu apropierea serii, şi la radio se auzea slab, cu pârâituri, o avertizare de vreme rea. De ce se mai oboseau acum, după ce ninsese atâtea zile, nu puteam să înţeleg.

Bucăţi de lemn din verandă fuseseră aruncate în semicerc, iar balustrada verandei era complet distrusă şi atârna într-o linie ciudat de dreaptă. Se izbiseră de ea cu putere.

— Nu. Nimic despre asta.

Nu am pomenit nimic despre mama. Nu era treaba nimănui, chiar şi cu aluziile lugubre ale lui Christophe. Eu am crezut dintotdeauna că moştenisem harul de la bunica din partea tatălui.

Acum că mă gândeam mai bine, nimeni nu pomenise niciodată despre familia mamei mele. Pur şi simplu nu se vorbea despre neamul ei. Nu-i ştiam nici măcar numele de domnişoară, deşi aş putea să scotocesc şi să mă uit în certificatul de căsătorie, care era probabil în cutia ignifugă.

Dar mă pusese pe gânduri şi nu prea eram în apele mele. E ca şi cum unul din picioarele pe care se sprijină universul tău s-ar prăbuşi. Şi nu puteam să zic că lumea mea era prea stabilă nici înainte.

Toate picioarele mesei erau tăiate şi eu rămâneam în aer. Mama. Hârşti! Bunica. Hârşti! Tata. Hârşti!

Dacă totul ar fi fost un desen animat, aş şchiopăta acum într-un singur picior, cu chipul schimonosit într-o expresie de disperare.

Era târziu. Noaptea se profila în umbrele albăstrui şi până şi lumina reflectată de zăpadă scădea în intensitate. Tremuram din cauza cafeinei, şi pleoapele mi se închideau de oboseală. Îmi simţeam mâinile şi picioarele grele, mă durea umărul şi ştiam că probabil ar trebui să iau o pastilă pentru

junghiurile din spate.

— Ţi-e foame? întrebă Graves, şi atunci m-am dezmeticit din visare şi mi-am dat seama că mi-era.

Dar fiindcă aveam de ales între a merge la magazin şi a mă mai înarma cu nişte informaţii, m-am gândit că a doua variantă era probabil cea mai bună opţiune. La urma urmei, ca să mănânci trebuia să fii viu. La magazin puteam să mă duc şi a doua zi.

Ceea ce-mi aminti de problema banilor. Şi…

Se auzi un ropot de bătăi la uşă. Nişte bătăi uşoare, ca în batjocură.

Am sărit slobozind un ţipăt subţire şi Graves tresări şi el, dărâmând cana goală de cafea. Uşa se deschise uşor şi am plonjat după pistol. Simţeam furnicături în piciorul drept care-mi amorţise. M-am rostogolit, lovindu-mă cu spatele de lădiţa cu muniţii, şi am tras piedica.

Am făcut totul mecanic. Graves se ghemuise perplex unde era, cu ochii lui verzi şi mari ca ai unui copil speriat, uitându-se agitat când la mine, când spre uşă. Aerul din jurul lui lucea uşor, încremenit.

— Uşurel, păsăruică mică, strigă Christophe de pe hol. Să ştii că-ţi miros adrenalina. Vino şi ajută-mă să car astea înăuntru. Sper că a mai rămas puţină cafea şi pentru mine.

Graves îmi aruncă o privire. Nici măcar nu-l văzuserăm când se apropiase de casă, ori eu mă uitasem până atunci pe fereastră. De unde stătusem eu se vedeau poteca şi aleea pentru maşină. De unde a apărut, din senin? Chiar şi pe lumină?

Da. Chestiile astea chiar sunt obscene.

Am pus piedica la loc şi am respirat. Nici nu-mi dădusem seama că-mi ţinusem respiraţia. Tata m-ar fi luat la şuturi, bineînţeles – să-ţi ţii respiraţia când eşti atacat nu e o idee prea bună. Poţi să leşini sau pur şi simplu nu mai gândeşti clar dacă-ţi privezi creierul de oxigen. Sunt chiar şi istorioare despre oameni care au leşinat în timpul luptei pentru că şi-au ţinut respiraţia.

Stăteam întinsă pe podea şi simţeam un curent de aer rece cum se strecoară pe hol şi intră în sufragerie. Dintr-odată m-am simţit extrem de singură.

— Ieşiţi din vizuină, iepuraşilor, strigă Christophe bine-dispus; parcă-l şi vedeam rânjind. Veniţi să vedeţi ce v-a adus Dyado Koleda[5]! Nu vreţi?

Despre ce naiba vorbeşte?

Graves se ridică în picioare.

— Iisuse, şopti el şi se furişă afară, în hol.

Mi-am dat seama că încerca să se ferească din raza armei mele.

Isteţ puştiul!

— Aici eraţi!

Se auzi foşnetul unor pungi de plastic.

— Veniţi să mă ajutaţi. Am trecut pe la alimentară. Se simte în aer miros de ninsoare şi n-o să fie de glumă.

— Cum ai venit fără să te vedem nici unul din noi? voi Graves să ştie.

Am înghiţit în sec şi am pus pistolul la loc pe lada cu muniţii, apoi m-am ridicat în picioare. Simţeam furnicături în picioare, ca atunci când ţi se dezmorţesc, ca nişte dinţi de furculiţă care mi se înfigeau în muşchi.

— Ştiu să mă furişez fără să fiu văzut. Christophe părea foarte binedispus. Hai, animalule de povară, ajută-mă cu pungile. Unde e Ksiezniczka? Prinţesa?

— Dru îşi termină de băut cafeaua, îi aduse Graves la cunoştinţă pe un ton plin de sarcasm.

Străbătu holul cu paşi apăsaţi, încărcat cu pungile de cumpărături. Dintr-una se iţea ceva verde.

— Ne-am documentat cât ai fost plecat

— Oh, foarte bine! Ca nişte copii studioşi care vor să-şi îmbogăţească cunoştinţele. Îngerul vostru păzitor e mulţumit să audă asta.

Uşa de la intrare se închise şi se auzi din nou foşnetul pungilor de plastic.

—Şi?

Graves nu răspunse, ci trecu cu paşi apăsaţi pe lângă scări şi intră în bucătărie. Am ieşit în hol şi

[5] Moş Crăciun (în bulgară în original)

am fost întâmpinată de Christophe, care era îmbrăcat într-un pulover nou, de data asta bleumarin, cu dungi albe pe mâneci. Puloverul îl făcea să pară o idee mai lat în umeri şi blugii erau curaţi şi uscaţi. Părul cu şuviţe blonde aproape îi lucea şi ochii străluceau de voioşie.

Mirosul de plăcintă de mere umplu holul. Acum eram parcă şi mai conştientă de părul meu înfoiat şi mă simţeam şi mai neajutorată.

— Am adus nişte arme. Dar tu ai putea să mă ajuţi să car astea.

Arătă spre cele şase pungi de cumpărături îngrămădite la picioarele lui. Un rucsac îi atârna pe umăr şi avea o bandă lată de piele trecută peste piept. Capătul teşit al unei arme automate se iţea peste umăr.

— Te-ai dus la piaţă cu o mitralieră la tine?

Mi-am încrucişat braţele, căci stomacul îmi chiorăia de foame.

Christophe întinse mâinile rânjind în continuare, cu dinţii albi lucind în semiîntunericul de pe hol.

— Oamenii văd ceea ce vor să vadă, Dru. Tu ştii asta. Am adus conserve de supă. Şi pâine. Şi încă nişte lucruri pe care am văzut că le ai în bucătărie, dar şi altele.

Şi ce vrei în schimb?

Nu m-am mişcat din loc.

— Cât îţi datorez?

Întrebarea mea îl făcu să zâmbească şi mai larg, dacă era posibil.

— Absolut nimic, vrăbiuţo. Absolut nimic. Pot să intru?

Ce au băieţii ăştia de-mi tot cumpără de mâncare?

Am ridicat din umeri.

— Se pare că oricum nu pot să te opresc. N-am găsit nimic în cărţi despre fetele djamphir.

— Te iei după ce scrie în cărţi? Ridică din umeri. Şi oricum, cărţile pe care le găsea tatăl tău n-aveau cum să conţină astfel de secrete.

Nu-mi place cum vorbeşte despre tata.

Am făcut câţiva paşi în faţă, am înşfăcat trei pungi şi m-am răsucit pe călcâie.

— Dru.

Îmi rosti numele scurt şi puternic, ca o provocare. Îi pierise orice urmă de veselie din glas.

M-am uitat peste umăr. Stătea cu spatele la uşă, iar părul şi dinţii îi luceau. Părea imposibil de bine construit pentru un tip de şaptesprezece ani.

Dumnezeule! Eram nişte puşti cu arme. Eu aveam destul armament ca să pornesc o insurecţie la mine în sufragerie şi puştiul ăsta se plimbă de colo-colo cu o mitralieră. Pentru numele lui Dumnezeu! Şi Graves ar putea să facă daune serioase dacă se înfuria destul de rău şi se transforma din nou. Unde erau adulţii care trebuiau să se ocupe de situaţia asta?

Poate că sunt toţi morţi ca tata, nu? Ce gând urât!

— Ce e?

După o pauză scurtă în care îşi căută cuvintele, Christophe ridică din umeri.

— Nimic. Sper că ţi-am adus ce-ţi trebuia.

Şi eu sper. Dar acum n-am nici o idee ce-mi trebuie. Deşi arma automată e un început bun.

— Mersi c-ai făcut piaţa. Totuşi, nu ştiu cât pot să mai rămân aici.

— Cum aşa?

Nu eşti primul meu musafir, Ochi-Albaştri.

Am luat-o încet spre hol şi l-am lăsat să rumege chestiunea.

## Capitolul 23

M-am trezit dintr-un somn profund, ca de moarte. Visasem ceva legat de gaura neagră din dulap, dar nu-mi mai aduceam aminte prea bine. De cum am deschis ochii, aburii visului începură să se destrame. Pe fereastră pătrundea lumina ciudată şi haotică a stâlpilor de iluminat care se reflecta în stratul nou de zăpadă depus. Bufniţa albă a bunicii îşi umflă penele şi mă pironi cu privirea.

Înăuntru era cald şi bine. Graves se auzea respirând uşor în patul lui pliant. De jos venea un sunet înăbuşit – televizorul, pesemne. Şi acolo respira cineva încetişor.

Acest lucru mă liniştea dar în acelaşi timp mi se părea şi puţin înfricoşător.

Nu crezusem că o să pot să dorm când îl ştiam pe Christophe în casă. Dar cum am pus capul pe pernă, am adormit instantaneu. Ca şi cum ai stinge lumina.

Bufniţa se uită din nou la mine. Mirosul clarului de lună reuşea să alunge gustul vag de portocale pe care-l simţeam pe limbă.

M-am strecurat din aşternut şi respiraţia îmi deveni şuierătoare din cauza diferenţei de temperatură pe care am simţit-o pe piele. Chiar şi cu centrala pornită, tot mi s-a părut mai frig când mi-am părăsit culcuşul. Mi-am tras pe mine pantalonii de trening peste izmenele cu care dormisem, mi-am tras maioul mai jos şi mi-am şters urdorile de la ochi cu cealaltă mână. Am trecut în vârful picioarelor pe lângă Graves, care scoase un sunet încet, ca şi cum visa, şi m-am strecurat în linişte pe hol, ca o stafie, ferindu-mă să nu scârţâie podeaua. Scările se întindeau sub picioarele mele. Eram o umbră pe hol. Pe perete se vedea pâlpâind lumina albastră a televizorului. Când am trecut pe lângă uşa de la sufragerie, l-am văzut pe Christophe stând pe scaunul pliant al tatălui meu cu o mitralieră pe genunchi – probabil aceeaşi pe care o văzusem mai devreme – şi cu capul sprijinit pe piept, ca şi cum ar fi dormit. Volumul televizorului era dat la minimum şi pe ecran rula un film alb-negru de război pe care eram sigură că-l mai văzusem. Emisia era întreruptă de purici.

Nu e în regulă. N-ar trebui să fie bruiată transmisia. Noi avem cablu.

Gândeam încet, năclăit.

Covorul, cutiile puse claie peste grămadă în hol şi o gaură de glonţ luminată de lumina de la televizor. Toate păreau foarte triste şi tăcute, refugiaţi din viaţa anterioară.

Uşa de la intrare lucea. Unde subţiri de un albastru viu, vesel, ca cerul de vară, o conturau şi trasau un model complex pe suprafaţa ei, ca nişte tatuaje tribale. Mă uitam fascinată cum fugeau ca uleiul pe apă. Acum totul era cufundat într-o tăcere mormântală şi lumea părea înfăşurată în vată.

Am înaintat încet. Eram desculţă. Înaintam pas cu pas, plutind la doi centimetri de mocheta ieftină. Picioarele îmi alunecau uşor, de parcă eram în desene animate şi cineva îmi legase de tălpi nişte bucăţele de unt. Uşa se profila ameninţătoare, din ce în ce mai mare. Mă deplasam ca pe bandă rulantă spre ieşire şi mâna se ridică fără voia mea şi atinse încuietorile. Yala se mişcă fără zgomot şi mâna se strânse pe clanţă.

N-o face, Dru! Nu ieşi afară!

Doar nu aveam de gând să plec nicăieri, nu? Gustul de portocale îmi explodă pe limbă – acum erau fructe proaspete, nu de ceară – şi am fost atât de şocată să-l simt încât mă pocni o durere surdă de cap, ca şi cum cineva mi-ar fi străpuns craniul cu o ţeava subţire de metal. Clanţa sfârâi şi alunecă sub atingerea mea ca apa pe o tavă fierbinte. Undele albastre se adunară laolaltă, fremătând agitate.

Uşa se deschise fără zgomot, dându-se de perete, şi perdeaua albastră se despărţi doar puţin, cât să-mi facă loc să trec. Am păşit tiptil afară, plutind în continuare la câţiva centimetri de pământ. Ciudat, acum nu mi se mai părea aşa de frig. Veranda era goală, o porţiune de balustradă atârna desprinsă şi plantele moarte din ghivecele de plastic erau acoperite de o pânză subţire de gheaţă. Lângă un jgheab se formase un ciorchine de ţurţuri. Săbiile de apă îngheţată tremurară când m-am uitat la ele.

Scările prindeau contur sub picioarele mele. Ningea din nou, cu fulgi groşi care se rostogoleau din cer alcătuind desene pe care nu aveam timp să le studiez; semănau cu tatuajele tribale de pe uşă, râuri de stele îngheţate. Am început să simt ceva bâzâind în zona mijlocului, ca şi cum cineva mi-ar fi băgat un cablu electric în buric. Linia de forţă era aproape vizibilă, şerpuind peste nămeţii de zăpadă din curte care începeau să-şi piardă forma sub un nou strat de zăpadă.

Unde mă duc?

De deasupra se auzi deodată o explozie înăbuşită de sunet, nişte aripi care băteau frenetic şi bufniţa bunicii plană pe lângă mine. Lumina ciudată a zăpezii scotea în evidenţă petele albicioase de-abia vizibile de pe penajul ei. Făcu un cerc, schiţând un mic opt cu vârful aripilor, apoi încetini şi zbură spre stradă.

Cablul ataşat de abdomenul meu plesni întins la maximum şi începu să mă tragă şi mai repede. M-am aplecat pe spate, cu tălpile desprinse pe jumătate de sol. Parcă făceam schi nautic şi senzaţia că eram în mişcare era ciudată – dar nu mai ciudată ca părul care îmi zbura pe spate fără să simt nici o adiere pe faţă.

Sunt fata din bula de aer. Uau!

Un chicot timid de râs îmi clocoti în gât şi se stinse. Lumea se contorsiona ca nişte picături de vopsea pe o farfurie de hârtie care se învârte, întunericul şi reflexia zăpezii amestecându-se. Bufniţa plană din nou deasupra mea, cu aripile întinse şi ochii desenaţi pe partea interioară a aripilor mă străpunseră lucind o clipă. Coborî în picaj şi trecu chiar pe lângă capul meu. Am simţit adierea trecerii sale atingându-mi obrajii şi fruntea, şi părul îmi flutură uşor înainte ca aerul din jur să încremenească din nou.

Era ciudat să merg pe străzi ca pe patine. Cablul care era cuplat de abdomenul meu se întindea, permiţându-mi să mă mişc, uneori trăgându-mă spre stânga sau spre dreapta, escaladând şi coborând movilițele de zăpadă. Aterizarea era de fiecare dată atenuată, nu ştiu cum, ca să nu mă zdruncine. Eram purtată peste străzi, alei, chiar şi peste o maşină ninsă. Gândul că cineva avea să se trezească a doua zi dimineaţă şi să găsească urme de paşi pe maşină mi se părea amuzant, deşi acum eram desprinsă de acea realitate.

Dar nu merg. Fac surfing. Surfing pe zăpadă. Uau!

Uhu! Uhu! se auzi bufniţa ţipând încet şi fără entuziasm. Forţa cu care mă trăgea cordonul cuplat de abdomenul meu slăbi în intensitate. Continua să bâzâie, dar nu mă mai trăgea. M-am trezit în faţa unei case cu un etaj. Odinioară fusese galbenă, dar acum era veche şi dărăpănată. În faţa ei era un stejar golaş masiv şi noduros care îşi întindea mădularele răsucite spre cer.

De ce mi se pare familiar peisajul?

I-am luat seama un timp, cu capul aplecat într-o parte. Bufniţa ateriză pe şipca subţire a acoperişului stricat de deasupra verandei. Zăpada era înaltă, înghiţise complet scările.

Dar ştiam cum arătau ele. Ştiam cum avea să geamă lemnul vechi al verandei când păşeam pe el şi uşa exterioară – scoasă din ţâţâni, cu banda veche de plastic galben care delimita locul faptei şi care se decolorase şi flutura peste gura cavernei ce ducea spre holul de la intrare – ştiam ce sunet ar fi scos dacă ar mai fi fost întreagă. Balamalele scârţâiră lung, scoţând un Iha!, de parcă ar fi fost un măgar care se amuza.

Înăuntru aveam să găsesc nişte scări, chiar la ieşirea din antreul îngust. După ce urcam scările şi o luam la stânga aveam să găsesc patru uşi: una care dădea spre baie, care probabil era deja năpădită de mucegai, de vreme ce uşa era distrusă, un dormitor mare şi unul mai mic şi o debara.

Ştiu casa asta. Nu ştiu cum se face, dar mi-e cunoscută.

M-am uitat lung în timp ce bufniţa îşi întinse aripile, înclină capul într-o parte şi slobozi din nou strigătul ei înăbuşit. Ochii ei galbeni erau bătrâni şi cumplit de trişti.

Am înaintat. Acum alunecam şi mai mult ca înainte, de parcă aveam sub tălpi unt care se topea. Era greu – se întuneca din ce în ce mai mult pe măsură ce mă apropiam. Şi acolo, la poalele stejarului, era o porţiune arsă unde zăpada murdară se afundase. În întuneric zăcea o siluetă argintie, ca lumina lunii, perfect nemişcată, strivită sub întunericul care se adâncea tot mai mult Ce-o mai fi şi asta?

Bufniţa strigă a treia oară. De data asta, în glas i se desluşea o notă imperioasă. Am întins mâinile. Bâzâitul din abdomenul meu deveni şi mai puternic, ca nişte viespi care-şi găsiseră cuib în măruntaiele mele, zumzăind şi scrijelind pereţii intestinelor.

Stai aşa! Ştiu ceva. Ştiu casa asta…

Lumea se cutremură. M-am uitat la mâinile mele şi mi-am dat seama că puteam să văd prin ele. Lumina slabă a zăpezii strălucea prin mădularele mele transparente, iar curba antebraţului părea făcută din sticlă plină cu fum solid.

Eram fantomă.

Bufniţa mai strigă o dată, pentru ultima oară, doar că de data asta ceva era în neregulă, căci nu mai era un ţipăt delicat. Era o sonerie. Un sunet puternic, ce-ţi zgâria timpanele; viespile ieşiseră din burta mea şi roiau. Simţeam cum îmi intră în degete ace când am întins mâna spre umbra stejarului.

Crengile lui bâzâiau ca o coadă de şarpe cu clopoţei care se repede asupra prăzii.

— Ce naiba? se auzi o voce şi am ieşit rapid din starea de inconştienţă, eliberându-mă de oriunde oi fi fost ca o praştie de cauciuc mânuită de degete dibace.

Mi-am revenit, ameţită.

• • •

Fereastra era deschisă. Aerul rece pătrunsese în toată camera. Christophe îmi răsuci încheietura mâinii, deviind lovitura de pumn; Graves slobozi un ţipăt ascuţit şi în cameră nu se mai auzi pentru o clipă decât fâlfâit de aripi. Dar nu era sunetul scos de nişte aripi delicate, cu pene – nu, era un sunet ca de aripi de piele, care raşchetau aerul.

Eu şi Christophe ne-am rostogolit pe jos, în timp ce Graves închise rapid fereastra.

— Iisuse Hristoase! repeta Graves cu aceeaşi voce ascuţită.

Mi s-ar fi părut amuzant dacă n-aş fi simţit furnicături în tot corpul şi nu m-ar fi înţepat fiecare milimetru de piele.

— Ce naiba a mai fost şi asta? Ce era chestia aia?

Am înlemnit. Eram în camera mea, era frig, şi eu eram tot în izmene şi maiou. Patul era răvăşit de nu-l mai recunoşteai, patul lui Graves era răsturnat şi camera era plină de un iz de putregai uscat, ca de pene mucegăite.

— Revelle, spuse Christophe cu o expresie feroce.

Ochii lui albaştri luceau. Îşi ţinea mâinile încleştate în jurul încheieturilor mele şi se aşezase peste mine, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Avea pielea caldă şi era mai greu decât ar fi trebuit să fie. Tot aerul din plămâni mi se goli dintr-o suflare.

— Hoţul de vise! Şşşt, vrăbiuţo, n-a fost decât un şarpe care ţi-a deranjat cuibul, îmi şopti el cu nasul în părul meu.

M-am înfiorat simţindu-i suflarea caldă pe scalp, înainte să-şi ridice capul.

— E senin afară sau ninge? întrebă.

— Ninge. Graves încuie fereastra şi se cutremură din nou, cuprinzându-se cu braţele, astfel încât coatele şi omoplaţii făceau unghiuri ascuţite. Iisuse! A intrat pur şi simplu înăuntru, şi Dru…

Golul dintre gâtul şi umărul lui Christophe se mişcă uşor şi căldura pe care o emana el mă inundă şi mă furnică în tot corpul.

— Şşşt! Dru? Vorbeşte cu mine! Te simţi bine?

Presupun că mă întreba dacă mă simţeam bine pentru că stătea cu faţa îngropată în părul meu, cu picioarele încâlcite printre ale mele, şi mă ţinea aşa de strâns de încheieturi încât mă durea. Parcă avea oţel în degete.

— Dă-te jos de pe mine! am reuşit eu să îndrug înainte să apuc să mă sufoc.

— Da, se simte bine, spuse Graves, lăsând capul într-o parte şi uitându-se la amândoi.

— Aşa o fi.

Christophe îmi dădu drumul – nu destul de repede, aş putea să adaug. Furnicăturile pe care le simţeam în tot corpul se înteţiră şi m-am rostogolit ghem pe podea, trăgând convulsiv aer în piept. Un iz vag de mere răzbea prin mirosul greu de pene putrede. Lumina din hol era aprinsă. Un dreptunghi galben şi cald era proiectat pe podea. Am început să icnesc, fără să dau afară nimic.

Era oribil.

— Fir-ar să fie! Christophe se ridică în picioare dintr-o singură mişcare, fluidă şi unduitoare. Avea din nou părul lins, dat pe spate, negru şi uleios. Blestemat să fie! Nu credeam că o să trimită aşa ceva.

— Cine? Cine să trimită? Cineva a trimis chestia aia?

Genunchii lui Graves tremurau de mai era puţin şi se loveau unul de celălalt. Se auzea ca şi cum şi dinţii îi clănţăneau, dar ochii verzi îi ardeau ca focul.

— Măiculiţa mea! Ce naiba a mai fost şi aia?

— Un şarpe înaripat care a venit să prăduiască cuibul. Christophe trecu pe lângă el înghiontindu-l cu umărul şi verifică fereastra. Probabil că ea i-a dat drumul înăuntru, crezând că e altcineva.

Sau… Ce n-aş da să aflu…
Se opri brusc, holbându-se pe fereastră la râurile de zăpadă care curgeau din cer. Fulgii atingeau uşor geamul, scoţând sunete înăbuşite, ca nişte paşi de păianjen.
— Probabil crede că Dru e aproape de maturizare. Dar nu ştiam că are acces la hoţii de vise – doar Maharaja îi cresc.
Frustrarea i se simţea în glas, în cuvintele tăioase.
Acum pot să mor liniştită?
Am icnit din nou. Mă simţeam de parcă toate măruntaiele voiau să-mi iasă afară la modul cel mai dureros posibil.
Credeam că sunt afară. Cunosc casa aia. Acolo am locuit noi înainte.
Înainte ca lumea să ni se dea peste cap. Înainte ca mama…
Oare puteam s-o mai găsesc din nou? Probabil că da. Amintirea casei nu se destrăma ca celelalte vise. Dimpotrivă, mi se gravase adânc în memorie, îmi aminteam fiecare pană a bufniţei ce nuanţă avea, fiecare contorsiune a ramurilor stejarului mi se imprimase pe retină. Dar corpul meu se chircea revoltat, fiecare muşchi încordându-se.
Doamne, ce se întâmplă cu mine?
Christophe bătea tactul pe geam. Sunetul îmi străpunse creierul şi m-am ghemuit şi mai mult.
— Dacă ar fi senin, aş putea să-i dau de urmă. Mai ales acum, că e rănit. Aruncă o privire de foc peste umăr. Ai făcut o mişcare deşteaptă, băiete-lup, să intervii între ei.
— Mersi.
Graves nu părea să primească prea bucuros complimentul. Am tuşit şi am înghiţit, sperând să nu vomit de-adevăratelea.
N-ar vrea nimeni să mă lumineze şi pe mine?
Dar părea destul de evident – o creatură dubioasă venise la fereastră şi eu o confundasem cu bufniţa bunicii.
Oare aşa făcusem? Fusesem plecată cu totul de aici. Ştiam prea bine cum arăta bufniţa bunicii şi ştiam şi casa aceea.
— Era de Dinainte, am reuşit să rostesc printre dinţii încleştaţi.
Mi-era frig, ca şi cum umblasem afară prin zăpadă. Păi nu umblasem oare?
— Adu nişte apă. Christophe îl înşfacă pe Graves, îl împinse spre uşă şi după ce-i dădu drumul îşi scutură mâinile de parcă ar fi atins ceva scârbos. Du-te şi adu un pahar cu apă. Grăbeşte-te!
Graves o luă rapid din loc şi părul lui rebel şi creţ aproape că i se ridică măciucă. L-am auzit tropăind pe scări mult prea repede, gonind ca nebunul.
Christophe se depărta de lângă fereastră şi căzu în genunchi lângă mine.
— Prostuţo, şuieră el printre dinţi.
Ochii lui ardeau şi când am reuşit să aplec capul într-o parte şi să mă uit în sus, am văzut că avea nişte gropiţe în buza de jos – unde colţii din maxilarul superior o atingeau uşor.
Nici măcar nu mai aveam energia să mă sinchisesc de ei. Eram prea ocupată.
Cum, eu? Dar ce-am făcut?
Inima îmi sări în piept şi începu să bubuie. Mi-era din ce în ce mai greu să respir aerul cu miros de mere amestecat cu izul oribil de pene putrede printre icneli. Era ciudat, dar corpul meu nu părea să respingă ideea de a mânca. Ce simţeam eu era mai degrabă un spasm care-mi cuprindea tot corpul şi care mă făcea să scot un scâncet sec.
Christophe se aplecă deasupra mea. Îmi luă faţa în mâini, sucindu-mi gâtul într-o poziţie incomodă.
— O să respiri, spuse el calm.
Ochii lui albaştri luciră spre mine, mai reci ca cerul subţire de iarnă. Viscolul şuiera la fereastră şi Graves se auzi înjurând la parter, apoi uşa unui dulap trântindu-se.
— O să respiri şi o să trăieşti! Nici nu concep altfel, milna[6]. Respiră!
Am încercat să respir. Am dat ochii peste cap. Întunericul coborî deasupra mea, ca o noapte adâncă cu puzderie de stele. Capul îmi bubuia. În sinusuri simţeam acumulându-se o presiune

[6] Scumpa mea

sfâşietoare. Frânturi de lumină pătrundeau odată cu spasmele pleoapelor. Durerea îmi săgeta tot corpul, ca o ţepuşă de argint, din cap până în picioare, strecurându-se prin fiecare ramificaţie de nerv.

Graves se întoarse alergând, înjurând încet. Christophe îşi luă mâinile de pe faţa mea şi capul îmi căzu pe podea chiar cu o secundă înainte să ţipe şi să-mi arunce paharul cu apă direct în faţă.

Criza se opri. Am început să tuşesc şi să împroşc cu apă. Mă zbăteam ca un peşte pe uscat şi am tras din nou flămândă o gură de aer, am ţinut-o în piept şi am dat-o afară cu un şir de înjurături care l-ar fi făcut mândru pe tata, chiar şi atunci când repara maşina.

— Da, spuse Graves respirând greu, aş zice că acum şi-a revenit.

Rămăsesem fără aer şi n-am putut decât să scuip.

— Proasto!

Christophe îi înmâna paharul în timp ce eu încercam să mă şterg de apă. Îmi simţeam muşchii moi ca tăieţeii fierţi prea mult.

— A fost cât pe ce. Adu un prosop!

— Ce-ar fi să aduci tu? Eu doar ce-am fost jos şi tu eşti ăla care a aruncat apă peste ea. Graves se aplecă şi îmi luă seama. Hei, Dru. Te sărutai franţuzeşte cu un şarpe cu aripi. Al naibii de înfiorător!

— Creatura îi fura suflarea, imbecilule. Du-te şi adu un prosop!

Christophe îl îmbrânci şi Graves îi răspunse cu aceeaşi monedă. Podeaua gemu ascuţit când îşi schimbară centrul de greutate. Dacă aş fi putut să inspir pe nas, aş fi simţit mirosul sec, puţin uleios, de mascul în stare pură.

Buza de sus a lui Graves se ridică şi scoase la iveală nişte dinţi la fel de albi ca ai lui Christophe.

— Tu să nu-mi dai mie ordine, tâmpitule! Eu sunt aici dinaintea ta.

Iisuse! Băieţi, zău aşa!

Mi-a revenit vocea.

— Să vă ia naiba pe amândoi! Ieşiţi afară!

Era greu să par dură cu maioul udat şi cu fiecare muşchi înmuiat ca pastele ude, dar am făcut tot posibilul.

— Duceţi-vă la bucătărie şi faceţi-mi o ciocolată caldă. Scoateţi vasele din maşina de spălat. Faceţi ceva folositor în loc să încingeţi un meci al testosteronilor la mine în dormitor.

Pentru o clipă lungă şi stranie amândoi s-au holbat la mine, pironindu-mă unul cu ochi verzi şi celălalt cu ochi albaştri arzători. Am reuşit să mă ridic în mâini, apoi în fund, şi m-am sprijinit de saltea, tremurând. Centrala pufăi trezindu-se la viaţă, dar sunetul înăbuşit al zăpezii care bătea în fereastră îmi dădu din nou fiori.

Am fost plecată. Am ieşit din casă şi cineva a făcut ceva cu corpul meu. Oh, bunico, ce mult mi-aş dori să fii aici în carne şi oase, şi nu doar să-ţi trimiţi bufniţa la mine. Ai putea să-mi spui ce naiba să fac acum.

Aerul tensionat din cameră trosni, şi atmosfera se relaxă când se îndepărtară unul de celălalt. Christophe aruncă din nou o privire spre fereastră, cu trăsăturile tot încordate şi cu colţii afară, cu părul lipit de cap, de parcă şi-ar fi turnat şi el apă peste el. Buzele i se îndreptară, colţii se retraseră şi părea că-i trecuse o idee nouă prin cap.

Graves, care ţinea în mână un pahar gol adus din bucătărie, rânji într-un final la mine. Şi ochii lui luceau, numai că erau verzi, nu albaştri. Părea atât de uşurat cât se putea vedea de sub părul care-i acoperea faţa şi nasul ascuţit

— Eşti sigură că te simţi bine?

Nu, nu sunt. Sunt speriată ca naiba şi voi nu-mi uşuraţi cu nimic situaţia.

Vocea însă nu mă dădu de gol. Doar mă pricepeam de minune să par stăpână pe mine.

— Vreau să-mi faceţi nişte ciocolată caldă. Mi-e frig. Şi plecaţi amândoi de aici.

Mi-am strâns braţele în jurul meu cât de tare am putut.

Aş putea să fiu o actriţă. Talentul de a inventa minciuni are atâtea aplicaţii.

— Dacă nu, vă împuşc pe amândoi.

Christophe nu părea convins. Clipi, de parcă doar ce s-ar fi întors în cameră, îşi încrucişă braţele şi-mi aruncă o privire piezişă. Mă aşteptam ca ochii lui să arunce raze albastre prin semiobscuritate.

— Ce crezi că…
— Chris. Taci din gură!
Spre surprinderea mea, el chiar tăcu.
— Duceţi-vă şi goliţi maşina de spălat vase. Graves o să-ţi arate rostul din bucătărie. Când o să cobor la voi, poţi să-mi spui ce era cu creatura aia.
Ieşiră din cameră mărşăluind ascultători. Mi-am sprijinit fruntea pe genunchi. Durerile cu care mă obişnuisem – junghiuri în spate şi umărul care mă deranja – reveniră ca nişte prieteni vechi, strecurându-mi-se pe sub piele. Chestiunea devenea din ce în ce mai complexă şi nu eram sigură ce era real şi care mai era Lumea Reală. Unde erau adulţii care ar fi fost în stare să se ocupe de toate astea?
O idee mă gâdilă în vârful creierului, dar eram prea speriată şi confuză ca să o dezvolt. În schimb, am respirat adânc aşa cum mă învăţase bunica şi am încercat să nu mă gândesc la nimic. Se dovedi totuşi a nu-mi fi de prea mare folos, căci acelaşi gând îmi revenea fără încetare, dându-mi roată ca bufniţa bunicii care plana deasupra fără să scoată nici un sunet.
Aş putea să găsesc din nou casa. Ştiu că pot. E de Dinainte. Şi e în oraşul ăsta.
De ce nu mi-a spus tata că am mai locuit aici cândva?

# Capitolul 24

— Sergej.
Christophe îmi înmână o cană cu Swiss Miss. Nu aveam bezele, şi nu reuşeam să mă încălzesc nici cu un pulover de lână pe mine şi cu plapuma mamei pe umeri.
— E foarte bătrân. Ai putea să spui că e cel mai bătrân din câţi cunoaştem noi în America de Nord şi probabil şi din cea de Sud. A venit din Europa după război.
— Care război? voi Graves să ştie.
Se sprijini de bufet, lângă mine. Christophe puse altă cană pe blat şi-i aruncă o privire ucigătoare.
— Războiul cel Mare, normal. Nu genocidul care se pretinde a fi război pe care l-a făcut caporalul ăla austriac mic şi odios. Sergej şi-a făcut plinul pe câmpurile de luptă de la Lodz şi Gorlice-Tarnow. Înainte, avea doar un loc neînsemnat printre băutorii de sânge. Ceva ce s-a întâmplat în război l-a schimbat şi a venit în America. De atunci, tot împrăştie boala pe aici. Omoară de amuzament şi ca să-şi potolească foamea şi contaminează tot felul de oameni, de rând şi importanţi, ca să-şi sporească rândurile legiunilor sale. Încercăm să-l omorâm de atâta vreme!
Am ciulit urechile.
— Noi? Cine, adică?
— Ordinul. Mama ta era de-a noastră.
O spuse cu atâta nonşalanţă de parcă ar fi zis: „E emisiunea cutare la televizor în seara asta”, sau „Mă duc să iau nişte lapte de la magazin.”
— Poftim? M-am holbat la el. Ce naiba?
La început, mi-a zis că mama era vânător de vampiri, şi acum vine cu chestia asta. Ce ştie el de fapt despre mama?
— Mama a murit.
— Aşa e. Singura svetocha din ultimii şaizeci de ani. Sergej însuşi a ieşit din ascunzătoarea lui ca s-o omoare. Îşi pierduse antrenamentul şi era slăbită şi probabil că l-a rănit destul de grav, dar a reuşit s-o răpună.
O amintire îngrozitoare şi îngropată adânc îmi reveni pentru o clipă. O să jucăm un joc, Dru. Şi ticăitul ăla, ca o inimă bătând, care se auzea din ce în ce mai puternic şi mai aproape. Am împins-o la loc de unde ieşise – era doar un vis, nu? Acum aveam alte probleme.
Aşteaptă o secundă doar. Începem cu întrebările mai importante şi pe urmă vedem şi ce e cu „ordinul” ăsta.
— Şi de ce te-ar fi sunat tata pe tine?
Christophe se schimbă la faţă. N-aş fi putut nici în ruptul capului să spun cum.

— Cred că descoperise în sfârşit că avea nevoie de Ordin. Ne învinovăţea pe noi pentru moartea mamei tale, credea că şi un simplu muritor ar fi putut să facă ce noi n-am putut. Aşa că a plecat singur la vânătoare.

Mă holbam la ciocolata caldă din cană. Avea oarece sens ce zicea el. Tata a luat-o razna după moartea mamei şi eu nu mă gândisem prea mult la asta. Pur şi simplu am luat-o de bună. Nu-mi aminteam când a murit mama. Sau îmi aminteam?

Îmi aduceam aminte de chipul tatălui meu, crispat şi alb, şi cearta dintre el şi bunica. A fost singura dată când i-am auzit certându-se. De cele mai multe ori, bunica nu spunea decât mmm sau făcea ce naiba voia fără să se obosească să-i împărtăşească tatălui meu şi părerea ei.

O singură dată s-au certat, când am venit la căbănuţă în toiul nopţii. Mersesem în maşină cu geamurile deschise şi aerul nopţii rece şi tăios de munte ne vâjâia la urechi împreună cu torsul şi huruitul motorului. Când ne-am oprit, mirosea a colb şi iarbă proaspăt cosită, a aer rece şi curat şi a noapte. Eram atât de obosită, încât am adormit ghemuită şi cu degetul în gură, deşi eram mare acum.

Asta era cea mai vie amintire pe care o aveam din copilărie, primul lucru concret care se profila clar în ceaţa de impresii care se băteau cap în cap din perioada de dinainte de a începe să fiu atentă la tot ce se petrecea în jurul meu. Presupun că atunci s-ar putea zice că am început să mă maturizez, simţind în nări mirosul tare al frunzelor de iarnă, ascultând ticăitul sobei bunicii, mirosul ouălor prăjite, căci bunica asta făcea când am apărut cu maşina hâţânându-ne pe drumul prăfuit plin de gropi şi hârtoape care urca până la ea.

Când ne văzuse, bunica chiar ţipase.

Ce-ai de gând să faci, Dwight? Copila asta-i prea mică să înţeleagă ce se întâmplă.

Îmi amintesc vocea tatălui meu, răguşită, de parcă ar fi plâns, deşi era ciudat să mi-l imaginez pe tata plângând vreodată.

Normal că-i prea mică. De-asta am venit aici. Aici nimeni nu poate să-i facă rău. N-ai decât să mă urăşti, femeie, dar fac ce ştiu eu mai bine.

Şi de fiecare dată când mă rugam de tata să mă ia cu el, el zâmbea şi-mi ciufulea părul.

Nu acum, prinţesa mea. Când o să te faci mai mare.

Bunica pufăia pe nas şi-şi încleşta maxilarul (îmi amintesc că purta proteză), şi după ce pleca tata îmi dădea de lucru zile întregi. Nu era vorbă, mereu se găsea câte ceva de făcut în casă, şi poate că aşa credea ea că nu mai aveam timp să mă gândesc la altceva.

Dar când aştepţi atât de mult să se întoarcă tata şi să te ia cu el, ai destul timp de gândire, fie că eşti cu furca în fân, aduni fructe de pădure sau o ajuţi pe bunica să pună slănina la saramură.

Acum nimic din toate astea nu avea să-mi fie de folos. Trebuia să mă concentrez la prezent.

Pune-ţi mintea la contribuţie, Dru! Ce întrebare ar pune tata acum?

— Ce e Ordinul ăsta?

— Vestitul Ordin, spuse Christophe ca şi cum aş zice eu E la mintea cocoşului, ce naiba! Sunt vânători profesionişti, majoritatea djamphir-i – Kouroi. Deşi mai sunt câţiva şi ca el. Făcu un gest apatic arătând peste umăr spre Graves, care luase o expresie cruntă şi se albise la faţă. Sunt şi ei de ajutor.

— El e loup-garou, i-am adus eu la cunoştinţă repede. Jumătate vârcolac. Mai puternic şi mai rapid decât un om obişnuit, dar nu la fel de puternic ca blănoşii. Asta ştim şi noi. Nu suntem complet idioţi, să ştii.

Graves îmi aruncă o privire cum nu-mi mai aruncase până acum. Nu ştiu dacă înţelesese că nu-mi plăcea tonul plin de desconsiderare al lui Christophe. Dar doar ce citisem în cărţi despre asta mai devreme şi, pentru numele lui Dumnezeu, acum ne făcusem o idee mai clară despre ce i se întâmplase lui Graves.

Graves era mai norocos decât am fi crezut amândoi. Nu orice tip care e muşcat de un vârcolac e virgin – şi nici nu e muşcat de un lup destul de bătrân şi puternic ca să-şi lase totuşi pe jumătate amprenta.

Şi, mai important, nu voiam ca Băiatul-Vampir aici de faţă să creadă că Graves ne era inferior doar pentru că din cauza mea fusese muşcat.

— Exact. În Ordin există atât vârcolaci adevăraţi cât şi loup-garou.

Christophe mai turnă nişte lapte în oală şi o clătină deasupra focului. Cana lui stătea pregătită chiar lângă aragaz.

— Cei de felul lui sunt prinţii neamului lor.

Măi să fie!

— Deci vrei să spui că şi eu sunt pe jumătate vampir, am spus şi am atins cana cu un deget; era fierbinte foc.

— Un upir nu poate să stea departe de muritoare. Sergej e… Ei bine, cu cât sunt mai puternici, cu atât mai mult îi atrage împerecherea. Totuşi, a avut mereu grijă să omoare atât progenitura, cât şi pe mama acesteia, ca nu cumva să devină o ameninţare. Toţii djamphir-ii sunt supravieţuitori sau se trag din supravieţuitori. Trase adânc aer în piept şi umerii i se încordară. Ne-ar omorî pe loc dacă ar putea. Şi noi le răspundem cu aceeaşi monedă. Suntem o familie mare şi fericită.

Şi eu care credeam că tata şi cu mine făceam haz de necaz.

— Şi zici că Ordinul ăsta încearcă să-l omoare pe tipul ăsta, Sergej?

Cel despre care ai zis că o omorât-o pe mama?

Nu era vorba că nu-l credeam. Dar tata nu crescuse la uşă o proastă. Ce era drept, tipul ăsta avea o poveste credibilă şi îmi salvase viaţa, dar astfel de poveşti sunt ca ciupercile după ploaie în Lumea Reală. Şi ce dacă era djamphir? Asta nu însemna că îmi apăra interesele.

Sau că tot ce-mi spusese era strict adevărat. Pe de altă parte, ce motiv avea să mă mintă? Sau să-mi salveze viaţa?

— Din 1918 tot încearcă să-l omoare. Dar el e viclean şi nu iese din ascunzătoare. Îşi trimite doar slugile servile, şi e destul de bătrân şi avut ca să aibă destule din astea. Ca vârcolacul pe care l-ai văzut ieri-seară, cel cu pata albă pe tâmplă. El e Ash.

Graves se cutremură. Şi eu la fel. Mi-am tras plapuma şi mai mult în jurul meu şi m-am sprijinit de blat.

— Şi cum a ajuns un vârcolac să fie slugă la un vampir? Nu sunt duşmani?

— Sergej, spuse Christophe cu voce joasă, e expert în a-i supune pe ceilalţi voinţei lui. Chiar şi pe vârcolaci. Pe Ash îl are în subordine de foarte mult timp.

Se lăsă tăcerea. Nu se auzeau decât zgomotul oalei pe care o învârtea Christophe deasupra focului şi şuieratul vântului la fereastră. Apoi Christophe scutură din cap şi continuă.

— Dacă am putea să-l prindem pe Sergej în câmp deschis, am putea probabil să-l omoram. Mai ales dacă avem printre noi o svetocha. O fiică bine antrenată a unuia dintre cei mai buni dintre noi.

Laptele clipoci în oală.

— Nu cred că-ţi dai seama ce raritate eşti, Dru.

Îşi trimite slugile servile. Oare printre ei se întâmplă să fie şi un câine în flăcări? Sau ăla era altceva?

— Şi ce poţi să-mi spui despre câinele în flăcări?

— Despre câine? Christophe căzu pe gânduri. Era înalt şi negru înainte să ia foc?

Mi-am amintit cum îi sticlea blana neagră înainte de a trage aer în piept şi a se aprinde ca un pom de Crăciun.

— Da. Cu nişte colţi mari. Şi era imens.

— Cât un cal, spuse Graves.

— Aaa! exclamă Christophe, apoi rămase tăcut.

— Acolo a apărut prima dată vârcolacul cu capul vărgat, Ash. După câinele în flăcări.

Christophe încuviinţă din cap, dus pe gânduri.

— Ash şi un gonaci. Cum ai reuşit să…

— L-am înecat într-o fântână, sări Graves cu detalii. Părea chiar mândru. Pe urmă Dru a împuşcat vârcolacul. După ce a apucat să mă muşte.

Christophe nu se clinti ceva timp, apoi spuse:

— Ash şi gonacii lui le-au adus sfârşitul multor soldaţi de vază ai Ordinului. Şi doi puşti nepregătiţi…

— Da, i-am venit de hac.

Şi era cât pe ce să murim.
Dar asta n-am mai spus-o cu voce tare. Coastele mă înţepară când m-am mişcat.
— Stai aşa! Câţi oameni are Ordinul ăsta? Câţi sunteţi?
Christophe îşi bombă pieptul fără să fie conştient de gest.
— Vreo câteva mii de Kouroi aici, în State. În Europa sunt şi mai mulţi. Şi în Asia sunt destui. Suntem împrăştiaţi peste tot.
Aşa zici?
— Atunci cum se face că n-am auzit de voi până acum? Eu şi tata am fost cam peste tot pe continent şi n-am auzit absolut nimic despre voi.
— Dacă ai fi avut urechi de auzit, probabil că ai fi auzit. Prietenul tatălui tău August Dobroslaw din New York, de exemplu, e unul dintre noi.
Christophe schiţă un gest de lehamite şi se concentră din nou la laptele din oală, de parcă ar fi fost cel mai important lucru din lume.
Aveam senzaţia că mă ciupise cineva de o parte a corpului amorţită.
August. Şi eu m-am gândit la el în ultima vreme.
Am dat din cap.
— Atunci o să-l sun şi el o să-ţi confirme povestea.
Părul îmi căzu peste faţă. Am ridicat cana cu ciocolată fierbinte şi am sorbit cu grijă. Mi-am ars limba. A trebuit să iau o gură mare de aer. Vântul împroşca zăpadă în geam şi m-au trecut fiorii. Încă mi-era frig. Vântul părea din nou flămând în noaptea asta şi nu mă simţeam în siguranţă nici măcar cu Graves lângă mine.
Sau cu Christophe, care îşi făcea de lucru cu oala cu lapte.
— Fă-o şi o să te convingi, spuse şi umerii îi căzură. Şi dacă el confirmă povestea mea, aşa cum ai zis tu, crezi că ai putea să fii mai drăguţă cu mine?
— O să încerc.
Era rândul meu să fiu sarcastică. Graves se foi agitat lângă mine şi l-am înghiontit cu umărul. Ca să ştie că eram cu el.
Şi mie îmi prinse bine. Braţul lui care mă atingea îmi dădea o senzaţie de alinare.
Graves oftă nemulţumit.
— Vreau să ştiu o chestie. Cum reuşesc lighioanele astea să dea de Dru?
Se lăsă tăcerea întreruptă doar de sunetul boabelor mici de zăpadă care se loveau de geam. Era o întrebare al naibii de bună.
Zombiul mă găsise pentru că tata ştia unde locuiam. Vârcolacul cu cap vărgat era posibil să fi urmărit camioneta şi mă mirosise bine de tot la mall – ceea ce nu explică totuşi cum ajunsese la mall. Dacă cealaltă creatură, câinele de foc, era un gonaci, aşa cum spusese Christophe, asta explica unele lucruri – dar nu şi de unde îmi luase urma prima dată.
Dar totuşi, cine bătuse la uşă în dimineaţa aceea, înainte de ivirea zorilor? Nu-mi plăcea să recunosc, dar asta mă rodea cel mai mult. De ce nu încercase să intre? Asta dacă nu cumva a fost împiedicat de ritualul de protejare a casei, şi în cazul ăsta era posibil să fi fost un vampir. Poate chiar tipul ăsta, Sergej.
Numele îmi dădu fiori pe şina spinării. Şi mai erau chestii care-mi dădeau de gândit. De exemplu, cum mă găsise mai exact Christophe.
Plus lighioana, orice ar fi fost, care îmi deschisese fereastra de la dormitor şi-mi supsese suflarea? Un şarpe cu aripi, spusese Graves că era.
Hoţ de vise, îi spusese Christophe. Revelle.
Încă mai mi-era frig, mi se făcea pielea de găină pe braţe şi pe spate. Visasem oare sau chiar ieşisem din trup? Îţi dădea fiori numai când te gândeai, dar era destul de posibil – aşa putea să se manifeste harul pe care-l aveam. Bunica ar fi ştiut cum stă treaba. La naiba, până şi tata e posibil să fi avut o idee. Aş fi putut să-i pun câteva întrebări.
— În ultimul timp ţi s-au întâmplat lucruri ciudate, Dru?
Christophe îşi turnă lapte fierbinte în cană, luă linguriţa şi amestecă în el. Puse apoi oala deoparte. Nu mai era nici un strop de lapte înăuntru. Estimase cantitatea la fix.

— Experimentezi lucruri pe care nu ştiai că poţi să le faci? Lucruri ciudate, puternice, lucruri pe care n-ar trebui să le ştii şi care deodată îţi apar clare ca lacrima?

Se întoarse şi se sprijini de blat. Ochii îi sclipeau uşor. Bucătăria era cufundată în întuneric, dar lumina din sufragerie era aprinsă. Părul lui părea şi mai lucios, lipit de cap, fără reflexele şuviţelor.

— În afară de faptul că mi-am blestemat profesoara şi că lumea s-a oprit în jurul meu ca un film pus pe pauză? Am ridicat din umeri. Am fost ciudată de când mă ştiu. Bunica spunea că am har. Şi a devenit din ce în ce mai puternic. Dar ce se întâmplă totuşi e ciudat şi pentru mine.

— Asta spune ceva.

Graves sorbi lung din cană şi râgâi înăbuşit, şi am izbucnit fără să-mi dau seama în râs. Graves începu şi el să râdă în stilul lui, care semăna cu un schelălăit de durere, şi deja mă simţeam mult mai bine.

Christophe ne luă seama cu o faţă inexpresivă.

— Atunci înseamnă că eşti aproape de maturizare, Dru. Eşti pe cale să devii o svetocha în toată regula. Suflă în lapte. Ce bine ar fi dacă aş şti…

Aproape de maturizare? Am lăsat plapuma mamei să-mi alunece puţin de pe umeri. Acum mi se încălziseră mâinile.

— Să ştii ce? Acum suntem toţi laolaltă. Ai putea să întrebi.

Graves mă înghionti şi el cu umărul lui osos şi îmi veni iar să râd. Ştiţi senzaţia aia când îţi vine să râzi în cele mai nepotrivite momente şi de-abia poţi să te abţii? Ca şi cum ai sta liniştit şi-ţi vine brusc un gând în minte sau absurditatea lumii te loveşte din senin şi trebuie să-ţi înăbuşi chicotele de râs?

Asta e senzaţia. Am înghiţit în sec ca să-l înăbuş; sunetul îmi rămase în gât şi ameninţa să se transforme într-un râgâit Umărul încă mă mai ardea vag şi spatele tot înţepenit era. Să fii trântit de pământ şi să se aşeze cineva peste tine nu te ajută prea mult când te doare spatele.

— Aş vrea să ştiu cum credea tatăl tău că o să te pregătească sau să te ascundă destul cât să supravieţuieşti până la maturitate. Şi asta e numai una dintre nelămuriri.

Christophe oftă şi când puse cana pe blat se auzi un clic.

— Mă găsiţi în living.

Şi plecă pur şi simplu, îndreptându-se spre hol. Se mişca prin casă de parcă o cunoştea mai bine ca mine. Câteva secunde mai târziu, murmurul nedesluşit al televizorului se auzi prin şuieratul vântului de la fereastră.

— Nu-mi place de el, spuse Graves aproape în şoaptă.

— Mi-ai mai spus asta.

Am mai luat o înghiţitură de lapte fierbinte cu zahăr.

N-are nici măcar cacao adevărată. Au pus doar aromă artificială în ea.

Pentru o clipă mi-a venit în minte ciocolata caldă pe care o făcea bunica şi mi-am dorit deodată cu încrâncenare să am din nou cinci ani şi să fiu în siguranţă. Apoi mi-am adus aminte cum spăla bunica mereu podelele cu amestecuri de ierburi ca să ţină răul departe de casă şi m-am întrebat dacă fusesem cu adevărat în siguranţă atunci.

— O să-l sun pe August mâine.

— Şi pe urmă?

De unde naiba vrei să ştiu?

Dar ştiam de fapt. Am înghiţit laptele din gură şi m-am sprijinit pe blat, uitându-mă la formele pe care le luau fulgii care se roteau spre pământ.

— Pe urmă o să aflu tot ce pot despre tipul ăsta, Sergej. Dacă a spus adevărul Chris şi dacă el l-a omorât pe tata…

Mi se puse deodată un nod în gât. Am înghiţit în sec.

Lui Graves nu i se păru cine ştie ce ideea care nici nu apucase să se contureze bine şi pe care nu o spusesem până la capăt.

— Şi pe urmă, ce? Dacă el are dreptate şi dacă ai lui îl urmăresc pe Sergej de atâta timp, ce naiba crezi că o să reuşim noi să facem?

Noi? Dar presupun că nici nu i-a trecut prin cap lui Graves că era posibil să-şi dorească să nu se

implice în ceea ce urma să se întâmple.

Nu. Bineînţeles că nu-i trecuse prin minte aşa ceva. Eu mă gândisem de nenumărate ori să mă descotorosesc de el şi dintr-odată m-am simţit o mare ticăloasă.

Aveam o senzaţie ciudată în piept. Simţeam o presiune şi o căldură înăuntru în acelaşi timp.

— Tata nu era prost. M-a învăţat o mulţime de lucruri. Poate că m-a învăţat şi ceva ce tipii ăştia nu ştiu.

Dru, minţi!

Dar ce altceva puteam să fac? Dacă spunea adevărul Christophe, tipul ăsta Sergej – şi am simţit din nou piciorușe reci de insecte care-mi umblă pe spate – l-a transformat pe tata în zombi. Aşa ceva nu se iartă, nu?

Dar eram un copil şi situaţia mă depăşea complet. Era adevărat, împuşcasem un vârcolac şi reuşisem să mă ascund. Găsisem şi camioneta, dar ăsta fusese mai mult meritul bufniţei bunicii decât al meu.

Dacă ăsta ar fi fost un joc, eu pierdeam destul de rău acum. Probabil că ar fi trebuit să plec de pe stadion cât mai eram încă în viaţă.

— Oh! Graves mă înghionti din nou cu umărul şi laptele din cană mi se clătină.

În sfârşit, mi se încălziseră iar mâinile şi picioarele. Dar totuşi…

— Dar poate că tipii ăştia din Ordin pot şi ei să mă înveţe ceva. Şi pe tine. Trebuie să fie şi o parte bună acum că te-ai transformat într-un supererou, nu?

Graves oftă din greu.

— Dacă asta mă face să mă scol cu o poftă imensă de două pizza pepperoni pline de grăsime, nu ştiu ce să zic.

De data asta chiar am izbucnit în râs, punându-mi mâna la gură ca să nu se audă.

— Dar am mai observat ceva. Graves nu schiţă nici măcar un zâmbet şi arătă spre sufragerie. Individul nu-ţi răspunde de fapt la întrebări. Nu pe îndelete. Ca atunci când ar avea ceva de ascuns, pricepi?

Nu cred.

— Dacă e cine spune că e, atunci are motive s-o facă.

Dar i-am întâlnit privirea lui Graves şi ne-am uitat lung unul la altul vreo zece secunde, cu subînţeles, ca atunci când îl cunoşti bine pe celălalt şi te înţelegi din ochi cu el mai bine decât te-ai chinui să-ţi găseşti cuvintele o jumătate de oră. Zăpada alunecă pe geam şi am simţit o adiere rece pe obraz. Cât de curând urma să fiu nevoită să înlocuiesc uşa din spate, chiar dacă nu dădea direct afară, ci în veranda care era aproape închisă.

Graves ridică din umeri.

— Dacă spui tu.

Dar tot n-am încredere în el, îmi spuneau ochii lui verzi. Mai rămăsese doar o urmă vagă de maroniu în ei şi contrastul dintre pielea lui caramel şi ochii verzi era uimitor. Văzut din profil, nasul lui părea doar mândru, când era de fapt al naibii de mare pentru faţa lui. Când se înfioră şi-şi băgă capul între umeri, am simţit nevoia imperioasă de a-l cuprinde cu braţul pe după umeri şi de a-i pune plapuma mamei mele pe spate, apoi să stăm amândoi aşa un timp.

Gândul mă mai încălzi, dar n-am făcut-o. Am băut în schimb şi ultima gură de ciocolată caldă. Încă mai era fierbinte, dar nu-mi mai dădea senzaţia de lavă lichidă care îmi arde gâtlejul.

— Mă duc să mă bag la loc în pat.

— De ce nu-l suni acum pe tipul ăsta August?

Graves îşi băgă şi mai mult capul între umeri.

— Pentru că e noapte în New York şi noaptea el pleacă la vânătoare.

Am ocolit bufetul târşâindu-mi picioarele şi mi-am pus cana în chiuvetă.

— Graves?

— Ce e?

În glasul lui se simţea îndoiala. Stătea tot cu capul între umeri.

Probabil că e obişnuit ca oamenii să încerce tot timpul să se descotorosească de el, mi-am spus şi o durere ascuţită îmi străbătu tot corpul.

— Mersi. Tu m-ai scăpat de lighioana aia, nu?
Graves se holba în cana cu ciocolată caldă de parcă ar fi găsit acolo secretul universului.
— Păi fereastra era deschisă şi era foarte frig.
Ce are-a face una cu alta? Apoi însă mi-am dat seama ce voia să spună. Am schiţat chiar şi un zâmbet puţin amar, şi frigul care îmi mai rămăsese în oase se risipi alungat de valul de căldură primitoare care mă cuprinse.
Nici o problemă, Dru. Prima dată e gratis.

# Capitolul 25

De îndată ce m-am trezit a doua zi dimineaţă, cu ochii parcă plini de nisip şi simţindu-mă ca şi cum aş fi fost bătută cu o rangă de fier, am coborât împleticindu-mă la parter şi am mâncat din picioare nişte cereale. Între timp se trezi şi Graves, se uită lung la mine şi se îndreptă spre living. L-am auzit spunându-i ceva lui Christophe şi au ieşit amândoi afară.
Mirosul de plăcintă cu mere nu umplea chiar toată casa, dar se simţea sub celelalte mirosuri. Era destul de greu să-l iei pe Christophe în serios când mirosea a patiserie. M-am întrebat dacă ceilalţi djamphiri miroseau şi ei a prăjitură cu cremă, şi am chicotit în sinea mea.
Apoi mi-am adus aminte de Christophe cum îngenunchease în zăpadă cu o mitralieră lipită de umăr, cu faţa spre vârcolacul cu cap vărgat, amuzat de scenă, şi mi-a pierit cheful de râs.
Am căscat şi m-am îndreptat fără zgomot spre telefonul ciobit de plastic galben pus pe perete. Cel puţin memorasem un număr care era foarte uşor. Şi n-ai cum să-l uiţi pe un tip care poate să aprindă o flacără din degete în timp ce tot ce pot să facă ceilalţi cu degetele este să se scobească în nas. Şi mai ales când petreci o lună în apartamentul lui, timp în care el e plecat cu tata la o vânătoare şi se luptă cu o infestare de şobolani demonici.
Şi încă o lună când tatăl tău e plecat să facă Dumnezeu ştie ce şi se întoarce ca vai de capul lui. Lui August îi plăceau omletele mele şi cred că i-am făcut sute de omlete.
Telefonul sună de cinci ori până să ridice înjurând. Răspunse cu o voce nazală, rostind fiecare vocală scurt, de parcă i-ar fi adus vreo ofensă personală. Era vorba şuierată specifică celor din Brooklyn.
— Ai face bine să nu mă fi deranjat degeaba.
— Bună, Augie, am spus eu încercând să par veselă. Sunt Dru.
— Să fiu al nai…
Se auzi un foşnet de haine, hârtie şi un zăngănit de parcă scăpase din mână un cuţit. Nu-i luă mult timp să-şi revină.
— Bună, scumpete. Mi-e dor de omletele tale.
Cred şi eu. Mâncai două pe zi pentru că nu cumpărai nimic altceva decât ouă şi vodcă. Era o adevărată aventură să te conving să iei şi pâine.
— Şi mie mi-e dor de cafeaua ta. August, uite ce…
Se prinse imediat. Probabil că ceva i se păru în neregulă. Probabil că vocea mea i se părea ciudată. Şi mie mi se părea că vocea mea suna straniu, căci simţeam cum mi se pune un nod în gât
— Dru, scumpo, unde e tata?
Şi de ce nu m-a sunat el, voia probabil să zică.
— Tata s-a ales cu o reanimare de toată frumuseţea.
Am încercat să par neafectată şi spontană, dar cred că n-am reuşit decât să par speriată. Şi obosită. Parcă doar ce mă trezisem din somn.
August se înecă şi am auzit un sunet metalic, de parcă scăpase altceva din mână.
— Cum? Băga-mi-aş… Fir-ar să fie. Şi unde eşti acum, puştoaico?
Stai puţin, că nu afli tu aşa de uşori
— Vreau să-ţi pun câteva întrebări. În primul rând, faci parte din Ordin?
În receptor se lăsă o tăcere lungă. Se auzea doar pârâitul de pe fir. Într-un final, am auzit clicul brichetei şi pe August trăgând adânc din ţigară. Parcă şi vedeam apartamentul în care locuia,

scrumiera plină de pe masa şubredă din bucătărie, fereastra care dădea spre un zid de cărămidă gol, pereţii plini de talismane din diverse culturi – măşti africane, ojos de Dios şi un crucifix greu de argint. Aproape că auzeam zgomotul traficului de afară, dar asta poate din cauză că acesta chiar se distingea foarte clar în receptor.

— La naiba! Unde eşti?

De parcă ţi-aş spune până nu aflu exact ce se petrece.

— Faci parte din Ordin, August? Da sau nu?

Ştii foarte bine că tata nu a crescut o proastă la uşă.

— Bineînţeles că fac parte, ce credeai? Unde eşti, scumpo?

I-am spus şi el a tras adânc aer în piept. Cunoşteam sunetul ăsta. Aşa se pregătea un adult să se Ocupe de Mine. N-aş fi crezut nici într-o mie de ani că o să mă simt uşurată vreodată când o să-l aud. August nu pierdea vremea.

— Unde e Reynard? Ar trebui să fie acolo. Dă-mi-l la telefon.

Uau!

— Christophe? A ieşit pe verandă să fumeze o ţigară şi să socializeze cu prietenii mei.

Cu alte cuvinte, Graves îl ţine ocupat ca să pot să-ţi dau ţie telefon.

— Îl cunoşti?

— El e doar unul dintre cei mai buni din Ordin. Dru, trebuie să pleci de acolo. Spune-i lui Christophe că e o zonă roşie şi că trebuie să te scoată de acolo.

Nu-l mai auzisem până atunci pe August speriat.

— Din cauza lui Sergej?

Numele mă pişcă de limbă şi mă întrebam dacă era din cauza harului sau pentru că ştiam că e vampir.

Era primul nume de vampir pe care-l ştiam. Unii oameni care ştiu despre Lumea Reală nu le rostesc numele. Folosesc iniţiale sau nume de cod.

August aproape se înecă.

— La naiba, Dru, asta e o treabă serioasă. Cheamă-l pe Reynard şi dă-mi-l la telefon.

În sfârşit, cineva urma să se ocupe de asta. Un adult. Un adult în toată puterea cuvântului.

— Bine, nu trebuie să ţipi. Aşteaptă puţin.

Am lăsat receptorul jos şi m-am repezit pe hol, spre uşa de la intrare, şi am deschis-o cu putere.

Graves întoarse capul. Îşi ducea ţigara la buze şi părea palid sub pielea lui bronzată de la natură. Îşi pusese mănuşile mele, deşi îi erau puţin cam mici, şi poalele hainei lui lungi şi negre fluturară când vântul mătură veranda, făcând să zornăie bucăţile de plante uscate care nu îngheţaseră. Vântul îi răvăşise părul, dar Christophe, calm şi ca scos din cutie, purta acelaşi pulover şi blugii pe care-i purtase cu o zi în urmă. Stătea lângă gaura din balustrada verandei, cu capul ridicat, ca şi cum ar fi testat vântul. Acum avea din nou şuviţe blonde şi aproape că păreau că au viaţă şi se mişcă.

Gerul mă străpunse ca o sabie. Mă întrebam dacă ar putea să mă înveţe şi pe mine cum să fac să nu mai simt gerul.

— August vrea să vorbească cu tine.

Era ca atunci când transmiteam mesajele tatălui meu, şi nu mai e nevoie să mai spun ce sentiment aveam.

Era o senzaţie de uşurare, care se accentua cu fiecare secundă. Aveam în faţa mea pe cineva mai experimentat decât mine, chiar dacă era de vârsta mea. Era exact ce-mi dorisem, nu? Cineva care să-mi spună ce să fac acum când drumul drept pe care mergea viaţa mea se înfundase. Cu August şi tipul ăsta, lucrurile aveau să intre din nou Sub Control. Ei aveau să se Ocupe de problemă. Să o Rezolve.

Chris îmi aruncă o privire ciudată când trecu pe lângă mine, ochii lui albaştri întunecându-se şi lăsând în urmă un iz de mere cu scorţişoară. M-au trecut fiorii. Graves aruncă mucul de ţigară în zăpadă şi lucirea roşiatică de cireaşă se risipi înghiţită de un fum gri între cerul alburiu şi pământul acoperit cu un giulgiu alb.

— E adevărată povestea?

Am încuviinţat din cap. Simţeam ceva uscat şi fierbinte care-mi stătea în gât.

— Da, e adevărată. Hai înăuntru, e frig de mori afară.

Graves se strecură pe lângă mine. Am aruncat o privire spre stradă. Era atâta linişte şi o pătură albă acoperea totul. Ninsese serios şi zăpada se transformase în grindină, iar vântul care gemea o purta de colo-colo. La radio spunea că o să dea îngheţul. Zorii fuseseră senini şi însoriţi, dar acum cerul era înnorat şi se lăsa tot mai jos. Firişoare de nori mai negri se unduiau sub cea mai de sus copertină de nori, ca cerneala pe care doar ce-ai aruncat-o în apă. Pfui!

Am păşit pe verandă, sprijinindu-mi coatele în palme. Mă cuprinsesem cu braţele. Era o linişte mormântală, cu excepţia curenţilor de aer care îţi dădeau un sentiment de nelinişte. Picioarele verandei şi colţul casei formau parcă prora unui vapor ce despica aerul şi producea un bâzâit vag, de aer sfredelit.

Mi-am dat seama că am fi putut la fel de bine să fim şi pe lună. Casa noastră era izolată de celelalte, ca un copil de şcoală care se îmbracă mereu puţin aiurea şi e marginalizat de ceilalţi.

Nu-i de mirare că nu venise nimeni să ne salute când ne-am mutat şi că nu auziseră nici împuşcăturile şi ţipetele.

Strada era o întindere albă uniform îngheţată. Cele două alei care nu duceau la garaje erau ocupate de maşini îngropate în zăpadă, nămeţi din care se vedea ici şi colo vopseaua – minidubiţa albastră de la colţ şi Fordul de vizavi verde înotau în zăpadă. Şi în faţa garajelor erau panglici late şi imaculate de zăpadă care coborau până în stradă.

De ce totuşi ceva nu pare în regulă? A trebuit să mă uit mai cu atenţie înainte ca presupunerile mele să se risipească. Şi am surprins deodată nota discordantă a orchestrei.

Nu erau urme de cauciucuri. Zăpada era neatinsă. Strada părea la fel de pustie ca un oraş din filmele western chiar înainte să-şi facă apariţia personajul negativ călare pe cal pentru bătălia supremă.

Lumina zilei scăzu în intensitate şi un fior mai rece ca vântul de afară mă străbătu pe şira spinării. Tremuram, deşi nu simţeam. Capul creţ al lui Graves se iţi de după uşă.

— Ce naiba faci? Vrei să mori îngheţată? Nu ţi-ai pus nici măcar o haină pe tine.

Am privit îndelung strada. Nimic dubios.

Era doar multă linişte. Şi totul era pustiu. Mort.

Probabil că ninsoarea se mai domolise la un moment dat dimineaţă când a răsărit soarele, pentru că noi eram toţi treji şi ne beam ciocolata caldă şi şerpii ciudaţi cu aripi apăruseră înainte să se lumineze, şi atunci ningea tare de tot. Şi ce, toată lumea s-a hotărât să stea acasă azi? Poate că da. Dar…

Ultima piesă din puzzle îşi găsi locul chiar când Graves pufni enervat.

— Ce naiba? Dru?

Am făcut un pas înapoi, înclinându-mă de pe un picior pe altul agitată, de parcă veranda ar fi putut în orice clipă să se prăbuşească.

— Luminile de pe verande. Chiar şi mie mi se părea că sunam ciudat. Sunt toate aprinse şi e miezul zilei.

E ora unsprezece şi se întunecă devreme în perioada asta a anului. Se întunecă bine de tot şi încă destul de devreme.

— Da, spuse el. Şi Christophe a spus asta. Ce vrei să…

— Trebuie să plecăm, am spus eu, clănţănind din dinţi, şi am intrat înăuntru, împingându-l pe Graves pe hol şi închizând uşa în urma noastră.

Mă învălui căldura dinăuntru. Am încuiat yala şi m-am sprijinit de uşă.

Cât mai e până apune soarele? Nu ştiu, trebuie să verific.

— Fă-ţi bagajele, bine? Şi ajută-mă cu lădiţele cu muniţii şi…

— Dru? mă strigă Christophe din bucătărie.

Nu-l cunoşteam aproape deloc, dar deja ştiam ce însemna intonaţia din glasul lui. Însemna: Oh, la naiba, treaba e groasă, scumpo, fă bagajele şi hai s-o tăiem de aici.

Christophe apăru în capul holului. Faţa lui ascuţită era acum brăzdată de riduri care-l făceau să pară îmbătrânit.

— Ştiu, i-am spus. Trebuie să împachetez muniţiile.

El se opri, uitându-se la mine, şi eu mi-am înghiţit mândria şi i-am spus:
— Vrei să… vrei să ne ajuţi să punem bagajele în camionetă?
A trebuit să mă sprijin în continuare de uşă deoarece genunchii mei se dovedeau încă o dată că nu erau genunchi ci tăieţei. Tăieţei bine fierţi. Şi întrebarea mea suna mai degrabă a: Vrei să mă ajuţi, te rog?
Ochii albaştri ai lui Christophe fugiră spre Graves şi eram sigură că urma să zică: Bineînţeles că te ajut, dar nu putem să-l luăm şi pe el. O să ne tragă şi pe noi la fund.
Oh, Iisuse! Ce făceam dacă zicea aşa? Graves se încordă, şi l-am simţit imediat chiar dacă mă apucaseră bâţâielile, cum ar fi zis bunica. Am întins mâna şi mi-am înfipt unghiile în umărul lui osos.
Tata nu m-ar fi abandonat niciodată. Nu de bunăvoie. Să fiu a naibii dacă lăsam şi eu, la rândul meu, pe altcineva de izbelişte.
Mi-a cumpărat un cheeseburger.
Era un gând ilar, ridicol. Dar era doar spoiala. Sub ea erau multe alte lucruri. Nu-l auzisem pe Graves niciodată plângându-se, nici măcar de faptul că fusese muşcat sau că i se pusese un pistol la tâmplă. Făcuse tot ce-i stătea în putere să mă ajute, şi străinii rareori fac aşa ceva. Eram ca şi naufragiată pe mare şi el era singurul lucru de care mă puteam agăţa.
Şi nu mă dezamăgise. Nici măcar o dată.
El era tot ce mai aveam. Nu aveam de gând să-l las aici.
Privirea lui Christophe se opri asupra mâinii mele. Chiar arăta îmbătrânit înainte ca faţa să i se destindă din nou. Încuviinţă, de parcă doar ce ar fi terminat o conversaţie lungă cu sine însuşi. Îşi bombă pieptul şi îşi ridică bărbia.
— Probabil că e totul deja sistematizat, spuse el încrucişându-şi braţele la piept. Ce pui prima dată în maşină?
— Patul meu – saltelele. Restul se împachetează şi… M-am oprit brusc când m-am trezit că ne confruntăm cu o nouă problemă. Şi unde mergem?
— Nu-ţi face griji! zise Christophe şi-şi lăsă mâinile pe lângă corp. Mă ocup eu de asta. Începe să faci bagajele, Dru. Şi tu, băiete-vârcolac, vino cu mine!

• • •

Ce spune despre tine faptul că, după două ore de muncă în trei, toată viaţa ta e împachetată şi pusă în spatele unei minirulote Chevy de jumătate de tonă?
Am pus borcanul de fursecuri al mamei mele în cutia cu obiecte sanitare, la suprafaţă, am tras cu dinţii de banda adezivă, am rupt-o cu dexteritate şi am sigilat cutia.
— Asta e importantă, i-am spus lui Graves. Pune păturile pe lângă ea.
Lângă cutia ignifugă. Unde e cenuşa tatălui meu. Doamne, tată, ce mult mi-aş dori să fii aici!
Dacă ar ajunge doar să-ţi doreşti ceva ca să şi ai, atunci toţi săracii ar fi bogaţi! Asta era încă una din zicalele preferate ale bunicii.
— Am înţeles.
Graves ieşi cu paşi apăsaţi din bucătărie şi deschise uşa de la garaj cu piciorul. Christophe o bruscase înainte ca să se deschidă şi metalul protestase scârţâind. Cercurile arcului rupt se frecară unele de altele, scoţând un sunet ca de suflet pierdut torturat în chinurile iadului.
Ei bine, poate nici chiar aşa, dar destul de aproape. Încercasem şi eu cu tata să deschidem uşa de la garaj ştiind că avea să se facă frig, dar în cele din urmă se dovedise a fi o cauză pierdută.
Dar nu şi pentru un semivampir, presupun. Pentru un djamphir.
Oare şi eu aveam să fiu la fel de puternică după ce se întâmpla chestia aia de care vorbea Christophe? După ce mă maturizam? Oare aveam şi eu să miros a patiserie? Sau doar el mirosea aşa? Oare folosea umplutură de plăcintă drept apă de colonie?
Dar mama nu mirosea decât a parfum proaspăt şi bunătate.
Mama.
Erau prea multe întrebări şi nu era destul timp să mi se răspundă la nici una.

— Ştiu, spuse Christophe în receptor. Tu trimite pe cineva să o ia. O aduc eu la întâlnire. Nu-ţi face griji.

Se lăsă o pauză lungă, timp în care interlocutorul de la celălalt capăt al firului trăncănea de zor în receptor. Tonul părea imperios şi disperat, mai ales că se auzea şi vântul gemând un contrapunct. Vorbea deja de zece minute la telefon când am terminat eu de umplut ultimele cutii şi Graves le duse în camionetă.

Christophe râse, un sunet de două ori mai amar decât schelălăitul trist al lui Graves.

— Chiar trebuie să te repeţi? Nu ne e de nici un folos moartă şi eu sunt cel care a găsit-o. Făcu din nou pauză. N-au decât să mă ducă la Curtea Marţială mai târziu. Acum am nevoie de cineva care să o ia. Nu-mi pasă ce spune la meteo. Bine. În regulă. Ciao.

Puse receptorul în furcă, rămase holbându-se la telefon câteva clipe şi se răsuci brusc pe călcâie.

Eu eram încă în genunchi, cu o rolă de bandă adezivă în mână, şi mă uitam la el.

Făcu doi paşi spre chiuvetă şi privi pe fereastră. O lumină stranie gri-gălbuie se strecura pe geam, îi atinse părul şi îi învioră şuviţele.

— O să se lase întunericul înainte să apucăm să ieşim din oraş.

De unde stăteam, nu vedeam decât o bucată de cer, delimitată de o porţiune de streaşină şi nişte jgheaburi festonate cu ţurţuri. Semăna cu cerul care prevestea furtună pe care îl văzusem de mii de ori, doar că nu era umiditatea vâscoasă de sub linia Mason-Dixon care te îneacă.

— E doar…

— Crezi că e o vreme obişnuită, chiar şi pentru locurile astea? zise el şi ridică din umeri. Ar fi trebuit să te abordez mai devreme. Mă bazam pe faptul că pot să-i distrag atenţia. Şi mă bazam pe faptul că Sergej era sigur că tatăl tău n-o să fie atât de prost încât să te aducă aici.

Ţine-ţi gura când e vorba de tata.

— Tata nu era prost, am replicat, şi vocea mea sună mai obosită şi mai puţin tăioasă decât am crezut. A avut motivele lui să facă tot ce-a făcut

— Presupun că nu ştii cât de întemeiate au fost motivele lui, nu? Nu mai contează. Făcu un gest de lehamite cu mâna, de parcă ar fi alungat o muscă. Trebuie să te scoatem de aici. Ştiu un punct de ieşire. Or să mă bage în boxa acuzaţilor mai târziu.

Un rânjet forţat, de fiară, îi înălţă colţurile buzelor. Ochii lui albaştri luceau intens. Am văzut cum o pată lucioasă ca de cerneală îi trece prin păr şi dispare, iar şuviţele ies la iveală ca razele de soare care se ivesc deasupra liniei orizontului.

— Dar dacă aduc o svetocha cu mine s-ar putea să compenseze totul, spuse el şi ridică din umeri. Conduc eu.

Oh, chiar aşa?

— Ai permisul la tine?

Nu ştiu dacă-mi place ideea ca tu să conduci camioneta tatălui meu. Sau faptul că am devenit deodată un trofeu pentru tine.

— Ce eşti tu, poliţistă?

Întinse mâna şi eu m-am repezit să-i dau rola de bandă adezivă. Dar el îmi cuprinse încheietura mâinii cu putere. Mâna lui era caldă. Privirile noastre se întâlniră şi nu ştiam ce să cred despre ce am văzut licărind în adâncul ochilor lui. Mirosul lui se schimbase oarecum. Ca vântul de vară care îşi schimbă direcţia şi-ţi aduce o boare cu miros de caprifoi.

M-am uitat lung la el.

Uşa garajului se deschise şi Graves ţâşni înăuntru.

— Se lasă şi mai tare frigul, ne anunţă el. Am pus şi ultimele cutii în maşină. Trebuie să recunosc, Dru, e mai îndesată decât…

Îşi înghiţi cuvintele.

Christophe mă trase de mână. M-am ridicat brusc, căci era puternic. Nu musculos în sensul obişnuit sau aşa cum fusese Graves, care acţionase cu o furie necontrolată atunci când se transformase. Mă trase în sus de parcă eram o bucată de hârtie şi singurul lucru mai înspăimântător de atât era senzaţia de menghină pe care o simţeam, ca şi cum ar fi putut să-mi zdrobească încheietura dacă voia. Acum eram prea aproape de el şi trase din nou, de parcă voia să mă aducă şi

mai aproape.

M-am depărtat de el şi mi-am răsucit mâna, vrând să mi-o eliberez acolo unde mă ţinea cu degetul mare. Acolo e partea cea mai slabă a unei strânsori. Umărul meu protestă, la fel şi spatele. Trebuia să fac rost de o aspirină sau ceva.

Christophe îmi dădu drumul, dar deodată am realizat că nu eram sigură că aş fi putut să scap dacă nu mă lăsa el. Înainte nu era aşa de puternic. Sau era, dar nu arătase? Graves încremenise şi se uita la noi.

— Cheile, Dru. Christophe rânji larg şi dinţii lui străluciră în lumina ciudată care prevestea furtună. Lumina soarelui se stinge şi dacă eu o pot simţi, pun pariu că şi Sergej o simte.

În mine se dădu o luptă scurtă. Eu conduceam când tata obosea, deci cunoşteam camioneta mai bine ca oricine acum. Ştiam cum începea să tremure când ajungea la un anumit număr de kilometri la oră şi cum să calc uşor frâna pe zăpadă. Ştiam cum era posibil să înceapă să şerpuiască atunci când era umplută până la refuz, şi o mulţime de alte lucruri. Şi nu-mi plăcea deloc nici ideea de a da cheile puştiului ăstuia, chiar dacă garantase August pentru el.

Dar aşa era, August chiar garantase pentru el. Şi eu voiam pe cineva care să aibă grijă de mine, nu?

Doar că nu mă gândisem că o să fie un tip de vârsta mea, indiferent cât de matur părea. Dacă el era ce avea Ordinul „mai bun"…

Şi nu aveam destulă încredere în el. Era pur şi simplu prea… periculos.

— Unde mergem? am întrebat eu într-un final.

— Punctul de ieşire e în partea de sud-est a oraşului. La intersecţia dintre Burke şi Strada 72. Dacă ai fi venit acolo când te-am invitat, înainte ca Sergej să afle de existenţa ta, aş fi putut să te scot din oraş şi să te duc în siguranţă la Şcoală cât ai fi bătut din palme. Ridică din nou din umeri. Dar acum trebuie să lucrăm cu ce avem. Dă-mi cheile, Dru.

Geanta mea era pe blat. Am scotocit puţin în ea şi am scos lanţul de chei care zornăiau.

— Se conduce destul de greu când e plină. Ar trebui să conduc eu.

— Dru, spuse Christophe, şi tonul lui era tăios. Dacă vrei să scapi cu viaţă, ai face bine să faci cum spun eu.

Păi dacă pui problema aşa…

— Stai puţin! zise Graves şi făcu doi paşi mari şi legănaţi în faţă.

Părul lui aproape că trosnea de electricitate.

— Ea a mai condus maşina şi a străbătut tot oraşul pe viscol. Şi e maşina ei

— Nu ţi-am cerut să latri, căţel.

Christophe făcu o mişcare bruscă, dar eu am anticipat-o şi mi-am ferit mâna în care ţineam cheile.

Fusese cât pe ce să mi le ia. Mă zgârie cu unghiile şi eu am sărit la o parte agitată, dărâmând ce era pe bar şi trăgându-mi geanta după mine. Geanta căzu şi cureaua alunecă şi se opri în mâna pe care o aveam liberă. Conţinutul ei se clătină. Acum eram între ei doi şi stăteam chiar în dreptul uşii de la garaj, de unde se simţea un curent rece.

Nu lăsa situaţia să-ţi scape de sub control, Dru!

— Hai să lămurim lucrurile!

A trebuit să-mi dreg glasul, deoarece expresia de pe chipul lui Christophe – se încruntă o clipă, privirea îi era arzătoare şi buzele i se subţiară fără nici o intenţie să zâmbească – îl făcea să pară de două ori mai periculos.

Şi, trebuia să recunosc, era şi frumuşel foc, mai ales cu părul răvăşit. Mirosul lui ar fi trebuit să mi se pară ridicol, dar îmi făcu doar foame.

Mi-am umezit buzele cu limba, un gest scurt şi nervos.

— E maşina mea, eu conduc. Şi tu n-o să mai faci comentarii deplasate la adresa prietenului meu. O să ne străduim să ne înţelegem bine până când ieşim din oraş şi după aia, tu poţi să te întorci la Ordinul tău şi eu şi Graves ne vedem de drum.

Vântul se auzi din nou la fereastră, vuietul său înteţindu-se. Lumina verde-gălbuie făcea ca totul să pară învineţit. Un ţiuit ciudat care străbătea prin geamătul vântului ameninţa să-mi facă urechile

să vâjâie.
Simţeam în gură gust de portocale de ceară şi imaginea din faţa ochilor pâlpâi o fracţiune de secundă.
Nu acum, fir-ar să fie! E important.
Am ignorat senzaţiile şi am continuat să-l privesc pe Christophe drept în ochi, provocându-l.
Odată, într-un orăşel uitat de lume de lângă Sankt Petersburg, dădusem peste o bestie uriaşă, un câine care păzea un loc unde trebuia neapărat să intrăm. Tata nu era înzestrat cu har, dar în acea zi mi-a arătat altceva. Îi spunea „minimalizarea adversarului înainte de atac, scumpo". Ceea ce însemna să te uiţi la lucrul care-ţi stătea în cale ca şi cum nu ar fi fost mai mare decât un bob de mazăre şi să te convingi că nu avea să te intimideze sau să te facă să dai înapoi.
Câinii pot să miroasă frica şi câteodată şi oamenii – sau creaturile din Lumea Reală – sunt la fel. Dar în nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută, câinele poate să miroasă şi când tu eşti masculul dominant. Ai nevoie de aceeaşi privire inflexibilă şi hotărâre de a fi neînfricat ca atunci când te afli în faţa unui grup de macho care şi-au pus în minte să se ia de vreun amărât.
Ţineam umerii drepţi şi pieptul bombat. Inima îmi bubuia, dar nu prea tare. Privirea era înceţoşată şi vibra de ceva ce speram că era putere. I-am aruncat privirea pe care o repetasem în oglindă de atâtea ori, prefăcându-mă că sunt tata, care rânjea cu naturaleţe într-un bar frecventat de cei care ştiau de Lumea Reală, cu mâinile relaxate, una odihnindu-se pe patul armei şi cealaltă de-abia atingând un pahar de tărie, iar eu sorbeam dintr-o cola şi mă făceam că nu observ.
Tata ar fi trebuit să fie acolo. El l-ar fi pus la punct pe Christophe.
— Şi unde crezi că poţi să te duci ca să nu te găsească Sergej?
Se repezi iar spre chei, dar lumea încetini şi eu i-am luat-o iar înainte – doar cu o fracţiune de secundă, dar am reuşit. Graves rămase cu răsuflarea tăiată şi eu m-am tras înapoi din nou, sperând că îi dădea prin cap să se mişte.
— Nu sunt sigură că el e problema, Chris.
Mi-am trecut cureaua genţii pe după cap şi m-am dat din nou în spate. Dacă mai făceam câţiva paşi ajungeam la uşa garajului, dar dacă-mi luam ochii de la el nu eram prea sigură că o stea pe loc.
Erau o grămadă de lucruri de care nu mai eram sigură.
Mâna djamphir-ului mai făcu o mişcare rapidă; l-am străfulgerat instinctiv cu privirea şi lucrurile au început să devină foarte confuze. Am auzit un mârâit şi un zăngănit, picioarele mi-au fugit de sub mine şi cheile mi-au fost smulse din mână. Ceva foarte cald şi greu mă strângea de gât. Graves slobozi un schelălăit ascuţit. Geamurile se făcură ţăndări.
Mâna lui Christophe se încleştă puţin şi am început să mă sufoc, uitându-mă la profilul lui din care nu vedeam decât o parte. El privea spre cealaltă fereastră, cea care dădea spre păduricea care făcea un unghi lângă casă.
Fereastra de care tocmai îl izbise pe Graves, cea aflată chiar lângă masa de bucătărie şubredă pe care o găsisem aici când ne mutasem.
Se uită apoi la mine. De sub buza de sus i se iveau colţi şi privirea îi ardea. Şuviţele îi dispăruseră şi acum avea părul lins pe spate şi ochii chiar îi luceau în lumina urâtă, vineţie, care pătrundea pieziş în bucătărie.
— Încerc să am răbdare cu voi, şuieră el printre dinţi, puţin peltic din cauza colţilor. O să vă scot pe tine şi pe căţelul tău vii de aici, dar trebuie să faceţi ce zic eu. Aţi băgat la cap?
Cum a reuşit să facă asta? Şi-mi mai trecu un gând prin minte, atât de tare încât aş fi putut să jur că am spus-o cu voce tare. Oare ar putea să mă înveţe şi pe mine?
— Ticălos ce eşti, mârâi Graves şi înjurătura fu înăbuşită de un sunet gros care făcu geamurile sparte să zăngăne.
Vântul rece pătrunse în încăpere, aducând cu el un iz de fier care prevestea ninsoare şi sânge.
— Dru? Dru?
Vocea lui Graves nici măcar nu mai suna a voce de om, deşi se distingea numele meu.
— De îndată ce apune soarele, toţi vecinii or să se trezească, spuse Christophe. Nu mă strângea atât de tare de gât încât să nu pot respira, dar nici nu aveam cum să fac vreo mişcare. Doar l-am rănit pe hoţul de vise. Probabil că s-a strecurat în fiecare casă de pe stradă şi şi-a depus ouăle în

corpurile oamenilor în timp ce aceştia dormeau până la ivirea zorilor. Când puii ies din ou, or să fie înfometaţi, iar voi sunteţi aici. Au din ce să se înfrupte pe săturate. Apleacă puţin capul într-o parte. Partea bună ar fi faptul că Sergej nu ştie probabil că tu eşti în viaţă, deşi bănuieşte, de vreme ce criminalul lui de bază nu s-a mai întors, şi de îndată ce soarele va apune, o să… stai unde eşti, băiatule-câine!

Christophe ridică cealaltă mână şi arătă probabil spre Graves. Mârâitul scăzu puţin în intensitate, dar acum suna ca un lup care se pregătea să sară, şi nu ca un puşti care doar ce fusese azvârlit în geam.

— Ai de gând să fii cuminte, vrăbiuţo?

Poate că aş fi fost de acord, măcar până-mi dădea drumul, dar vântul se înteţi şi gemu mai ascuţit şi atunci mi-am dat seama de două lucruri.

Lumina de afară chiar se stingea foarte repede. Acum nu mai era vineţie, ci pe moarte, şi urechile îmi pocniră când presiunea din aer se schimbă brusc.

Şi mârâitul nu venea doar de la Graves.

Vârcolacul ţâşni prin uşă ca un mărfar şi îl lovi pe Christophe drept în piept.

Urmă o fracţiune de secundă cumplită, când degetele lui se strânseră pe traheea mea înainte să fie smulse. Mi-am dat seama că ţipam de-abia după ce am căzut, sprijinindu-mă în mâini şi în picioare ca un student beat care merge în patru labe la o petrecere de-a frăţiei, şi m-am dus de-a berbeleacul pe cele două trepte care duceau în garaj, căzând pe cimentul rece. M-am julit zdravăn la cot de tocul uşii, însă nu am luat în seamă. Am aterizat cu atâta putere încât mi-au clănţănit dinţii şi era cât pe ce să-mi retez o bucată din limbă.

O altă siluetă cu blană plană deasupra mea, modelându-se şi schimbându-şi forma chiar în zbor. M-am ferit, rămânând fără suflare şi respirând lacomă din nou ca să pot să ţip.

— DRU! strigă cineva şi Graves ţâşni afară, evitând la mustaţă să aterizeze pe mine printr-o răsucire în aer cu o graţie nestudiată care-ţi tăia răsuflarea.

Avea ceva în mâna dreaptă care scânteia – am realizat că era brelocul meu chiar când derapa şi se opri. Zgomotul din casă se înteţi. Lemnul se despică, cineva aruncă ceva spre mine cu atâta putere încât făcu o gaură în perete, săriră aşchii din stâlpi şi se auzi un urlet furibund de durere.

Am reuşit să mă ridic în picioare şi am şovăit o fracţiune de secundă, destul însă cât să aud alte bubuituri şi urlete. Părea că veniseră mai mulţi – în faţa gurii deschise a garajului se adunau umbre şi începură urletele.

Cine a auzit vreodată sunetul ăsta, ştie că nu e nevoie de nici o descriere, dar o să o fac totuşi. E ca vântul care vuieşte printr-o spirală de sticlă în cea mai geroasă noapte, iar tu eşti gol, în inima pădurii. Doar să o auzi e de ajuns ca să-ţi dea coşmaruri când stai lângă un foc şi să te rogi să nu se stingă până dimineaţă.

Dar ce e şi mai rău – mult mai rău – e felul cum urletul îţi sfredeleşte pur şi simplu creierul şi începe să scoată la iveală lucruri secrete adânc îngropate acolo.

Lighioana cu patru picioare, oarbă şi flămândă, care zace în fiecare dintre noi.

Mi-am astupat urechile cu mâinile. Graves mă înşfacă de braţ, înfigându-şi degetele atât de adânc în carne încât aproape că mi-a amorţit mâna, şi m-a târât după el până la maşină, care era parcată tot strâmb, dar care pornise fără probleme mai devreme. Slavă Domnului că avusesem radiatorul de motor.

Poate că n-ar fi trebuit să mai pierd timpul şi cu bagajele.

O altă siluetă lungă şi slabă cu blană se năpusti cu viteza glonţului în garaj şi pernuţele labelor îi alunecară pe cimentul neted pătat cu picături de ulei de la o maşină care nu mai era de mult. Graves slobozi un ţipăt gâtuit. M-am agăţat de el ca o puştoaică la un film de groază care se ţine de prietenul ei macho. Creatura îşi dezveli colţii şi mârâi înainte să plonjeze pe lângă noi.

— Or să-l omoare! am ţipat eu.

— Mai bine pe el decât pe noi! îmi răspunse Graves ţipând şi mă trase spre camionetă.

Cerul era palid de tot. De sus cădeau ace mici de gheaţă purtate de colo-colo de vârtejuri şi bulboane haotice. Graves trase de portiera şoferului, o deschise şi se strecură cu greu înăuntru. Eu l-am urmat.

Nu e drept să-l lăsăm aici.
Era adevărat. Dar, Iisuse, ce puteam să facem? Căci acum vârcolacii se suiau şi pe acoperiş, siluete subţiri umanoide acoperite cu blană care alergau, cu ochii galbeni-portocalii, ca nişte felinare. Erau cel puţin vreo şase şi unul ateriză cu o bufnitură chiar în faţa camionetei şi-şi întinse braţele subţiri şi musculoase, în timp ce buza de sus se ridică, lăsând să se vadă gingiile negre şi vibraţia urletului său făcu tabloul de bord să geamă ascuţit.
Am ţipat amândoi, şi eu şi Graves. Ţipetele noastre se armonizară ciudat şi ar fi părut amuzante dacă situaţia în care eram nu ar fi fost atât de gravă.
Am îndesat cheia în contact şi am răsucit atât de tare încât era cât pe ce să o îndoi. Camioneta se trezi la viaţă şi zgomotul motorului părea stins în comparaţie cu bubuiturile de tunete din jurul casei.
OhDoamneOhDoamne!
Am tras de manetă în marşarier şi n-am vrut să întorc capul să văd unde mergeam. De parcă aş fi putut să văd ceva cu minirulota plină până la refuz cu toată viaţa mea pusă în cutii. Roţile alunecară şi camioneta se lovi de ceva şi ne zdruncină când vârcolacul se năpusti înainte cu limba atârnându-i şi dinţii sclipind. Cablul radiatorului de motor se desprinse brusc, ca un cablu de curent smuls de furtună.
Graves se ţinu de bord când am luat-o prin punctul cel mai slab al muntelui de zăpadă murdară curăţată de pe stradă. Am avut noroc că am nimerit exact locul unde parcasem şi acum câteva seri când venisem acasă. Partea din spate avansa ameninţător, lanţurile scârţâiau, şi am tras de volan puţin cam tare. Camioneta gemu, se scutură ca un câine care iese din apă şi se hotărî să pornească.
Am băgat-o în viteză şi am ezitat din nou. Christophe era înăuntru. August spusese că nu reprezintă nici un pericol şi…
— DRU! ţipă Graves şi am apăsat pe acceleraţie.
Lanţurile muşcau din zăpadă şi ne-am mişcat brusc în faţă, dar el arăta spre parbriz. O creatură lungă ca un şarpe, cu aripi subţiri membranoase, ateriză pe capotă şi se lovi zdravăn de parbriz.
Am ţipat din nou, dar nu mi-a ieşit decât un schelălăit, căci mi se tăiase răsuflarea, şi timp de o secundă fulgerătoare mi-am amintit ce se întâmplase cu o noapte în urmă după ce, somnambulă cum eram, inconştientă, deschisesem geamul. Cum limba creaturii se lipise de a mea, rece şi cleioasă de-ţi venea să vomiţi, cu gust de condimente şi mâl putrezit, ca o lumânare de Ziua Recunoştinţei care mirosea urât.
Ca aroma plăcută a lui Christophe care s-ar fi stricat.
Christophe era în casă cu vârcolacii. Eram prea ocupată ca să mă gândesc la asta.
Am pus în mişcare ştergătoarele de parbriz. Acestea plesniră puiul de hoţ de vise drept în botul mic şi umed şi pentru un efect şi mai bun am tras din nou de manetă, cu speranţa că lichidul de parbriz nu îngheţase. Nu ştiu din ce motiv chiar aşa şi era şi lichidul ţâşni, împroşcând creatura.
Aceasta ţipă ascuţit şi sunetul îmi zgârie timpanul. Fu azvârlită la o parte când vântul se înteţi din nou. Arcurile maşinii gemură când aerul rece o lovi dintr-o parte. Din gură îmi ieşeau norişori mici şi albi.
— Măiculiţa mea! şopti Graves. Avea copii.
Asta a spus şi Christophe. Christophe.
— Oh, Doamne, i-am răspuns eu tot în şoaptă. Or să-l omoare!
— Eu credeam că el voia să te omoare.
Dinţii îi clănţăneau. Alicele minuscule de gheaţă care i se prinseseră de bucle scânteiau în lumina slabă. Am aprins farurile, în faţa noastră se întindea strada şi am văzut semnul de stop de la colţ. Casele erau adunate ciorchine în jurul nostru şi fiecare avea lumina de pe verandă aprinsă. Ferestrele se sparseră scoţând un sunet ascuţit şi dulce, iar dindărătul jaluzelelor, prin geamurile sparte, ieşea întunericul. Deodată văzduhul se umplu de creaturi care se unduiau în aer, bătând frenetic din aripile diafane crestate şi plonjând după maşina noastră.
— Ţine-te bine!
Zăpada aluneca sub roţi. Am apăsat şi mai mult pe acceleraţie. Ne apropiam de viteza ameţitoare de treizeci de km la oră – ceea ce e mai mult decât pare cu vântul care urlă ca un suflet damnat, cu

cerul de culoarea strugurilor putreziţi şi cu şerpi înaripaţi cu colţi veninoşi de-abia ieşiţi din gingii care încearcă să intre prin geam.

Mă bucur că nu e vară.

Absurditatea gândului care-mi trecu prin minte mă făcu să chicotesc, scoţând un sunet ascuţit, ca de om nebun.

Am călcat din nou pedala de acceleraţie. Stopul se apropia şi trebuia să aleg o direcţie.

Să o iau la dreapta sau la stânga?

Nu mai aveam mult timp de gândit. M-am chinuit să-mi aduc aminte ceva geografie, dar creaturile alea afurisite se tot loveau de geam şi nu puteam să gândesc. Dreapta sau stânga? Dreaptasaustânga-dreaptasaustânga…

Am smucit volanul spre stânga, am călcat puţin frâna şi am început să derapăm. Mai era un morman mai mic de zăpadă, o moviliță unde strada o idee mai mare fusese curățată, blocând intrarea spre strada noastră, şi am avut o clipă de nebunie în care m-am întrebat dacă avea să fie tras cineva la răspundere de vreun vecin care suna să se plângă că nu putea să iasă de pe propria stradă.

Unul dintre şerpii înaripaţi sâsâi şi sunetul se distinse clar prin parbriz. Atunci am ştiut fără nici o îndoială, cu o crâncenă certitudine, că nu avea să sune nimeni de pe strada mea. Niciodată. Toate casele cochete care o tratau pe a mea cu răceală erau pline acum de moarte şi trupuri dezmembrate, căci micile creaturi înaripate sfâşiaseră carnea când ieşiseră din ouă. Şerpoaica gestantă era posibil să fie moartă sau să zacă pe undeva, dar puii erau plini de viaţă şi înfometaţi.

Dru! Ce-ai făcut?

Graves ţipă ceva la mine, dar eu aveam mâinile ocupate. Maşina, nemulţumită de ce îi ceream să facă, începu să meargă şerpuind ca să-mi testeze atenţia. Am readus-o pe linie dreaptă, izbindu-mă de movilita de zăpadă şi simţind botul cum se ridică un pic. Lanţurile muşcară din nou din zăpadă şi partea din spate a maşinii începu să se legene, dar am reuşit să ieşim pe şoseaua presărată cu nisip. Acum începu să-mi dea de furcă şi tracţiunea maşinii.

Nu era nici o maşină pe şosea. Creaturile înaripate slobozeau ţipete sâsâite şi se izbeau de caroserie şi de geam. Mă întrebam dacă dinţişorii lor de-abia ieşiţi ar putea să sfâşie cauciucurile, şi a trebuit să dau drumul la frână, căci maşina începu să derapeze, şi am învârtit de volan. Acesta părea o fiinţă vie în mâinile mele.

Bravo, Dru! Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap de parcă ar fi fost chiar lângă mine şi mă învăţa ce numea el conducere defensivă. Fizica e o ticăloasă, nu-i aşa?

— Aşa e.

De-abia mi-am mai recunoscut vocea, ascuţită şi întretăiată. Maşina nu mai derapa aşa de tare acum şi crănţănitul care se auzea venea de la trupurile şerpilor înaripaţi care cădeau rapid, izbindu-se de şoseaua acoperită de polei înainte să trec cu maşina peste ei, cu viteza extraordinară de patruzeci de km la oră.

— Cu siguranţă e.

— Ce?

Graves se ţinea cu amândouă mâinile de bord. Partea din spate era prea înţesată ca să se mişte prea mult, dar ceva se rostogoli sub banchetă şi speram să nu fie trusa de prim-ajutor. Sau cutia de armament de teren. Tot ce ne mai lipsea acum era să se descarce armele aiurea.

Oh, Doamne, te rog, nu! Christophe!

De ce-mi făceam griji pentru el? De ce nu era nici o problemă să-l las pe el de izbelişte, dar nu şi pe Graves?

Nu asta e întrebarea potrivită, Dru.

Am trecut peste o mică pantă şi maşina prinse viteză şi zgomotul cumplit de trupuri zdrobite se înteţi odată cu vuietul vântului. Am oprit ştergătoarele de parbriz – nu ajutau cu nimic, căci şerpii cădeau ca nişte muşte moarte acum. Bobiţe mici de gheaţă loviră parbrizul şi ricoşară.

Întrebarea corectă este de unde au venit vârcolacii şi de ce-l urmăresc pe Christophe. La asta să te concentrezi.

Dar aveam deja prea multe pe cap.

Apoi, ca prin minune, un stop de frână apăru în faţa noastră şi am văzut deodată că pe strada care

se intersecta cu aceasta se circula. Nu erau prea multe maşini, doar vreo câteva, dar oamenii dinăuntru probabil că nu ştiau ce să creadă despre chestiile care ne festonau maşina când am trecut pe verde. Am scos un sunet înăbuşit când mi-am dat seama că obrajii mei erau umezi şi străzile îmi deveniră deodată cunoscute. Eram pe traseul autobuzului care mergea spre şcoală, probabil, pentru că drumul îmi era cunoscut.

Măiculiţa mea! La naiba!

— Graves!

A trebuit să tuşesc ca să-mi dreg glasul. Crănţănitul roţilor începuse să se estompeze. Trupurile şerpilor se amestecau cu moina neagră de pe stradă când se scurgeau de pe roţile maşinii, putrezind rapid.

— Vezi că pe aici pe undeva trebuie să fie o hartă a oraşului. Era pe scaun. Găseşte-o şi spune-mi pe unde s-o iau.

— Da, bine.

Vocea lui se piţigăi. Îşi trase nasul şi mi-am dat seama că amândoi plângeam. Eu fără să mă opresc, cu nasul curgându-mi, iar Graves pe înfundate.

— Sigur. Da. Fantastic. Unde naiba mergem?

Oh, Doamne, nu ştiu.

— La intersecţia dintre Burke şi 72, la ieşire, lângă suburbii.

— OK. Bine. Şi de ce mergem acolo?

Îşi dezlipi degetele de pe bord şi se şterse la ochi cu mâneca hainei. Nu puteam să-mi iau mâinile crispate de pe volan, deşi voiam. Simţeam nevoia să-l mângâi. Simţeam nevoia să fiu şi eu mângâiată.

— Pentru că n-o să apucăm să ieşim din oraş în viaţă în condiţiile astea. Nu singuri.

Pe timpul zilei. Încă ar trebui să mai fie lumină.

Farurile străpunseră un con luminos şi felinarele de stradă se aprinseră. Am simţit din nou gust de portocale de ceară în gură.

— Acolo o să dăm de rezerva lui Christophe şi e şi un punct de ieşire. Avem nevoie de întăriri. E bine să ai spate. Şi mai bine e să ieşim din oraş.

Dumnezeule! Christophe!

Mă durea gâtul şi braţul îmi pulsa. Probabil că până a doua zi urma să am pe mine numai urme de degete – asta dacă mai apucam ziua de mâine.

— Minunat!

Se auzi nişte hârtie foşnind. Graves scoase un sunet răguşit şi eu m-am prefăcut că nu l-am auzit. Suspinele mă făceau să mă cutremur toată, mai puţin ochii şi mâinile, care se încleştaseră pe volan de parcă ar fi fost un colac de salvare.

— Ce naiba a mai fost şi asta?

— Nu ştiu.

Nici măcar nu pot să-mi dau cu presupusul.

## Capitolul 26

De parcă senzaţia de irealitate pe care o trăiam nu era suficient de vie, pe la jumătatea drumului cerul se deschise şi deveni cenuşiu ca fierul cam pe o porţiune de un kilometru şi ceva. Aveam senzaţia că mersesem printr-un fel de zid poros şi că intram din nou în normalitate. În locul acelor mici de gheaţă, din cer începură să cadă fulgi de nea de mărimea unei monede de zece cenţi, dansând în ritmul lor propriu. Radiatorul începu să sufle şi altceva decât aer rece ca gheaţa, încălzindu-se uşor. Îmi amorţiseră degetele şi-mi doream ca măcar unul dintre noi să fi azvârlit o cutie de şerveţele în maşină înainte de plecare. Deja începea să devină o necesitate să mă şterg la nas – mai degrabă decât un gest de politeţe.

Graves terminase cu smiorcăitul şi se tolănise pe banchetă, ţinându-şi palmele moi în poală. Nu era aşa de greu să conduci dacă mergeai pe străzile principale, unde carosabilul fusese curăţat şi

unde se aruncase nisip. Deşi şoseaua era alunecoasă, era totuşi practicabilă.

Măcar atât ştiu şi eu despre băieţi. Nu le place să îi vezi când plâng. Chiar dacă tu încă te smiorcăi.

— Ce se întâmplă? întrebă el într-un final. De ce n-au încercat să ne omoare? Erau aceleaşi creaturi ca aia care m-a muşcat. Vârcolaci.

Dar cel care te-a muşcat era sluga unui vampir, şi nu ştim dacă şi ei erau.

Am dat uşor din cap, fără să-mi iau ochii de la drum. Mai aveam încă trei sferturi de rezervor plin şi motorul se încălzise acum.

— Parcă voiau să ne alunge.

Am oprit la stop şi maşina alunecă puţin pe gheaţă. Strângeam atât de tare de volan încât mă dureau degetele. Capul încă îmi bâzâia, dar acum era mai limpede după accesul de plâns.

— O să ajungem la punctul de ieşire. Cineva o să fie acolo. Va trebui să îi spunem ce s-a întâmplat cu Christophe şi el ne va spune ce să facem şi ne va scoate de aici.

Sper.

Semaforul se făcu verde. M-am uitat – strada era pustie. Era o cafenea pe colţ şi dinăuntru răzbătea o lumină galbenă şi caldă. Nu se vedea însă nici o mişcare. Stâlpii de iluminat erau aprinşi, deşi era încă ziuă. Ninsoarea începuse să se înteţească. Roţile maşinii lăsau urme negre în urma noastră. Am luat uşor piciorul de pe acceleraţie.

— E ciudat, spuse Graves încet. Parcă am fi ultimii oameni rămaşi în viaţă de pe pământ.

Să ştii că puteam să mă lipsesc foarte bine de remarca ta.

Dar şi eu mă gândisem la asta.

— De ce, de obicei e mai aglomerat pe aici?

— Da. Acolo e Strada Marshall. E mereu un furnicar. Poate că…

— Poate că ce?

— Poate că ar trebui să ne oprim acolo. Am eu nişte prieteni, zise el şi se şterse pe faţă. Eu n-am încredere în ce ţi-a spus Christophe. Chiar dacă prietenul tău i-a confirmat povestea.

Am cântărit opţiunile. Mă durea capul de cât efort mi se cerea să fac şi lacrimile care mi se adunau în gât şi care ameninţau să iasă afară nu mă ajutau.

— Peste oricine dăm, va fi în pericol. Noi îl vom pune în pericol. În Christophe poate că nu am încredere, dar în August am. Nu m-ar îndruma greşit.

— Şi ce căutau vârcolocii ăştia acolo?

— Vârcolacii, l-am corectat eu.

De unde naiba să ştiu eu?

— Mă rog. Ce făceau acolo? Şi creaturile alea care semănau cu nişte şerpi…

— Alea încercau să ajungă la noi. Dar vârcolacii… nu ştiu. Poate că îl voiau pe Christophe, dar cel care te-a muşcat. .. nu ştiu, Graves. Îmi pare rău.

Eu te-am băgat în toată povestea asta. N-o să-ţi imaginezi niciodată cât de rău îmi pare.

—Am crezut că avea de gând să te omoare. Graves se uita afară, prin parbriz, şi eu i-am aruncat o privire cu coada ochiului. Îmi venea să-i sfâşii beregata.

Nu cred că avea de gând să mă omoare. Dar cu siguranţă nu se purta prea frumos.

Graves părea că nu se putea obişnui deloc cu ideea crimei şi eu ştiam exact ce simţea. Aşa că am decis să schimb subiectul.

— Cum ai luat cheile de la maşină?

— Christophe le-a scăpat din mână.

Se lăsă tăcerea. Străzile erau pustii în toiul zilei. Nu era nici picior de om, nici măcar câţiva înfofoliţi care să meargă cu atenţie pe trotuare.

— Doamne, chiar că e ciudat!

Să ştii că e. Poate oare un vampir să facă aşa ceva? Să schimbe lumea exterioară? E oare posibil? Sau poate că oamenii simt răul care bântuie pe afară şi vor să stea în casă?

Cauciucurile crănţăniră. Ninsoarea părea că nu se mai oprea, înteţindu-se din ce în ce mai mult.

— Caută sub banchetă. Vezi că sunt câteva cutii metalice. Cea albastră e trusa de prim-ajutor. Cealaltă e roşie, dar n-ai nevoie nici de ea. Cea de sub scaunul meu e gri şi în ea e un pistol. De-asta

avem nevoie.
Graves zăbovi câteva clipe.
— Da, presupun că e o idee bună. Totuşi, n-aş vrea să am de-a face cu aşa ceva.
— Tu doar scoate cutia de-acolo.
Probabil nici eu nu voiam să-i dau arma pe mână dacă nu era obişnuit cu aşa ceva.
— Mă ocup eu cu mânuirea ei. Tu doar să treci pe modul de funcţionare supererou.
Lui nu i se păru deloc amuzant.
— Vorbesc serios, Dru. L-am văzut când te strângea de gât şi pur şi simplu…
Ştiu.
— Pe tine te-a rănit?
— Nici pomeneală. Dar am spart totuşi geamul. Râse disonant. Se juca absent cu centura de siguranţă, şi m-am gândit să-i spun să şi-o pună. Şi mi-am făcut griji şi pentru asta. Ca să vezi! L-am văzut repezindu-se la tine şi ceva dinăuntrul meu parcă… s-a trezit, şi îmi venea să-l omor. Să-l omor de-adevăratelea, nu ca atunci când doar zici aşa, într-o doară. Ştii? Parcă nici nu mai eram eu însumi.
— Serios?
Ce să spui la aşa ceva? Inima îmi flutură ciudat.
— Mă bucur că eşti aici. Ar fi groaznic dacă aş trece prin aşa ceva singură.
Mă aşteptam la o replică frivolă sau să facă mişto de mine, dar el se tolăni şi mai mult în scaun şi începu să scotocească pe dedesubt.
— Da, bine.
Doar nu te aştepţi să fie prea încântat de ce se întâmplă, Dru.
Ochii mei fugiră spre oglinda retrovizoare o fracţiune de secundă şi am surprins… ceva. M-am uitat din nou, dar nu se mai vedea. Fusese doar o umbră. Bâzâitul din cap nu voia să dispară. Mă durea umărul şi nici mâna nu era mai bine.
— Mai avem de mers?
— Ia-o la sud pe Strada 72. E la două străzi mai sus. Apoi mergi drept înainte până dai de suburbii.
Se contorsionă şi se uită sub banchetă, scormonind după cutia de teren cu muniţii.
— Cât de des păţeşti aşa ceva?
— Nu prea des, am recunoscut eu.
M-am şters cu dosul palmei pe obrazul care-mi ardea. Lacrimile mă năpădeau din nou. Le-am înghiţit, dorindu-mi din tot sufletul să fi avut o batistă, ceva. Tata avea mereu o batistă la el. Majoritatea aveau iniţialele lui brodate de bunica, cu cusăturile ei îngrijite şi făcute cu grijă.
— Aş putea spune că niciodată n-am mai trecut prin aşa ceva. Îl aveam mereu pe tata lângă mine.
— Îmi pare rău pentru tatăl tău, Dru.
Ridică ochii spre mine, din poziţia incomodă în care era. Capul lui aproape că era în poala mea. Avea ochii foarte verzi şi, pentru că nu era alb, nu se pătase pe faţă de la plâns.
Am încercat să schiţez un zâmbet şi n-am reuşit decât să fac o grimasă ciudată.
— Îmi pare rău că ai fost muşcat.
M-am frecat din nou la ochi. Zăpada şuiera sub roţi şi se adunase pe ştergătoare.
— Deci e sigur că n-o să mă umplu de păr ca lighioanele alea, nu?
Schiţă un zâmbet care părea să-l doară şi scoase cutia.
Altă umbră pâlpâi în oglinda retrovizoare. Îmi juca feste imaginaţia sau chiar era ceva în spatele nostru? Am riscat şi am apăsat mai mult pe acceleraţie.
— Bineînţeles. Chiar şi Christophe a spus aşa, şi la fel scria şi în Ars Lupica.
Tata a dat o căruţă de bani pe cartea aia şi n-a avut ocazia niciodată să o folosească. De-ar fi aici să vadă cât de folositoare s-a dovedit a fi!
M-am înfiorat. Tata. Christophe. Amândoi muriseră. Erau pe puţin doisprezece vârcolaci acolo. De ce nu ne atacaseră şi pe noi?
Graves se ridică la loc pe scaun.
— Iisuse! şopti el.

L-am aprobat din toată inima. Şi începu să ningă şi mai tare.

## Capitolul 27

La ieşirea din oraş, în suburbii, erau străzi cu copaci golaşi care se agăţau parcă de cer, iar pe mădularele lor reci erau înfăşurate panglici albe şi moi, uneori festonate cu ţurţuri. Unii chiar aveau instalaţii de Crăciun, deja nu era nici măcar Ziua Recunoştinţei. Sau poate că nu le dăduseră jos de anul trecut.

Şoselele erau curăţate şi date cu nisip şi aici, dar asaltul nemilos al ninsorii le îngropa din nou sub zăpadă. Strada 72 se intersectase pe o porţiune scurtă cu Strada McGill, apoi se ramifică şi deveni Bulevardul 72, îngustându-se, şerpuită, şi ramificându-se ca o arteră care se îndepărtează din ce în ce mai mult de inimă. Casele erau tot mai mari, trotuarele mai late şi curate. Am văzut şi porţiuni de câmp în viteza maşinii – întinderi ciudate şi pustii, întretăiate doar de şirurile de şanţuri şi copaci mai golaşi care tremurau. Vântul vuia. Graves învârtea între degete pachetul de Winston pe jumătate golit, uitându-se cu jind pe geam când şi când. Dacă vântul nu i-ar fi smuls ţigara din mână, ar fi putut să fumeze cât ar fi vrut. Iar eu poate chiar i-aş fi ţinut companie, indiferent cât de urât mirosea.

Şi dacă aş fi putut să uit sunetele pe care le scoteau şerpii înaripaţi când se izbeau şi alunecau pe maşină. Bănuiam că urma să am emoţii de câte ori o să deschid geamurile maşinii mult timp de acum înainte.

Umbrele se vedeau trecând repede în urma noastră. Orice ar fi fost, ar fi putut să ne depăşească dacă voia cu adevărat. De-abia ne târam şi începusem să tremur, căci adrenalina îşi făcea simţit efectul şi mi-era şi foame.

Aş fi dat orice pentru un cheeseburger chiar atunci. Sau un shake de căpşuni. Sau orice altceva. Chiar şi un baton vechi cu cereale.

Orice, în afară de plăcintă cu mere. Gândul la ea mă făcu să-mi fie şi mai rău.

— Uite Bulevardul Compass. Graves tremura şi el, deşi era destul de cald cu radiatorul care mergea la maximum. Pe urmă vine Strada Wendell, şi pe urmă Burke. Dacă e bună harta.

Am ridicat puţin piciorul de pe acceleraţie, pregătită fiind ca maşina să înceapă să facă figuri din clipă în clipă. Ceasul din bord era fixat pe ora Floridei, cu o oră înainte. Mă săturasem de porcăria asta de vreme de la Polul Nord.

— Cum trăiesc oamenii aici? E curată nebunie vremea asta.

— Se îmbracă bine. Îşi fac părul. Şi beau. Îşi bat copiii. Graves se foi agitat. Îşi cotonogesc zdravăn copiii.

Am mai trecut de două intersecţii, apoi am încetinit. Maşina de-abia se mai târa, motorul rulând încet şi ştergătoarele auzindu-se înăbuşit

— Îmi mai spui o dată de ce naiba am venit aici?

— Pentru că n-o să reuşim să fugim din oraş înainte să se întunece fără ajutor. E deja două după-amiaza.

M-am uitat la cer, mijind ochii prin parbriz.

— Ba am putea. Am eu bani. Am putea s-o ştergem pur şi simplu. Putem să luăm autobuzul dacă maşina nu…

— Autobuzul? De parcă n-am putea fi prinşi în staţie aşteptând următorul autobuz când se întunecă. Pentru numele lui Dumnezeu, Graves, avem nevoie de ajutor.

Mă întrebam dacă ar trebui să-i spun că vedeam umbre în oglinda retrovizoare. Dar nu mai trebuia să-şi facă griji şi pentru asta.

— Pfui!

Am încetinit.

Intersecţia dintre Burke şi Strada 72 era de fapt triplă. Direct în faţa noastră, unde cele două străzi se despărţeau şi formau un Y, se ridica un zid de piatră. În rest nu mai era nimic în jur. Casele se terminaseră cu jumătate de stradă mai înainte şi spaţiul deschis – probabil loturi de teren năpădite

de buruieni, căci cine putea să vadă? – se întindeau de o parte şi de alta. În dreapta, deasupra zidului, se iţea un acoperiş de ţiglă roşu, din care se vedeau bucăţi mici colorate ivindu-se de sub zăpadă.

— Intersecţia dintre Burke şi 72. Acolo trebuie să fie.

Am călcat acceleraţia, îndreptându-ne spre bifurcaţia pe unde trebuia s-o luăm.

— Iisuse! Uită-te şi tu câtă stridenţă!

— N-am mai fost niciodată pe aici, zise Graves şi bătu darabana pe portieră. Miroase urât. Acum tu eşti ăla cu mirosul sensibil.

— Cum adică?

— Miroase din nou a rugină. Şi a ceva putred. Ca un tomberon vara.

Am inspirat adânc, dar n-am simţit nimic. Bâzâitul din cap nu încetase. Deja mă obişnuisem să gândesc făcând abstracţie de el. Nu simţeam nimic altceva decât gustul foamei şi cel pregnant metalic al oboselii. Mă dureau spatele şi gâtul, nici mâna nu era prea bine – mă durea peste tot şi mă pregăteam să predau problema cuiva mai mare şi cu mai multă experienţă.

De ce nu-i dădusem cheile lui Christophe? Poate că acum mai era încă în viaţă dacă aş fi făcut-o.

— Îmi pare rău că nu i-am dat cheile de la bun început.

Glasul mi se subţie spre final. Mi-am înăbuşit alt suspin, înghiţindu-l. Era timpul să nu mă mai smiorcăi şi să mă concentrez la ce aveam de făcut, adică să ieşim din oraş cu bine.

— Mie nu, zise Graves, bătând darabana şi oprindu-se brusc. Ce-o să facem, o să oprim în faţa casei şi o să intrăm înăuntru, o să anunţăm că suntem vânători de vampiri şi o să-i rugăm frumos să…

— Intrăm ca să găsim persoana cu care a vorbit Christophe să vină să ne ia. Dacă pentru ea sunt valoroasă, o să ne ajute să ieşim din oraş.

Pe urmă o să dorm vreo săptămână şi apoi…

Apoi ce?

— Şi dacă persoana asta…

Graves nu-şi continuă ideea, dar ştiam la ce se gândea.

— Graves. Am înghiţit în sec, străduindu-mă să par sigură pe mine şi dură. O să plecăm împreună. Punct. Şi cu asta, basta. Ai priceput?

Graves nu mai spuse nimic. Eu nu îndrăzneam să mă uit la el.

Maşina se târa pur şi simplu prin zăpadă. Ningea acum pieziş şi arcurile maşinii protestară anemic când vântul încercă să ne împingă în zid. Mai aveam puţin până la o alee – care se vedea clar că fusese curăţată de curând – şi camioneta se luptă să ia colţul de parcă eu nici nu eram la volan. O poartă ornată de fier se deschise larg, cu spiralele acoperite cu un strat gros de gheaţă. În mijlocul unei alei circulare mari, se ridica o fântână – un fel de scoică cu o ţepuşă mare care ieşea din mijloc. Nămeţii se strânseseră de-a lungul zidului şi pe margini, dar aleea era curăţată.

Casa avea două etaje. Era o construcţie mult prea încărcată, elemente puse claie peste grămadă pe o casă care imita stilul mexican. De ce ar construi cineva o ditamai hacienda aici printre eschimoşi era peste puterea mea de înţelegere.

Maşina luă ascultătoare curba, pornind pe aleea care se întindea în faţa noastră. Am ridicat piciorul de pe acceleraţie şi am oftat.

— OK. Hai să…

— Măiculiţă! Graves se holba undeva dincolo de mine, pe geamul din partea şoferului. Ăăă, Dru?

Gâtul protestă când am întors capul. Dintr-odată m-a doborât oboseala şi simţeam nevoia urgentă de a face pipi. Să conduci pe viscol e ca atunci când tragi o sanie. Îţi pui la contribuţie nişte muşchi pe care nici nu ştiai că îi ai.

Poarta mare şi neagră se scutură şi se închise în urma noastră, din ea căzând bucăţi mici de zăpadă ca pielea care se exfoliază. Gheaţa scârţâi şi cerul de deasupra era o folie de aluminiu vopsit. Poarta se zăvori cu un clincănit înăbuşit şi un val nou de vânt rece o făcu să zdrăngăne, vuind prin arabescurile de metal.

Asta ori e un semn foarte bun ori unul foarte rău.

M-am uitat la porţiunea de casă care se vedea. Prin ferestre răzbăteau lumini electrice calde, dar nu se vedea nici o mişcare, ca şi cum nu era nimeni acasă.
N-avea cum să fie goală.
— Dru?
Graves parcă avea voce de copil. M-am gândit atunci că probabil el îşi dorea de două ori mai mult ca mine să aibă pe cineva mai mare şi cu mai multă experienţă care să ne scoată din situaţia asta. Şi doar pe mine mă avea.
Povara care îmi apăsa acum pe umeri era mai grea ca oricând.
— Cred c-ar trebui să intrăm.
Dacă ăsta e punctul de ieşire de care vorbea Christophe. Are logică, e la ieşirea din oraş şi aşa cum trebuie, dar…
Dar aveam un sentiment că era ceva necurat. O porţie mare de ceva necurat cu ditamai garnitura alături.
Motorul rula în continuare. Aş putea probabil să dărâm poarta cu bolidul meu. Dar dacă stricam maşina, rămâneam în plin câmp şi nu mai aveam cum să scăpăm.
Aici e locul de care zicea Christophe. Aşa că de ce mai stai pe gânduri?
Am parcat maşina şi m-am uitat din nou cu băgare de seamă la faţada casei. Uşa de la intrare era o construcţie masivă din lemn negru şi ud.
E clar că le place totul supradimensionat. Salutare ţie, Americă Centrală!
M-am hotărât şi am întins mâna spre cutia de armament de teren.
— Stai aici. Mă duc să văd care e treaba.
— Nici gând. Ai înnebunit? Graves scutură din cap de parcă voia să disloce din minte un gând urât. Nu mă lăsa aici!
— Uite cum stă treaba, dacă nu mai ies, treci cu maşina prin poartă şi şterge-o naibii de aici. Eu mă duc înăuntru să mă asigur că nu e nici un pericol. N-are nici un rost să…
Să murim amândoi, era să zic, pentru că asta spunea tata adesea.
— … să intrăm amândoi, am rectificat eu în grabă, pentru că trebuie să stea cineva afară şi să ţină motorul pornit în caz că trebuie să plecăm imediat. Eu sunt antrenată pentru astfel de situaţii.
Cel puţin sunt mai bine antrenată decât tine.
— Aşa că mă ocup eu de asta.
— Iisuse!
Graves se holbă la mine. Ochii lui erau foarte verzi.
— Tu vrei neapărat să mori!
În momentul ăsta, nu vreau decât să mă duc la baie şi să am unde să dorm în siguranţă, puştiule.
— Ba nu. Vreau să scap teafără din toată povestea asta şi să te scot şi pe tine la fel. Stai aici şi ţine motorul pornit. Ştii să conduci?
— Faci mişto de mine? Mă privi şocat. Eu merg cu autobuzul.
O, da, e din ce în ce mai bine!
— Nu-ţi face griji. E o nimica toată.
Am deschis cutia de teren şi am verificat pistolul. M-am uitat la încărcător, am verificat piedica. Sunetele pe care le scotea răsunau în tăcerea înăbuşită de zăpadă, căci vuietul vântului se reduse dintr-odată la o şoaptă.
— Aşa zici? Şi dacă uşa e încuiată, Dru?
Chiar mă făcu să zâmbesc. Cel puţin, mi se ridicară colţurile buzelor.
— Astfel de locuri nu au niciodată uşile încuiate, am spus în şoaptă şi am descuiat portiera.
De îndată ce am închis-o în urma mea, vântul se porni din nou şi-mi aruncă părul în ochi. Zăpada mi se lipi de obraji. Am ocolit maşina, fără să mă uit spre parbriz. Dacă m-aş fi uitat, l-aş fi văzut pe Graves livid la faţă şi speriat, şi nu aveam nevoie de aşa ceva.
Eram eu destul de speriată pentru amândoi.
Erau doar trei trepte care duceau la uşă. Urne mari de beton care altădată poate avuseseră plante în ele erau acum acoperite cu moviliţe de nea.
Aici nu creşte nimic. E numai beton peste tot.

M-am cutremurat. Nu era atât de frig pe cât aţi putea crede, dar fulgii de zăpadă mă gâdilau ca nişte degeţele ude, mi se lipeau de gene şi-mi udau adidaşii.

Am pus mâna pe mânerul uşii. Acesta se răsuci uşor şi am auzit un sunet anemic şi monoton: ţipătul gutural al unei bufniţe.

M-am uitat peste umăr. Bufniţa bunicii nu se vedea nicăieri, dar ţipătul ei se auzi din nou, înăbuşit ca aripile acoperite cu pene. Motorul maşinii torcea uşor. Uşa se deschise fără zgomot şi vântul suflă zăpada pe lângă mine.

Am intrat într-un antreu. Pe jos era un parchet din bucăţi mici de lemn lăcuit, lipite strâns unele de altele şi ceruite de luceau oglindă. Am rămas în loc, tremurând toată şi uitându-mă la nişte scări care urcau la etaj. Deasupra era un candelabru care arunca o lumină caldă, reflectată în podeaua ceruită. Pistolul îl simţeam greu în mână şi-l ţineam îndreptat spre podea. Am tras piedica. Ce mult îmi doream să fi fost tata aici!

De unde ştii că nu a fost? se auzi o voce de undeva din adâncul meu şi am simţit fiori reci ca gheaţa pe ceafă, care coborau pe şira spinării cu degete moi şi umede.

Ştiu, i-am răspuns vocii aceleia îngrozitoare. Am văzut unde a murit. Aşa cred. A lăsat maşina chiar în faţă şi a străbătut un coridor dintr-un depozit părăsit. Şi cineva îl aştepta.

Luminile erau aprinse, dar era frig înăuntru. O răceală ca de mormânt. Am mai făcut doi paşi, am văzut un hol şi lumina se schimbă aproape imperceptibil.

M-am răsucit rapid. Uşa se închise şi sunetul pe care-l scoase semăna cu clicul piedicii. Limba mi-a fost invadată din nou de un gust de rugină, urmat de cel de portocale putrede mustind într-un colţ întunecat şi umed. Bâzâitul din capul meu se înteţi şi mă simţeam ameţită.

Ceva luci pe podea, lângă un pătrăţel de întuneric beznă pe care ochii mei refuzară o clipă să-l vadă.

Oh, la naiba! Adidaşii mei clipoceau încet când păşeam. Aproape că-mi ieşeau aburi din piele, aşa era de frig. Scoteam aburi şi pe gură, care se evaporau de îndată ce inhalam. Mă mişcăm ca într-un vis, sau de parcă eram cu o seară în urmă. Simţeam ceva care mă trăgea înainte, şi corpul meu nu opunea rezistenţă. Era dureros să mă aplec şi să iau de jos portofelul negru de piele pe care îl cunoşteam atât de bine.

Era burduşit cu bani, şi l-am deschis. Înăuntru era buletinul tatălui meu, care se uitase în obiectivul aparatului de fotografiat de parcă îl provoca să-i facă o poză urâtă. Poza mamei mele nu mai era, dar locul unde mângâiam plasticul de fiecare dată se mai vedea încă, asemeni unui prieten vechi. M-am îndreptat de spate şi am îndesat automat portofelul în buzunar, şi am fost forţată pur şi simplu să înaintez văzând celălalt obiect care scânteia răbdător pe parchetul ceruit.

Era ceva de argint. Când m-am aplecat cu greu, să mă uit mai bine la el, l-am recunoscut imediat. Am simţit cum mă trec fiorii prin tot corpul şi mi se face pielea ca de găină pe spate şi pe braţe.

Era un medalion greu, aproape cât degetul meu mare. Îi cunoşteam motivul decorativ de pe faţă mai bine decât ştiam cum mă cheamă. Medalionul era ataşat de un lănţişor de argint care acum era rupt şi pe care-l avusesem în faţa ochilor toată viaţa. Motivul decorativ forma o inimă cu o cruce în interior şi pe spate ştiam că erau schiţate mici simboluri într-o limbă străină, acolo unde medalionul venea în contact cu pielea.

L-am atins cu degetul arătător, scoţând pe gură aburi şi slobozind un sunet scurt, ca şi cum cineva mi-ar fi tras un pumn şi mi s-ar fi tăiat răsuflarea. L-am strâns în pumn şi m-am ridicat fără să am ochii umezi.

Deodată am realizat altceva. Nu eram singură.

Se auzi o voce dinspre holul de dincolo de antreu. Era o voce de băiat, mai subţire decât a lui Graves şi mai aspră decât a lui Christophe, dar care făcea aceeaşi pauză stranie între cuvinte şi sunete ca un djamphir.

— „Vino în căsuţa mea, spuse păianjenul."

Se auzi un chicot vesel, de parcă cineva s-ar fi distrat de minune.

— „Şi ascultătoare, ea păşeşte înăuntru şi muşcă momeala."

Am ridicat capul. Cârlionţi umezi îmi căzură peste faţă.

În uşa holului se distingea o siluetă, învăluită de o pelerină de întuneric mai mult decât material.

Mi-am dat seama deodată cine fusese pe veranda mea în noaptea aceea. Nu fusese invitat, aşa că nu putuse să treacă de pragul casei. Dar uite că acum ne întâlneam faţă în faţă. De ce mă trimisese Christophe aici?

Mă trecură fiori de groază pe şira spinării.

— Sergej.

Vocea mea sună normal. Nu păream speriată. De fapt, suna destul de bine pentru situaţia în care mă aflam.

Sergej păşi în lumina aurie a candelabrului şi mi-am dat seama de ce era aşa de frig înăuntru. El emana răceala, prin pielea lui oacheşă fără pori. Şi mai era ceva care m-a şocat.

Arăta cam de optsprezece ani – puţin mai mare decât Graves şi decât mine. Era lat în umeri, de parcă trăgea de fiare, şi chipul lui părea una din acele feţe gravate pe monedele vechi – avea un nas îngust şi lung, o gură care părea sculptată şi o claie de bucle şatene, de culoarea mierii, ciufulite artistic. Dar era ceva în neregulă cu ochii lui negri. Erau tulburi şi păreau mult mai maturi decât ar fi trebuit să fie. Nu mai văzusem ochi care să semene cu ai lui decât la unii puşti care ieşeau din întuneric când maşinile treceau încet pe lângă ei, tineri la trup dar cu o expresie de om bătrân. Puşti care văzuseră o mulţime de lucruri pe care nici un copil nu ar trebui să le vadă, şi eu mă cutremuram mereu doar când mă gândeam la ei şi mă băgăm şi mai mult în tata, care era la volan.

Doar că puştii ăştia mai erau încă umani. Dar creatura din faţa mea nu era. Părea tânăr şi presupun că dacă nu-ţi stătea în obicei să observi cu atenţie lucrurile, ai fi crezut că era norocos să aibă o astfel de piele şi buze mortale.

Dar dacă te uitai mai bine, ai fi văzut creatura care se afla dincolo de ochii aceia întunecaţi şi scânteietori cum te priveşte lacom, înainte de a te mânca de viu.

Purta un pulover negru subţire şi blugi, ca şi Christophe. Era încălţat cu o pereche de adidaşi Nike negri scumpi şi un ceas auriu prea mare şi prea ostentativ ca să fie adevărat. Era probabil un Rolex. Părea genul care ar fi purtat aşa ceva.

Rămăsesem pe loc şi mă holbam la el, cu gura uşor întredeschisă. Am auzit ceva prin bâzâitul din cap. O bătaie constantă, ca un ceas care ticăia lângă o tobă gigantică, răsunând cu ecou. Bătea din ce în ce mai repede şi sunetul mă făcea să mă gândesc la un spaţiu îngust şi întunecat, animale de pluş şi la respiraţia mea stătută în timp ce ascultam liniştea din jurul meu înainte de a adormi. Fusesem atât de obosită.

Te iubesc, scumpa mea. Te iubesc aşa de mult… O să jucăm un joc acum.

Certitudinea mă lovi în moalele capului cu viteza unei bâte de baseball care e mânuită de un jucător ce loveşte cu toată forţa. Sunetul acela era ticăitul inimii lui. Eram aici, într-o casă din stuc şi lemn care imita stilul mexican, afară era viscol şi Graves aştepta în maşină, şi eram faţă în faţă cu un vampir, fără nimeni care să mă ajute. Un vampir care îl transformase pe tata într-un zombi şi care, înainte, o omorâse pe mama.

Încă mai strângeam medalionul în mâna stângă. Sunetul înăbuşit şi ritmic se apropia foarte mult de mine şi băiatul îmi zâmbi. Era un zâmbet foarte dulce, dacă nu te deranja să vezi colţii ascuţiţi ca nişte ace, mult mai ascuţiţi şi mai groteşti decât ai lui Christophe. Şi orbitor de albi. Şi ochii aceia, ca nişte mlaştini care de-abia aşteptau să te tragă în adânc şi să-ţi umple gura şi nasul cu o substanţă gelatinoasă şi rece ca gheaţa.

Se mai auzea ceva. Sunetul înăbuşit al aripilor care fâlfâiau.

Sergej făcu un pas în faţă.

— Coaptă, spuse el, stâlcind cuvântul din cauza dinţilor.

Pe bărbie i se scurgea o dâră neagră, chiar sub locul unde vârful unuia dintre colţi zgâria pielea perfect mată.

— Şi să vină de bunăvoie la tăiere. M-am înfruptat din sângele a mii de djamphir-i, dar cele mai dulci sunt întotdeauna păsărelele ca tine, chiar înainte de a se maturiza.

Se auzi un chicot gros, ca bulele de gaz care clocotesc şi dau să iasă din mâlul puturos.

Am ridicat pistolul şi sprâncenele lui negre şi unite se ridicară, mimând uimirea. Arăta exact ca un clovn psihopat. O scânteie roşie se aprinse în adâncul pupilelor ciudate.

Erau în formă de clepsidră, şi linii mai închise străbăteau catifeaua neagră a irisului. Firişoare

negre pătau albul ochilor, făcându-l cenuşiu. Părea aproape orb.

Bufniţa ţipă în apropiere şi ţipătul ei răzbi prin urletul care veni deodată de afară. Uşa zăngănea în spatele meu şi ochii vampirului se măriră doar o fracţiune de secundă până să apăs pe trăgaci. O gaură perfect conturată de mărimea unei monede de cincizeci de cenţi i se deschise în frunte.

Trăsesem la ţintă.

Bravo, Dru!

L-am auzit pe tata ţipând şi o picătură de ceva negru ţâşni afară, scurgându-se pe faţa vampirului. Capul i se dădu pe spate de parcă ar fi primit un picior în gură. Am auzit un ţipăt anemic şi mi-am dat seama că era al meu.

Capul i se smuci din nou pe spate, cu putere, şi el rânjea la mine prin masca de sânge negru putrezit, cu dinţii ca lama unui ferăstrău, cu excepţia colţilor. Întreg corpul i se chirci, strângându-se. Ştiam că avea să sară la mine şi ştiam că n-aveam nici o speranţă să scap de acolo. Lichidul negru care i se scurgea din rană îi acoperi ochii, transformându-i în nişte găuri negre sub stratul de mizerie. Vampirul sări, rămânând suspendat în aer o clipă destul de lungă, timp în care totul încetini în jurul meu şi bâzâitul din urechi se transformă într-un ţipăt de agonie.

Lumea se opri din nou, dar numai pentru o secundă. M-am lăsat în jos, cu un genunchi îndoit şi pistolul luptându-se să se ridice în aerul care se limpezise şi se cristalizase ca diamantul. Se auzi fâlfâitul aripilor albe când bufniţa coborî în picaj, zgâriind cu ghearele ca briciul spatele vampirului, şi depărtându-se apoi. Din gheare îi picura un lichid vâscos şi negru. Mi-am dat seama că ratase ţinta, nu lovise acolo unde îşi propusese şi, imediat ce lumea avea să revină la normal, vampirul urma să cadă peste mine şi să-şi înfigă colţii în gâtul meu, iar eu nu aveam să simt nimic decât atunci când era prea târziu.

Timpul plesni cu putere, ca o praştie de cauciuc întinsă la maximum căreia îi dai apoi drumul şi zboară haotic printr-o clasă. O explozie de aer cald îmi atinse pielea şi se auzi un sunet oribil, ca şi cum ceva ar fi fost smuls din ţâţâni.

Uşa de la intrare explodă. O siluetă neagră-albăstruie sări de pe capota maşinii şi împroşcă în jur cu aşchii ascuţite de lemn. Zbură ca Superman şi se ciocniră amândoi ca două planete.

Dă-te la o parte! Vocea tatălui meu îmi ţipa la ureche şi m-am rostogolit, ţinând strâns în pumn medalionul şi în cealaltă mână pistolul încărcat. Vântul aduse zăpada prin gaura din partea laterală a casei şi uşa dărâmată căzu bucăţi. Farurile erau aprinse şi prin parbrizul crăpat l-am văzut pe Graves. Îi curgea sânge din nas şi în ochi îi ardea un foc verde. Se ţinea de volan ca de un colac de salvare. Probabil că se lovise zdravăn de tot când s-au ciocnit.

În jurul maşinii, începură să curgă siluetele lungi şi slabe ale vârcolacilor, ca un pârâu umflat primăvara. M-am uitat din nou la însetatul de sânge care răgea şi l-am văzut pe Christophe prăbuşindu-se la pământ şi sângele roşu zburând într-un semicerc perfect înainte de a împroşca un perete alb şi gol.

Asta e ciudat aici, mi-am spus în sinea mea, ameţită. Nu e nici o poză. Nici un fel de mobilă. Nimic viu. E o casă goală.

Sunetul care se auzea era cumplit. Vârcolacii scoteau din nou sunetul acela care-ţi clădea fiori, ca vântul care suflă într-o spirală de sticlă în toiul nopţii, şi se aruncară asupra vampirului ca apa care trece peste pietre. Vampirul scotea un sunet gros, care nu era de om, şi Christophe…

Se răsuci într-o parte, ferindu-se de mâna lui Sergej, căreia îi crescuseră deodată nişte gheare care păreau destul de ascuţite încât să sfâşie aerul. Mai făcu doi paşi rapizi, de-abia i se mai vedeau picioarele, şi sări strivind sub bocanc chipul de o frumuseţe înfiorătoare al vampirului. Se folosi de lovitură ca să-l împingă în sus şi să-l poarte în aer; parcă mergea pe sârmă. Ateriza uşor ca un fluture. Era plin de sânge pe faţă, avea puloverul ud leoarcă, dar ochii lui erau reci şi albaştri şi-şi dezveli dinţii mârâind la Sergej chiar şi când intrară vârcolacii.

Era foarte ciudat. Chiar arăta ca un înger care înviase. Mă uitam mută de uimire.

Camioneta gemu, cauciucurile îmbrăcate cu lanţuri zăngăniră, şi dădu brusc înapoi. Prin gaura din uşă pătrundea o dâră de lumină. Pereţii de o parte şi de alta a uşii fuseseră şi ei avariaţi. Motorul muri şi Graves nu mai nimerea să iasă din maşină. De-abia am observat asta, deoarece lupta nu se terminase şi începusem să cred că o singură echipă era în avantaj.

Şi nu noi eram aceia.

Sergej îi răpuse pe vârcolaci de parcă erau popice şi Christophe se puse iar în mişcare. Ţipa, dar urechile îmi ţiuiau prea tare ca să mai aud ceva. Îl fentă şi reuşi să-şi înfigă ghearele în faţa vampirului când se apropiară unul de altul, şi mi-am dat seama dintr-odată cum aveau să se deruleze următoarele minute. Christophe era încet în mişcări şi rănit, deşi se mişca mai rapid decât ar fi fost în stare orice arătare umană, iar Sergej… îşi aruncă o mână a nepăsare şi lovi un vârcolac pe care îl izbi de perete. Oasele îi pârâiră.

Simţeam aer rece pe faţă şi aerul mirosea a zăpadă şi sânge cu iz metalic. Sergej întinse braţele, trăgând aer în piept odată cu mine. Din ochi i se scurgea ceva negru, îi intră în gură şi îi alunecă pe gât şiroaie. Aerul trosnea şi înţepa de rece ce era. Lumea încetini din nou când mâna lui Graves mă înşfacă de braţ şi strigătul lui îmi tună în urechi:

— Hai, Dru, să mergem!

Pieptul mi se umflă şi coastele îmi trosniră când am inspirat mai adânc ca niciodată. Christophe se ghemui, sprijinindu-se în mâini de podeaua alunecoasă murdară de sânge şi ridicându-şi trunchiul. Părea extrem de obosit şi sângele picura din el. Stropii de sânge rămaseră suspendaţi în aer în timp ce se aduna.

Vârcolacii nu se opriră. Încă îi mai clădeau târcoale vampirului, se repezeau la el, dar un zid invizibil le para loviturile. Cel care se izbise de perete zăcea încă. Blana îi dispărea încetul cu încetul şi faţa lui – cea a unui băiat tânăr – începea să se contureze sub formele în continuă transformare.

Urechile îmi ţiuiră din nou când m-am eliberat din strânsoarea lui Graves. Mâinile îmi fură aruncate în faţă cu putere, de parcă jucam măgarul între oi şi încercam să lovesc pe cineva cu mingea, şi ceva tare şi fierbinte mă lovi în stomac, clocotind ca apa după ce arunci macaroane în ea. Medalionul îmi ardea palma, argintul pârjolea pielea.

Bufniţa bunicii, lucind albă ca zăpada, trecu glonţ pe deasupra mea. Nu se vedeau decât un ghem de pene şi un cioc coroiat. Îşi întinse ghearele negre şi de data asta nu rată ţinta. Îl nimeri pe Sergej direct în faţă, sfâşiindu-l zdravăn în timp ce al doilea blestem pe care-l aruncasem în viaţa mea îl lovi cu un sunet care semăna cu cel al unui gong chinezesc uriaş pe care-l văzusem odată într-o emisiune-concurs. Se auzi clinchetul sticlei sparte, candelabrul de deasupra se legăna ameţit dintr-o parte în alta şi becurile pocniră. Christophe îl izbi în acelaşi timp cu o lovitură amplă de picior din săritură, care făcu să-i trosnească maxilarul vampirului când bufniţa îşi băgă ghearele, bătând din aripi o dată şi viră brusc ţâşnind ca o minge de flipper.

— Hai! ţipă Graves, trăgându-mă după el când vampirul fu azvârlit pe spate.

Vârcolacii îl urmară şi cel care fusese izbit de perete se scutură şi sări în picioare. Acum blana îi creştea din nou şi oasele îi pârâiau, căci suferea o nouă transformare.

Mă holbam cu gura deschisă, de parcă eram handicapată.

— Ia-o de-aici! răcni Christophe şi Graves mă trase după el când un sunet asurzitor – ca o orgă din care răsună prin amplificatoare cea mai stridentă microfonie din lume, muzica celor mai slabe trupe de amatori de rock pusă laolaltă – sfâşie aerul şi-l făcu să tremure.

N-am opus rezistenţă. M-am lăsat târâtă de Graves. Încă mai aveam pistolul în mână şi îmi încleştasem degetele lângă trăgaci, aşa cum mă învăţase tata. Trosniturile care se auzeau în restul casei şi urletele care semănau cu un lătrat care veneau de afară îmi dădeau de înţeles că nu eram singuri. În dreptul uşii se adunaseră umbre întunecate şi Graves trebui să ridice mâna, cu cotul în afară, ca prora unui vapor. M-am înghesuit în spatele lui, ţinându-mă de mijlocul lui cu mâna liberă, în timp ce vârcolacii curgeau pe lângă noi. Ochii lor ardeau galbeni şi blana lor mă atingea, aspră ca şmirghelul. Lumina cenuşie de iarnă ne învălui când vârcolacii îşi contorsionară cumva corpul şi începură să curgă ca cerneala pe hârtia udă. Curgeau puhoi pe lângă noi, nişte salvatori neobişnuiţi, şi am început să cred că era posibil să avem o şansă.

Se termină, mâna mi se desprinse de el şi Graves mă trase pe scări, înfigându-şi unghiile exact acolo unde aveam o vânătaie pe braţ. Durerea îmi urcă până spre ceafă şi îmi explodă în cap şi mi-am dat seama că aveam obrajii uzi. Icneam şi simţeam că mă arde ceva pe gât. Fulgii de zăpadă se roteau din cer şi înveleau cu o pătură albă pământul. Aleea lată era plină de urme de labe care

dispăreau repede sub ninsoarea deasă. În câteva minute, nu avea să mai rămână nici o dovadă că fuseseră aici.

Nici măcar nu s-au atins de noi. Şi Christophe…

Avusese dreptate. Eu şi tata eram amatori. În nici un caz nu aveam cum să ne luptăm cu aşa ceva.

Şi mama…

Graves înjura întruna, cu o voce subţire şi întretăiată. Deschise portiera din dreptul şoferului şi mă împinse înăuntru, sărind şi el repede după mine. Era încă bine şi cald în maşină şi m-am prăbuşit sprijinită de geamul din partea cealaltă, simţind sticla rece pe fruntea care ardea. Am îndesat medalionul mamei în buzunar, pitindu-l bine de parcă era un secret îmi simţeam degetele amorţite şi palma mă ardea.

— Iisuse Hristoase! exclamă Graves. Te simţi bine?

Nu. În nici un caz nu puteam să zic că mă simţeam bine. Mi-am trecut limba uscată peste buze.

— Şi Christophe? am şoptit eu.

— M-a speriat al naibii de tare, îmi răspunse el în şoaptă. A apărut deodată cu lupii ăia; presupun că până la urmă sunt de partea lui. Mi-a spus să intru cu maşina în zid, că altfel o să mori. S-a suit pe drăcia aia de capotă şi şi-a luat zborul. Departe. Mă cuprinse cu braţul pe după umăr. Al naibii de departe. Dru?

M-am desprins de sticla rece a geamului şi m-am lăsat pe el, îngropându-mi nasul în locul moale şi cald dintre umăr şi gât. El mă strânse în braţe, punându-şi bărbia pe părul meu ud, şi de data asta nu era nici o problemă că plângeam amândoi. Ne agăţăm unul de celălalt ca nişte naufragiaţi pe mare. Fulgii de zăpadă acopereau parbrizul crăpat cu săruturi moi, de moarte.

# Capitolul 28

Stăteam cu faţa pe pieptul îngust al lui Graves şi mă simţeam în largul meu. Mirosea bine şi era cald. Lacrimile mi se uscaseră pe obraji, dar el tot nu-şi dezlipi bărbia de pe creştetul capului meu. Geamurile se aburiseră de la respiraţia noastră şi erau acoperite de zăpada care se lipea de fiecare loc pe care-l găsea.

Îi auzeam inima bătând. Ca un ceas, dar fără nota stranie şi demonică a pulsului vampirului. Era un sunet clar care însemna că nu eram singură. Nu mai fusesem atât de apropiată de cineva de mult timp. Cu excepţia lui.

Portiera se deschise şi un val de aer rece mătură interiorul maşinii. Cineva urcă la volan. Ne cam înghesuiam, dar camioneta era mare şi bancheta lungă.

Urmă o tăcere prelungă şi apoi se auzi un zornăit de chei, ca şi cum cineva atinsese cheile din contact. Graves nu spuse nimic, aşa că mi-am imaginat că nu era nimic rău.

Şi chiar nici nu-mi păsa. Lumea întreagă ar fi putut să ia foc în momentul ăla şi nu m-aş fi sinchisit nici cât negru sub unghie.

În aerul rece şi încremenit se simţi un iz de mere.

— Spune-mi, te rog, că n-a păţit nimic, spuse Christophe în cele din urmă.

— N-are nimic.

Graves nu se clinti. Îşi înfundă bărbia şi mai adânc în părul meu şi braţele lui mă strânseră mai tare o fracţiune de secundă. Atâta doar.

— A cam încasat-o ea, dar încă mai respiră, adăugă. Pare să nu fi păţit nimic.

— Slavă Domnului!

Djamphir-ul răsuflă uşurat. Se auzi un scârţâit şi motorul porni. Camioneta se puse din nou în mişcare şi porni şi radiatorul. Prin gurile de ventilaţie intra aer rece.

— Slavă Domnului! repetă Christophe.

— Şi acum ce-o să se întâmple? voi Graves să ştie.

Şi eu eram curioasă, dar nu aveam chef să ridic capul şi să mă uit la nici unul dintre ei.

Se auzi un foşnet de material ud când Christophe înălţă din umeri.

— Vă duc pe câmp şi o să fiţi scoşi de aici. Ea o să meargă la Şcoală. Iar eu o să mă fac dispărut.

— Pentru că există un trădător, adăugă Graves, şi mă bucuram că vorbea el pentru că mă scutea pe mine.
— Da, aşa e. Christophe râse amar. Asta era zona mea de siguranţă. Sergej n-avea cum să afle de locul ăsta sau că Dru urma să vină aici decât dacă i-a spus cineva din Ordin. Şi tot cineva din Ordin a trimis o călăuză să-i ghideze pe vârcolaci spre mine, la ea acasă. Dar nu şi-au dat seama că eu nu eram el. Oftă. Dacă aş fi fost el, voi doi aţi fi fost morţi până să ajungă vârcolacii aici. Juan – vârcolacul cu ochi galbeni pe care l-aţi cunoscut – e fioros rău de tot. El doar executa ordinele, dar călăuza a dispărut. Cineva le acoperă urmele.
Se foi puţin pe banchetă. Mă întrebam dacă mai sângera încă.
— Trebuie s-o scoatem de aici.
— Deci ne trimiţi undeva unde ştii că există un trădător.
Graves îşi afundă şi mai mult bărbia în părul meu. M-am gândit la tot ce auzeam şi nu am simţit decât o uşoară surpriză.
— Am prieteni la Şcoală. Ei or s-o aibă în grijă exact cum aş face-o eu. O să fie în deplină siguranţă. Şi de vreme ce-o să fie acolo, poate să mă ajute să aflu cine îi furnizează informaţii lui Sergej. Ea a fost selectată.
Graves se încorda.
— Şi dacă nu vrea?
— Atunci n-o să rezistaţi nici o săptămână singuri. Dacă nu vă găseşte Ash, o să vă găsească altcineva. Secretul s-a aflat. Dacă Sergej ştie, ştiu şi alţi vampiri că mai există o svetocha. Or s-o vâneze şi or să-i smulgă inima din piept.
Ştergătoarele de parbriz începură să meargă.
— Dru? Mă auzi? O să te trimit într-un loc sigur şi ţinem legătura.
— Cred că te aude, spuse Graves oftând. Şi cum rămâne cu maşina şi cu lucrurile ei?
— O să am grijă să ajungă şi ele la Şcoală. Important e să o scoatem de aici înainte să apună soarele şi Sergej să-şi recapete puterile. N-a murit, ci a fost doar aruncat într-o gaură neagră şi e înfuriat la culme.
— Şi cum o să…
— Taci din gură! Christophe nu o spuse pe un ton dur sau nepoliticos, dar Graves tăcu. Dru? Văd că asculţi ce vorbim noi.
Oh, Doamne, lasă-mă în pace! Însă am ridicat capul. În faţa mea era bordul. Chiar nu exista altă opţiune. Părul îmi căzu peste faţă. Deşi aveam părul umed, nu-mi mai stătea înfoiat.
— Da. Vorbeam de parcă îmi rămăsese ceva în gât. De-abia am şoptit cuvântul. Am auzit.
— Ai avut noroc. Dacă te mai pui în astfel de pericole o să te fac să regreţi amarnic. E clar?
Vorbea exact ca tata. Asemănarea îmi înfipse o ţepuşă în piept.
— Da, e clar, am reuşit eu să rostesc.
Mă durea tot corpul, până şi părul de pe cap. Eram udă şi mi-era frig şi amintirea ochilor morţi ai vampirului şi a vocii lui melodioase, într-un fel ciudat, îmi rămăsese întipărită în minte. Nu voia pur şi simplu să dispară.
Creatura aia l-a omorât pe tata. L-a transformat într-un zombi. Şi mama…
— Mama, am rostit eu pe acelaşi ton plat şi răguşit.
Era de vină şocul. Poate că eram în stare de şoc. Auzisem multe despre asta de la tata.
Aerul încremenit dinăuntru trosni, dar lui Christophe i se făcu milă de mine. Poate. Sau poate că s-a gândit că aveam dreptul să ştiu şi că acum o să-l ascult.
Când vorbi şi vocea lui era răguşită, dar n-am putut să-mi dau seama dacă din cauza durerii sau a frigului.
— Mama ta a fost svetocha. S-a hotărât să renunţe la tot, să nu mai meargă la vânătoare, s-a măritat cu un veteran de marină, băiat drăguţ de la ţară, şi a făcut un copil. Dar nosferatu nu uită, şi ei nu termină jocul doar pentru că cineva îşi ia jucăriile şi pleacă acasă. Şi-a ieşit din mână, a fost prinsă departe de sanctuar, încercând să îndepărteze un nosferatu de casa şi de copilul ei.
Băgă maşina în viteză. Parbrizul se curăţa repede.
— Îmi… pare rău.

— Ce altceva mai ştii?

M-am desprins de Graves şi braţul îi căzu la loc pe lângă corp. El se lăsă pe spate, părând că nu stă deloc confortabil, şi am observat că începea să se învineţească în jurul ochilor. Sigur i se spărsese nasul.

— Du-te la Şcoală şi o să afli. Or să te antreneze ei, or să-ţi arate cum să faci lucruri la care doar ai visat. Dumnezeu ştie că eşti la un pas de maturizare şi de îndată ce se întâmplă lucrul ăsta…

Christophe rămase cu ochii pironiţi drept înainte, şi profilul lui era mai sever şi mai bine conturat ca oricând. Ochii lui erau destul de strălucitori ca să lucească şi în lumina cenuşie. Sângele i se uscase pe faţă şi o dâră de sânge proaspăt i se scurgea de la o tăietură de la baza părului. Practic, era plin de sânge, dar nu părea să-l deranjeze.

— Şi când o să primeşti veşti de la mine, o să-ţi pregătesc o provocare demnă de talentele tale. Cum ar fi să afli cine era cât pe ce să te omoare aici.

Camioneta încă mergea de vis. Ce înseamnă oţelul american vechi, de calitate! Portofelul tatălui meu era în buzunarul hainei, o umflătură acuzatoare.

Christophe măsură un spaţiu dintre două degete pe volan şi se uită la el concentrat.

— Deci, ce zici, Dru? Eşti fată bună şi te întorci la şcoală?

De ce mai întreba? De parcă aş fi avut unde să mă duc în altă parte. Dar se mai ridica o întrebare.

— Şi cu Graves cum rămâne?

Puştiul în chestiune îmi aruncă o privire. Nu puteam să-mi dau seama dacă îmi era recunoscător sau nu. Dar n-aveam de gând să plec nicăieri fără el.

Chiar era tot ce aveam. Pe el, un medalion, portofelul tatălui meu şi o maşină înţesată cu lucrurile mele.

Chipul lui Christophe se întunecă. Pauza lungă pe care o făcu îmi dădea de înţeles clar ce gândea el despre mine că pusesem o astfel de întrebare, şi cum cântărea probabilitatea ca eu să-i dau bătaie de cap. Sau cum să-mi spună pur şi simplu că nu aveam altundeva unde să mă duc.

— Poate să meargă cu tine. Sunt şi vârcolaci acolo, vreunul sau doi loup-garou. O să fie un adevărat aristocrat. Or să-l instruiască şi pe el.

Atunci e bine.

Am încuviinţat din cap. Gâtul mă durea când am făcut mişcarea.

— Atunci o să merg.

— Bun. Christophe luă piciorul de pe frână. Şi ca să ştii de acum, data viitoare când îţi cer cheile de la maşină, să mi le dai.

N-am considerat că merita să-i răspund. Graves se trase mai lângă mine şi nici nu m-am gândit la ce fac. L-am luat în braţe. Nu-mi păsa că mă dureau mâna, coastele, gâtul şi cam fiecare părticică din mine, mai ales inima.

Când eşti naufragiat, cam asta îţi mai rămâne de făcut, nu? Să te agăţi de ce poţi.

Să te ţii bine de tot.

• • •

Am trecut prin porţile ornate excesiv care au fost azvârlite la o parte şi fierul forjat se curbă de parcă trecuse prin foc. Christophe o luă la stânga, apăsă mai tare pe acceleraţie şi am ieşit în stradă. Zidul de piatră continua în stânga noastră şi ninsoarea se înteţise. Totuşi, cerul parcă se mai luminase. Puteai în sfârşit să spui că era şi soare acolo sus şi nu doar o tigaie plată de aluminiu.

— Acum arată altfel, am spus eu tâmpă.

— Sergej.

Christophe nu fu nevoit să zică mai mult, căci am tăcut.

Ce altceva mai putea oare să facă un vampir?

Oare tata pe el îl urmărise tot timpul? Pentru că o omorâse pe mama?

Şi oare ce mai aveam să aflu la Şcoala asta? Cum să merg pe zăpadă fără să las nici o urmă, cum să zbor când mă lupt?

Păcat că nu aveam să învăţ ce-mi doream cu adevărat. Aveam eu o bănuială că n-o să aflu

niciodată ce-mi doream eu să ştiu.
Imediat ce se termină zidul de piatră din stânga noastră, Christophe trase brusc de volan. M-am încordat – erau şanţuri adânci pe aici de-a lungul şoselei – dar maşina cabră puţin şi acum înotam într-o mare de zăpadă care înghiţea roţile. Camioneta se ridică în sus şi scânci. Parbrizul crăpat mai era şi acum puţin aburit de răsuflarea noastră sacadată.
Am tot mers aşa hâţânaţi ceva timp. Apoi Christophe făcu un semn din cap, ca şi cum ar fi vrut să ne întrebe ceva. Şuviţele blonde se pierduseră prin părul dat pe spate şi se mai vedea doar puţin din ele prin sângele închegat. Totuşi, nu părea prea rănit.
— Ah! Ridică piciorul de pe acceleraţie şi maşina se opri. Se pare că vin să vă ia. Ieşiţi afară şi aşteptaţi-i.
— Aici? Lui Graves nu-i prea surâdea ideea. Ai de gând să ne laşi aici în plin viscol?
Oh, Doamne, nu mai comenta! L-am tras de haină.
— Da. Bine, am spus.
Am întins mâna spre mânerul portierei şi am tras de el. Uşa se deschise cu un scârţâit şi înăuntru pătrunse zăpadă adusă de un aer arctic. Temperatura scădea. Îmi simţeam nările pline, dar nu voiam să mă gândesc cu ce.
— Cum zici tu, Christophe.
N-am avut intenţia să par ironică. Chiar n-am vrut.
Şi în plus, auzeam şi eu sunetul pe care-l auzea Christophe. Un huruit pe care-l auzisem la multe emisiuni de la televizor noaptea târziu.
— Dru.
Christophe se aplecă spre banchetă, cu colţurile gurii în jos. Acum nu-mi mai mirosea a plăcintă de mere şi o parte din mine era oarecum bucuroasă pentru asta.
— Îmi pare rău. Eu...
Nu voiam să aud. Nu-mi spusese totul, dar eu îl lăsasem să moară. Cred că eram chit, mai ales după ce se luptase cu o creatură atât de puternică şi bătrână care voise să mă omoare.
Şi care m-ar fi omorât.
Ce spui când cineva se luptă cu un vampir criminal şi demonic pentru tine? Pur şi simplu nu sunt cuvinte pentru aşa ceva.
— Ne mai vedem, Chris.
L-am tras pe Graves. El se strecură în urma mea fără să protesteze. Era agonizant să stăm din nou în picioare, tendoanele de la genunchi şi muşchii gluteali erau o simfonie de dureri, şi gâtul înţepenit ca o bară solidă de oţel. Mi-am înşfăcat şi geanta. Jumătate din corp gemu drept protest când picioarele mi s-au afundat în zăpada care ne venea până la genunchi şi am trântit portiera ca să nu mai aud ce voia Christophe să spună.
Camioneta era scoasă din viteză şi uruitul se auzea din ce în ce mai aproape. Deasupra noastră se vedea planând un elicopter roşu cu alb, singura pată de culoare în pustiul care ne înconjura. Zidul de piatră se vedea la distanţă, înghiţit de zăpadă, şi ningea atât de des încât nici oraşul care se desluşea în zare sau casele de la câteva străzi depărtare nu erau vizibile. Zăpada rece îmi înghiţi adidaşii şi îmi pişcă gambele.
Stropi albi de zăpadă se împrăştiară în sus când elicopterul plană deasupra vreo douăzeci de secunde, curentul pe care îl făcu înainte de aterizare zburând omătul. Mi-am trecut uşor cureaua genţii pe după cap, am pus mâna pavăză la ochi şi era cât pe ce să nu văd când se deschise o trapă dintr-o parte şi dinăuntru sări afară o siluetă, se aplecă şi alergă spre noi.
Maşina porni. Încă mai aveam pistolul în mână. Dar nu puteam nici în ruptul capului să-mi amintesc dacă pusesem piedica. M-am uitat să văd, m-am convins că era pusă şi silueta care fugea ajunse în dreptul nostru.
Era un puşti cu ochi căprui, într-o haină cu glugă portocalie. Îşi dăduse gluga lânoasă pe spate şi din ea se ivi o claie de păr şaten creţ care se umplea de zăpadă.
— Măiculiţă! strigă el peste huruitul elicopterului. Mai bine mi l-ai da mie.
Cum zici tu. I-am întins pistolul. El îl verifică cu ochi de expert şi îl făcu dispărut sub haină.
— Nu-ţi face griji! O să ţi-l dau înapoi. Hai, n-avem mult timp.

Făcu cu mâna deasupra capului spre camioneta care se îndepărta şi se întinse să mă apuce de braţ.

Eu m-am smuls, Graves înţepeni şi mâna tipului cu haină portocalie se opri în aer. Îmi făcu atunci semn să vin, ca o răţuşcă-mamă care încearcă să-i tragă după ea pe bobocii recalcitranţi.

— Îmi cer scuze. Doar ce-am primit ordin să decolăm de urgenţă acum o jumătate de oră. Sunt încă în priză. Hai.

Glasul i se stinse, înghiţit de huruitul elicopterului. Ne-am târât picioarele după el prin zăpadă, aplecându-ne şi noi de două ori mai mult când l-am văzut pe el aplecându-se. Părul meu încercă să se ridice şi să mă stranguleze în curentul elicelor şi trapa din laterală se deschise din nou. Avea o treaptă. Am pus piciorul pe ea, am apucat strâns de mânere şi Graves îmi făcu vânt. Era cât pe ce să dau cu capul de partea de sus a trapei, şi m-am întrebat dacă elicele or să-mi apuce părul.

Spaţiul era strâmt şi plin de unghiuri ciudate, dar era mai cald decât afară. M-am înghesuit pe o banchetă micuţă care părea făcută pentru un elev de clasa a treia şi Graves urcă şi el, strecurându-se, aşa deşirat cum era, lângă mine. Pilotul nici măcar nu se uită la noi şi mâinile pe care le ţinea pe manşă erau mai mari şi mai groase ca ale mele, deşi păreau tinere şi fine.

Iisuse, câţi adolescenţi se ocupă oare cu aşa ceva? Mi-am înăbuşit un chicot fornăit pe jumătate isteric, ce ameninţa să-mi iasă pe nas. Eram obosită. Graves se întinse şi mă apucă de mână. Puştiul creţ sări înăuntru şi închise trapa. Zgomotul se mai atenua, dar nu prea mult. Întinse mâna şi-l bătu de două ori pe pilot pe umăr. Elicopterul se ridică imediat, gemând.

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— Bună, strigă puştiul cu părul creţ, aşezându-se pe scaunul rabatabil din spatele pilotului.

Mâinile lui se mişcau cu dibăcie, punându-şi centura de parcă era cel mai firesc lucru din lume. Avea nasul cârn, pistrui şi un zâmbet larg şi inocent.

— Eu sunt Cory. Bine ai venit în Ordin. Tu trebuie să fii Dru Anderson. Suntem foarte încântaţi să te cunoaştem.

Am închis ochii, m-am prăbuşit sprijinindu-mi capul de un hublou pe care se vedea pământul alb cum se depărtează din ce în ce mai mult, ca un coşmar, şi am început să plâng. Graves mă ţinea strâns de mână. Îi transpiraseră palmele, dar nu mi-a dat drumul.